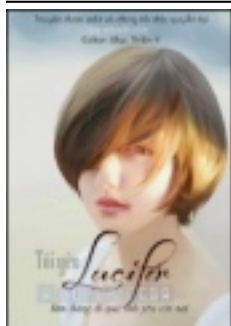

Tôi Yêu Lucifer

Contents

Tôi Yêu Lucifer	1
1. Chương 0	1
2. Chương 1	5
3. Chương 2	12
4. Chương 3	21
5. Chương 4	28
6. Chương 5	35
7. Chương 6	42
8. Chương 7	49
9. Chương 8	55
10. Chương 9	61
11. Chương 10	64
12. Chương 11	71
13. Chương 12 [end]	79

Tôi Yêu Lucifer

Giới thiệu

Tác giả: Nhiễm Hương Quỳnh/ Hồ Điệp Seba/ Seba/ Hoa Hồng Thể loại: hiện đại, huyền huyền, HES

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-yeu-lucifer>

1. Chương 0

Tiết tử

Dưới ánh đèn đường, thoát nhìn hẩn không hề ăn nhập gì với xung quanh, nhưng thật sự lại vô cùng hài hòa.

Nơi này là một khu khách sạn suối nước nóng vào đêm, một cậu trai trẻ thanh thuần như hân, hân không nên xuất hiện ở nơi này.

Ánh đèn mờ lung lọi lên mặt hân, nhất thời làm cho khuôn mặt thanh tú trông càng thánh thiện hơn. Dáng người cao ráo lại rắn chắc, vừa vặn được bọc trong chiếc áo sơ mi trắng và chiếc quần jean đơn giản, khiến cho khí chất thanh thuần của hân trông càng hài hòa hơn.

Không phải là hân không có những loại trang phục hàng hiệu đắt tiền, chỉ là hân biết rõ, đối với những cô gái ở lần đầu gặp mặt, quần áo mộc mạc thoải mái có thể xoa tan cảnh giác của họ hơn. Hân hiểu rõ ưu điểm của mình, cũng biết rất rõ gương mặt tuấn mỹ giống như Takizawa Hideaki[1] của mình, càng biết rõ ràng cách phát huy mỹ lực của mình đến mức tối đa.

Mỹ lực của hân, là ôn nhu làm cho người ta tin cậy – mặc dù trên thực tế thì không hân vậy.

Hân kiên nhẫn chờ. Thật ra, có rất nhiều cô gái hẹn gặp qua trung tâm Phone dating[2] (hẹn hò qua điện thoại), khi nhìn thấy đối phương thường sẽ sợ hãi mà chuồn mất, có điều, việc đó tuyệt đối sẽ không xảy ra với hân.

Tỷ số đánh trúng bóng của hân là trăm phần trăm.

Rất tự tin, hân nhấp một ngụm đồ uống, tiếp tục nghe một bài sơn ca dân tộc Hẹ từ chiếc CD mang theo bên mình.

***

Từ xa xa, cô đã nhìn thấy có người chờ ở Tương Bách địa điểm mà cô đã hẹn. Cho dù hiện tại tâm trạng rất khó chịu, áp lực đè nén bao phủ, nhưng cô cũng không thể không thừa nhận, người có giọng nói trầm thấp dễ nghe qua điện thoại giống như của MC radio trên đài phát thanh kia, không ngờ cũng có bề ngoài đẹp như ca sĩ thần tượng thế.

Hân thật sự là Niệm Nghiên Nhị sao? Cô không chắc, nói không chừng trong tâm trạng giao tạp của rượu và cảm xúc muốn khóc, cô đã nghe nhầm thông tin của hân.

Vậy thì có quan trọng gì? Từ trước tới nay, cô luôn nghiêm khắc kiểm chế bản thân mình, quy quy củ củ đi lại trên đường đời, trời cao thể mà cũng không hậu đãi cô. Ngược lại còn để cho người phụ nữ dâm loạn hồng hách, phóng đảng làm bấy kia, chiếm được thắng lợi cuối cùng.

Đầu óc cô rối nùi như tơ vò, không hiểu tại sao mình lại đáp ứng lời mời của hân.

Nhưng thói quen giữ đúng lời hẹn vẫn khống chế cô, mặc dù bước chân chần chờ, nhưng vẫn từng bước mà tiến gần đến người đang chờ ở kia.

“Hi!” Hân rút tai nghe ra, tán thưởng nhìn cô gái mi tảo khinh sầu trước mắt. Ông trời, hôm nay hên thật! Hân tham gia trung tâm Phone dating để săn mồi, cứ nhiên lại vớ phải báu vật như vậy!

Mang giày cao gót, cô gái trẻ duyên dáng thướt tha đi đến, dáng người đầy đặn thành thực trong chiếc áo sơ mi và váy dài, trước cổ áo còn để ngỏ hai chiếc cúc áo, mơ hồ còn thấy được khe ngực thật sâu làm người ta phát cuồng kia. Ngũ quan rõ ràng, thoát nhìn như có chút huyết thống ngoại quốc, hoặc có lẽ là dân bản địa.

Chẳng qua, cô gái này cho người khác cảm thấy, thập phần thê lương.

Cô đang rất đau lòng. Hân biết, từ kinh nghiệm phong phú với phụ nữ, khiến hân nhạy bén nhận thấy được điểm ấy, nên thông minh mà không đụng chạm quá mức.

“Đã ăn tối chưa?” Hân chủ động mở miệng.

Cô ưỡ ưỡ lắc đầu: “Tôi ăn không vô.”

Máy bán nước tự động nhả ra một lon cà phê nóng hổi, hân đưa cho cô. “Uống cái này đi, chúng ta ngồi đây một chút nhé.”

Yên lặng ngồi trên một băng ghế dài trên khu phố suối nước nóng, nhìn những cặp tình nhân tay trong tay qua lại. Hân đưa một bên tai nghe cho cô: “Muốn nghe không?”

“Cái gì vậy?” Cô cầm lon cà phê ấm áp, lơ đãng hỏi.

“Sơn ca người Hẹ.” Hần nở nụ cười ấm áp như ánh trăng, “Cho dù không phải người Hẹ, cũng thử nghe xem.”

“Anh là người Hẹ?”

“Không phải.” Hần vui vẻ nhấp một ngụm đồ uống của mình, “Chỉ là nghe chút nhạc tạp âm thôi.”

Tuyến xe điện ngầm cuối cùng cũng đã chạy, đúng như hần mong muốn. Có thể làm cho tất cả trông như hợp lý rõ ràng, là nguyên nhân khiến hần bách chiến bách thắng.

“Xe điện ngầm đã chạy rồi.” Cô ngăn người nhìn đồng hồ.

“Cũng đã đến Bắc Đầu* rồi.” Hần cười điềm đạm: “Không tắm nước nóng sao?” đoạn chỉ chỉ phía sau: “Khách sạn nước nóng này cũng không tệ. Vào thử đi.”

(*Bắc Đầu: huyện Beitou, khu du lịch suối nước nóng nổi tiếng ở Đài Loan)

Cô ngậy người một lát, uống nốt ngụm cà phê còn lại, bèn đứng lên. Bị hần đẩy nhẹ một cái, cứ như vậy mà ngoan ngoãn cùng hần đi vào khách sạn suối nước nóng.

Thật quá tốt rồi! Hần thầm hô trong lòng, tối nay lại là một vòng home run*!

(*Home run: thuật ngữ bóng chày, hit and run, đánh bóng rồi chạy, chạy được một vòng qua bốn cột gôn thì được tính điểm.)

Thật quá tốt... hay là quá tệ?

Sáu tiếng sau, hần trần trụi nhào người lên người cô gái, nghiêm túc lo lắng vấn đề này. Lỗ chân lông của hần nở ra toàn bộ, toàn thân ửng ửng nhức mỏi.

Hần... chưa từng có cảm giác tuyệt vời như vậy! Như bị một tia sét giữa trời hè tên là ngậy ngát đánh trúng, vừa rồi tất cả lý trí đều trôi đến chân trời góc bể, chỉ còn lại sung sướng đến cực hạn...

Chết tiệt! Hần chưa từng nghĩ, mình có thể cùng một cô gái ở trên giường hòa hợp đến mức này, cứ như là sinh ra giành cho nhau vậy!

“Honey!” Hần nhẹ nhàng vuốt ve cô gái đã nửa hôn mê, còn phải liều mạng cố khắc chế dục vọng bắt đầu dâng trào của mình. “Tên, nói cho anh biết tên của em!”

“Gì cơ?” mới từ cơn nửa hôn mê trong cao trào kịch liệt qua đi, giọng nói vốn dễ nghe của cô lại có hơi khàn khàn, càng thêm vài phần gợi cảm, “Anh nói gì cơ?”

“Anh muốn biết tên của em.” Hần dịu dàng vuốt mái tóc ướt đầm mồ hôi của cô: “Anh họ Lộ, Lộ Sùng Hoa. Nói tên của em cho anh biết, vậy anh mới không mất liên lạc với em được.”

Lần này cô nghe thấy rõ ràng, lại trốn tránh nhăm mắt lại. Không, cô không muốn liên lạc lại với hần, mặc dù cô cũng không nghĩ tới việc hoan du xác thật có thể đạt tới tình cảnh ‘lên tới đỉnh cao’ này – sau này khẳng định cô sẽ run sợ khi nhớ lại một đêm này...

Bất quá, sa đọa của cô, cũng chỉ có một đêm này mà thôi.

“Người Vô Danh.” Cô xoay người sang chỗ khác, chỉ cảm thấy cơ bắp toàn thân đều đang kháng nghị.

Sùng Hoa lặng im một thoáng, mới lại mở miệng, “Em không phải cô gái trong tòa tháp[4].”

Lời này khiến cô kinh ngạc quay đầu lại, cô cho rằng một anh chàng playboy chuyên lừa cảm phụ nữ qua trung tâm Phone dating, sẽ không biết đến một lão tác gia và tác phẩm này của ông.

(*“Người con gái trong tòa tháp” là một tiểu thuyết được xuất bản năm 1945 của tác gia Bốc Ninh, bút danh Người Vô Danh. Được chuyển thể thành phim cùng tên năm 1990. Các bạn đọc tóm tắt nội dung truyện ở cuối chương để biết thêm vì sao cô chọn cái tên này nhé)

Huống chi, lời nói sâu xa đầy hàm ý như thế, càng làm cho cô ngẫm ngẫm sau đó, trong lòng có chút trào dâng nỗi buồn khôn kể.

“Sao anh biết?” mái tóc dày của cô vương trên mặt, khẽ nhếch miệng lên, bờ môi anh đào vì màn hôn kịch liệt vừa rồi mà có hơi sưng, trông CMN gọi cảm chết người. “Nói không chừng chính là tôi thì sao.”

Trông thấy dáng vẻ mê người này của cô, dây thần kinh mà Sùng Hoa cố gắng kiềm chế, phụt một tiếng, đứt làm đôi. Hắn lại nhào tới đè lên, trong lòng tuyệt vọng nghĩ, mình tiêu rồi!

Tuyệt đối không thể để cô đi được! Cho tới bây giờ hắn mới nắm được, cái gì mới là mùi vị làm tình thật sự. So với cô, những cô gái khác quả thực chỉ như nước lã, mà cô lại là thứ rượu mạnh hàng thật giá thật, khiến cho người ta nhớ mãi dư vị không thôi.

Hắn không muốn lại uống nước lã nữa.

***

Tỉnh lại từ trong giấc ngủ mơ màng, người đẹp bên cạnh Sùng Hoa đã sớm không thấy bóng dáng. Hắn nhảy dựng lên, ngó quanh một vòng, lại vọt vào phòng tắm, nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy cô.

Làm sao đây, hắn ngã ngồi trên giường, đột nhiên nhớ tới số điện thoại di động của cô hôm qua, lập tức tìm ra, bấm gọi.

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nữ máy móc: “Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau...”

Chết tiệt! Hắn tức giận ném điện thoại qua một bên. Cứ tưởng là tìm được một con mồi xinh đẹp, lại không ngờ...

Hắn, cao thủ tình ái hoa tâm vạn năm, bách chiến bách thắng, không gì địch nổi, cứ nhiên lại trở thành đám thợ săn đi khao khát con mồi...

Lần đầu tiên, hắn bị thất bại thảm hại đến vậy.

***

“Bạch Soái Soái, lần này có được ghi vào không?” một cô bé làn da ngăm đen ngoảnh đầu hỏi, cây bút trên tay bận rộn roạt roạt không ngừng.

“Làm ơn, dùng não một chút có được không?” một cậu bé da trắng như tuyết nhào người lên cửa sổ, “Cô gái kia cũng đâu có bỏ ra chân tâm, mà ngài ấy mới là bị tổn thương a, người có biết đồng tình không hả? Mặc Mặc Hắc?”

Cô bé được gọi là Mặc Mặc Hắc bĩu môi, “Ta đối với heo còn thấy đồng tình hơn.”

“Bên dưới có gì mà ồn ào thế?” Bạch Soái Soái lơ đãng ngoái đầu nhìn xuống, phát hiện một đám người đang khó hiểu kinh hãi, ngăn đầu nhìn bọn chúng.

“Ban ngày ban mặt có ma a!” bà bán bánh bao chiên[3] thét chói tai, “Có hai đứa bé lơ lửng giữa không trung!”

Bạch Soái Soái cùng Mặc Mặc Hắc nhìn nhau, “Chúng ta... chúng ta lại quên ả thân a!” bọn chúng hét lên một tiếng, vèo một cái nhanh chóng biến mất.

Mặc dù đã bỏ xa huyền ảo phía sau, tâm trạng bọn chúng vẫn rất nặng nề.

“Người nghĩ,” Bạch Soái Soái nuốt nước miếng đánh ực một cái, “Liệu chúng ta có thể bị phán quyết ở tòa án quân sự Ác ma không?”

“Sẽ không đâu.” Mặc Mặc Hắc sàu khổ cả mặt mày, gần như muốn khóc: “Satan đại nhân sẽ tự tay đánh chết hai chúng ta a.”

Hai người mắt nhắm lệ nhìn nhau, “Người nhanh mà đem lương tâm vứt bỏ đi! Vương tử, chúng thần không muốn bị cùng giam với người a!”

Hai tiểu ác ma đáng thương, ôm nhau khóc ròng.

***

P/s: trong truyện, các bạn sẽ thấy một số từ tiếng Anh như: Phone Dating, MC radio, Home run, hay một vài thuật ngữ bóng chày, mà hoàn toàn không giống như nguyên văn, những từ này là do mình tự Việt hóa, hoặc dùng cách gọi chung chung cho dễ hiểu, nên các bạn cũng đừng thắc mắc sao những từ này không thấy trong bản convert nhé.

Vd: MC radio: người chủ trì đài truyền hình phát thanh; Home run: toàn lũy; đánh bóng, ghi bàn: an đả; Phone Dating: kết bạn qua điện thoại...

Chú thích:

[1]Takizawa Hideaki: nam diễn viên người Nhật, công nhận ẹp troai vài

[2]Phone dating: một dạng kết bạn làm quen qua điện thoại + internet, số điện thoại và tên của người dùng được giữ bí mật, có tỷ lệ làm giảm số lượng lớn bị lừa đảo qua internet, đối với những người sử dụng không thể online, đánh chữ chậm, chỉ cần lên mạng đăng ký một lần, là có thể trò chuyện qua điện thoại.

[3]Bánh bao chiên: nguyên văn: thủy tiên bao (thủy: hấp, tiên: rán) một loại bánh bao nhân thịt truyền thống của người Hán ở Hà Nam, phương pháp làm cũng như cái tên của nó: nấu, chưng, rán.

[4] “Người con gái trong tòa tháp” là một tiểu thuyết được xuất bản năm 1945 của tác gia Bốc Ninh, bút danh Người Vô Danh. Được chuyển thể thành một bộ phim cùng tên năm 1990.

Truyện kể về mối tình của La Thánh Đề, một nghệ sĩ đàn violon tài năng nổi danh, tiêu sái lỗi lạc và Lê Vi, một thiếu nữ xinh đẹp “hoa khôi giảng đường” xuất thân cao quý. Bọn họ tình cờ gặp gỡ, từ lạnh nhạt hiểu lầm ban đầu đến quen biết trở thành thầy trò, rồi cùng lâm vào bể tình. Từ tình yêu nhiệt tình đến điên cuồng, đầy áp lãng mạn, mối tình ngây thơ hoa mỹ đó kéo dài đến 6 năm. Sáu năm sau, sự thật tàn khốc cuối cùng cũng hiển lộ: La Thánh Đề là người đã sớm có gia đình. Sau cơn thống khổ, La Thánh Đề giới thiệu Lê Vi cho Phương Mỗ, một người đàn ông khác. Trong cơn tuyệt vọng, Lê Vi nản lòng chấp nhận sự sắp xếp đó. Nhưng người đàn ông xuất thân quân phiệt đó sau khi chiếm đoạt được sắc đẹp của Lê Vi, liền vứt bỏ cô. Nhiều năm sau, sau khi ly hôn, La Thánh Đề quyết định đi tìm tình yêu chân thật của đời mình – Lê Vi. Thế nhưng Lê Vi rực rỡ chói lòa, khí chất tao nhã của ngày xưa, lúc này đã trở thành một lão bà thần chí không rõ, dung nhan cùng người đã mất đi. Cảnh còn người mất.

MTY: vì phim này hình như không chiếu ở , nên mình không tìm thấy link phim cũng như thông tin thêm, đành phải dịch ra từ trên baike, các bạn có thể xem thêm tại đây.

Cảm ràm: tự dưng edit truyện này, phải đi tìm hiểu về bóng chày ( ), với cả chưa bao giờ edit truyện hiện đại nên lơ lơ thể nào ấy, cứ như bé mới vào lớp 1, chậm cực kỳ. 3 ngày lê lét được có một chương ( )

2. Chương 1

Chương 1

Ngày đầu tiên khai giảng, Sùng Hoa đến muộn.

Hồng học chạy đến trường, trên đường còn không quên chào hỏi vài cô nữ sinh.

Mặc dù đã chạy vội, nhưng thời gian cũng không đợi người, lớp “Lịch sử Trung Quốc cận đại” đã tan.

Rõ là hồngбет rồi, hần nhìn lớp học không một bóng người, bắt đắ dĩ thở dài. Học kỳ này có giảng viên mới tới, ngay tiết học đầu tiên đã cúp, e là một năm sau sẽ rất chật vật đây.

Tối hôm qua, hần không bỏ cuộc, lang thang trên trung tâm Phone dating tìm kiếm cả ngày, hy vọng có thể gặp lại tiểu thư “Người vô danh” kia. Vì cô mà hần đã mất ngủ hết nửa tháng hè.

Thở hổn hổn một lúc, hần lau mồ hôi trên trán, lúc đang không biết nên làm thế nào, thì một học muội chuẩn bị rời khỏi phòng học, nhìn thấy hần mắt sáng lên.

“Học trưởng ~ đã lâu không gặp!”

Sùng Hoa theo phản xạ lộ ra nụ cười mỉm mê người: “Hi, học muội, làm sao bây giờ? Hình như đã tan lớp rồi.”

“Học trưởng, như vậy là không được nha.” Học muội ngoe nguẩy ngón trỏ, “Hôm nay lão sư có điểm danh đó.” Nhiệt tình kéo cánh tay hắn, “Lão sư vậy mà nghiêm khắc cực, chúng em gần như sợ chết khiếp, lớp này thực không dinh dưỡng gì cả...”

Đang nói cười, nghênh diện đi đến là một vị mỹ nhân áo trắng, hai mắt hấn nhất thời tỏa sáng.

Là cô! Là người khiến cho hắn tìm kiếm cả nửa ngày hè – tiểu thư “Người vô danh”!

Chỉ đưa mắt nhìn nhau chưa đến ba giây, đối với hai người, lại giống như qua vài giờ. Sùng Hoa từ kinh ngạc lúc ban đầu, đến ngay sau đó là mừng như điên, nhưng bởi vì sát khí mãnh liệt trong mắt mỹ nhân mà ngừng bước lại.

Cô trong bộ đồ vest vừa người, trên mặt điểm chút son phấn nhàn nhạt, làm cho dung nhan có chút ưu sầu kia trông có vẻ hồng hào sáng lán hơn. Nguyên bản mái tóc dài rũ xuống bờ vai nay được búi lên, cũng không hiển lộ vẻ chững chạc của người lớn, mà có loại thanh thuần và tao nhã của diễn viên múa balê.

Nhưng ánh mắt mang đầy ý cảnh cáo của cô, hoàn toàn không ăn nhập với nét ôn thuần kia một chút nào.

Hắn tham lam nhìn chiếc cằm bắt khuất giương cao, cần cổ duyên dáng cùng vùng ngực tuyết trắng của cô. Chiếc áo sơ mi trong áo khoác vest cực kỳ bảo thủ, cũng không biết là sợ nóng hay chiếc áo khoác mang đến cảm giác an toàn, mà hai cúc áo trước ngực vẫn để hở như trước, vô cùng dụ người mơ màng...

Học muội bên cạnh kêu lên, đánh vỡ trầm mặc của vài giây sóng ngầm mãnh liệt vừa rồi: “Thưa cô! Em xin giới thiệu với cô, đây chính là học trưởng trốn học hôm nay, Lộ Sùng Hoa.”

Toàn thân cô cứng ngắc, hôm nay lúc điểm danh đã thấy dự cảm xấu, nhưng cô tự an ủi mình, nam sinh vắng mặt này, chẳng qua là có tên đọc gần giống mà thôi...

Không ngờ, đối tượng tình một đêm của cô đúng thật là sinh viên của mình!

Cô kéo căng mặt, ngữ khí cứng rắn nói: “Chào cậu, tôi là Hồ Diễm Nhiên, giảng viên môn Lịch sử Trung Quốc cận đại.” Ánh mắt đầy cảnh cáo và bất an.

Cô vươn tay ra. Sùng Hoa liếc mình dè dặt nội tâm mừng như điên, không nhận được mà nắm thêm vài giây, đến khi cô nhẹ nhàng giã tay ra, mới không cam nguyện mà rời lỏng tay.

“Thưa cô, hôm nay em ngủ quên.” Hắn cung kính hạ thấp giọng hạn, ánh mắt dưới hàng mi lại là kỹ năng ranh mãnh, “Thật xin lỗi ạ.”

Diễm Nhiên chỉ gạt đầu qua quýt, “Tiết sau đừng đến muộn nữa là được.” đoạn xoay người nhanh chân rời đi.

“Thưa cô!” Sùng Hoa gọi cô lại.

Diễm Nhiên cứng đờ bất động tại chỗ, khó khăn xoay người lại. Xong đời rồi... Cô dám lấy thái dương thề, người này nhất định là nhận ra cô rồi! Nên làm sao đây? Trời ạ, cô nên làm sao bây giờ?

“Thưa cô, học kỳ này có học tác phẩm “Người con gái trong tòa tháp” không ạ?” Trên mặt mang theo nụ cười vừa vô tội vừa đáng ghét.

“... Sẽ không.” Diễm Nhiên thoát nhìn rất bình tĩnh, “Trò này, tác phẩm của Người Vô Danh, hẳn là lớp ‘Lịch sử văn học cận đại’ mới học đến.”

Về hồi hận nồng đậm trong đáy mắt cô lại làm cho ý cười trên mặt Sùng Hoa càng đậm.

“Là em nhớ nhầm ạ.” Hắn tao nhã cúi đầu chào, “Tiết sau em nhất định sẽ không đến trễ.”

Diễm Nhiên hơi kéo cong khóe miệng, xoay người chậm rãi rẽ qua góc cửa, khi xác định không có người thấy, mới không nhận được mà chạy như điên.

Tiêu rồi! Trong lòng cô tuyệt vọng gào thét. Ông trời a – tại sao người khác có tài yêu đương vụng trộm thiên phú như vậy, còn cô mới một lần ‘nhắm mắt đưa chân’, đã nhận phải loại trừng phạt này rồi? Cô cứ nhiên... cứ nhiên... cứ nhiên dám cùng học sinh của mình làm cái chuyện kia!

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ aaaa

~~Nhìn theo bóng lưng Diễm Nhiên rời đi, học muội vẫn còn khoắc tại khuỷu tay Sùng Hoa, thao thao liên miên nói dài nói ngắn, hần lại chỉ lơ đễnh mỉm cười gật đầu.

‘Đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, khi tìm thấy được chẳng tốn công’. Tục ngữ cổ nhân quả thật rất có đạo lý. Càng tốt là, hần chẳng những biết được tên cô, hơn nữa, cô còn nhận lời giảng ở trường này.

Ít nhất trong một năm này, cô đừng hòng trốn!

Sùng Hoa tâm tình cực tốt, nụ cười mỉm trên mặt hết sức chọc người ‘tâm đang thần trí’, khiến cho học muội bên cạnh quên mất cả nói chuyện, chỉ si ngốc ngẩn nhìn khuôn mặt tuấn đạt của hần, ngay cả những nữ sinh đi ngang qua cũng kinh diễm mà liên tiếp quay đầu.

“Nào,” Sùng Hoa dụ dỗ, “Nói cho anh biết một chút thông tin của lão sư đi.”

***

Ở trong mắt Diễm Nhiên, nụ cười của Sùng Hoa tựa như yêu ma đến từ địa ngục, vừa yêu mỹ vừa còn có tính hủy diệt, làm cho cuộc sống yên bình của cô bị khuấy đảo thành sóng to gió lớn...

Cô nằm nhoài lên bàn, phát ra một tiếng rên rỉ tuyệt vọng.

“Sao thế? Bị học sinh trêu chọc rồi hả?” cùng ở trong phòng giáo viên, Thẩm giáo sư cười tủm tỉm nhìn môn sinh đặc ý của mình. Cô bé này thế mà nhảy lớp liên tục, hai mươi bảy tuổi đã làm giảng viên, có thể nói là niềm tự hào lớn nhất trong cuộc đời đi dạy của ông. “Nhất quỷ nhì ma, thứ ba học trò, thời còn trẻ em cũng...”

“Thầy, em không còn trẻ nữa.” Cô vội vàng hấp tấp lật giở giáo trình, dáng vẻ vờ như đang rất bận rộn. “Vả lại, em cũng đã có kinh nghiệm một năm dạy học, sẽ không bị học trò trêu chọc nữa.”

Lão giáo sư từng trải đẩy cặp kính lão, cẩn thận nhìn cô. Từ trước đến nay, cô vẫn luôn trấn định, cho dù tình cảm bị tổn thương, vẫn còn khá lý trí duy trì vẻ mặt bình thản bên ngoài, cho tới nay chưa từng thấy cô hoảng loạn như vậy.

Dưới ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú của ân sư, Diễm Nhiên lại càng khó chịu hơn, “Chỉ là... chỉ là... trong lớp có vài học sinh khó đối phó.”

“Ai?” Thẩm giáo sư cố gắng nhớ lại, “Lý Hồng Đạt? Thật không hiểu chế độ giáo dục hiện tại ra làm sao, luôn dạy ra phé vật chỉ biết đối phó thi cử... học ở sở nghiên cứu cái gì? Thằng nhóc đó không phải là nghiên cứu về hạt giống sao... lại còn Phạm Tử Diên nữa? Sách thì không đọc được mấy quyển... mà mục lục sách ngược lại thì thuộc lâu lâu, chuyên môn thích kiểm tra thầy cô. Kỳ thực nếu gặp phải mấy học sinh gây khó dễ này, em cứ trực tiếp gọi Lộ Sùng Hoa đứng dậy là được. Luận văn của cậu ta là thầy hướng dẫn đấy, cậu ta cũng thừa sức tùy cơ ứng biến...”

Nghe thấy những từ trí mạng kia, Diễm Nhiên khẽ giạt mình đánh thót một cái, gương mặt vụt chốc trở nên trắng bệch.

Thẩm giáo sư kỳ quái nhìn cô, “Làm sao vậy? Cậu ta làm gì sao?”

“Không có.” Phát hiện mình trả lời quá nhanh, Diễm Nhiên vội bình ổn lại ngữ khí, “Chỉ là cậu ta bỏ giờ học đầu tiên...”

“Chuyện này cũng hi hữu đây.” Thẩm giáo sư có chút bất ngờ, “Thằng bé kia đào hoa thì có đào hoa thật, nhưng học hành cũng rất khá. Luận văn của cậu ta rất có kiến giải, có thời gian thì thảo luận với cậu ta một chút, đề tài cậu ta nghiên cứu rất có liên quan đến luận văn tiến sĩ trước đây của em đấy. Kiên quyết chọn một đề tài khó khăn như vậy, thầy còn phải thường lo lắng thay cậu ta...”

“Ôi, lão Thẩm à, Sùng Hoa thế nào còn cần ông lo lắng chứ?” Ngồi ở bàn bên cạnh, Hoàng giáo sư ngắt đầu lên từ trong chồng giấy, cười nói: “Đội quân tóc dài kia của cậu ta có ai mà không khăng khăng một lòng giúp đỡ cậu ta chứ? Cậu ta chỉ cần mở miệng, đầy người tự nguyện giúp cậu ta viết luận văn nữa là, may mà thằng nhóc đó cũng có chút lòng nghiên túc học hành...”

“Này này, đừng như vậy, là nữ sinh nào khóc kể lể với ông?” Thẩm giáo sư thấy buồn cười, “Thanh niên tuổi trẻ không định tính (ổn định giới tính), giao thiệp với vài bạn bè khác phái cũng không có gì hại cả. Chắc là mấy nam sinh không tìm được bạn gái, đến cáo trạng với ông phỏng?”

Trần giáo sư đối diện bật cười, “Vài thôi á? Cậu ta gần như đã đem tất cả nữ sinh của viện nghiên cứu này dùng sạch rồi! Ngày hôm qua ở trên forum trường ta còn thấy có nữ sinh vì hấn cãi nhau nữa kia, cô đâm tôi đá lời qua tiếng lại đến là kịch liệt!”

“Ở đâu? Ở đâu?” Một đám lão giáo sư tuổi cộng lại đã hơn vài trăm, vẫn chưa hết tính trẻ con mà cùng nhau chụm đầu trước một cái màn hình vi tính, say sưa vui vẻ mà xem bát quái, còn tấm tắc bàn luận lấy làm ngạc nhiên.

Diễm Nhiên đỡ trán, bất đắc dĩ cười cười. Không sai, đám sinh viên kia đã quá xem nhẹ lòng hiếu kỳ của những vị giáo sư già này rồi. Bọn họ chẳng những tụ họp trên forum, hưởng thụ hơi thở của tuổi trẻ, mà đối với một vài học trò nào đó mắng chửi giáo sư cũng rõ như lòng bàn tay, mức độ tiếp nhận bát quái tỷ lệ nghịch với bề ngoài đạo mạo.

Lộ Sùng Hoa, một tên nhóc... vô cùng đào hoa. Trong lòng cô hạ một câu kết luận, mà gần như đã quên rằng mình cùng với “tên nhóc” kia chỉ chênh lệch có bốn tuổi.

Cô nhanh chóng gạt bỏ một chút hư vinh nho nhỏ sinh ra khi bắt gặp vẻ mừng như điên sáng rõ trong mắt Sùng Hoa khi nhìn thấy cô. Nếu đúng như lời các giáo sư nói, cô căn bản không cần lưu tâm đến cậu ta.

Tin là không đến bao lâu, cậu ta sẽ tìm được mục tiêu mới, lại triển khai kiếp sống như con bướm tình, luôn săn tìm bạn gái thôi. Đến lúc đó, cậu ta sẽ hoàn toàn quên mất cô, trả lại cuộc sống thanh tĩnh cho cô.

Chỉ cần nhẫn nại mấy tháng nữa là được, nói không chừng còn có thể nhanh hơn ấy chứ.

***

Ngày hôm sau, Diễm Nhiên phát hiện mình đã quá lạc quan rồi?

Vừa đậu xe đạp, còn chưa kịp khóa lại, cô liền bị giọng nói của Sùng Hoa hù cho sợ tới mức vuột tay, chùm chìa khóa keng một tiếng rơi xuống đất.

“Tiểu thư Người vô danh, chào buổi sáng.” Sùng Hoa lười biếng dựa lên nhà giữ xe, toàn thân tản mát ra một hơi thở nguy hiểm, như thể một con báo đang thủ thế chờ phốc tới con mồi.

Diễm Nhiên cố gắng tự trấn định mình, cúi người nhặt chìa khóa lên, “Trò Lộ, tên của tôi không phải tiểu thư Người vô danh,” cố ý nhấn mạnh ở hai chữ “trò Lộ”, nhắc nhở cậu ta chú ý thân phận của mình.

“Tôi còn chưa dự qua tiết học nào của cô, chúng ta vẫn chưa xem là quan hệ thầy trò.” Hấn cười tà mị, trong nắng sớm, nụ cười của hắn lại có cảm giác như tấm lụa nhung của màn đêm.

“Vô luận như thế nào, tôi cũng là giáo viên của cậu, cậu phải nên tôn trọng tôi.” Diễm Nhiên vẻ mặt nghiêm khắc.

“Nói vậy...” ngữ khí của hắn mang theo tiếu dưỡng. “Thật không phải, chúng ta cứ nhiên lại vượt qua giới hạn đạo đức.”

Đôi con ngươi của Diễm Nhiên dấy lên hai đốm lửa giận nho nhỏ, khuôn mặt hơi đỏ lên, so với trang điểm còn dễ nhìn hơn.

Bingo! Cô trúng kế, không còn thái độ còn tệ hơn so với hờ hững nữa rồi. Tức giận vừa phải, có thể tăng sức chú ý của đối phương, nhưng mà phải vừa phải, không thể nổi lửa lớn hơn.

Lật ngược tà khí vừa rồi, hắn nghiêm túc trở lại, “Thực xin lỗi, tôi không nên lỗ mãng như vậy. Tôi xin lỗi.”

Như vậy ngược lại càng làm cho Diễm Nhiên không biết nên làm sao, cô phát hiện ra mình không thể đối phó được với thái độ khi thì kiêu căng, khi thì kính cẩn như vậy, lui một bước, “... Quên đi.” Cẩn môi dưới, cô ôm lấy túi sách nặng trĩu, vội vàng muốn chạy trốn khỏi chàng trai nguy hiểm này.

“Đợi đã,” giọng của hắn vẫn tao nhã mà đầy từ tính, “Lão sư, thích sơn ca dân tộc Hẹ không? Có thể bình phục tâm tình đó.”

Một câu này càng làm cho cô nhớ tới hình ảnh lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, Diễm Nhiên tặng cho hắn một cái lườm mắt tức giận, vội tránh ra, rảo bước nhanh chóng rời đi, để lại sau lưng nụ cười đắc ý anh tuấn của hắn.

Hôm nay thế là đủ rồi. Sùng Hoa ở trong lòng tính toán. Gấp cái gì? Hắn nhún nhún vai, nửa kỳ nghỉ hè cũng đã nhịn được, sau này hắn có cả một năm để theo đuổi cô.

Hắn từ vị học muội kia biết được không ít thông tin, nghe nói năm trước cô dạy ở đại học T. Có nhiều bạn nữ cũng có cái lợi, ở đại học T hắn cũng có vài bạn thân là nữ, có thể cung cấp cho hắn thêm nhiều tin tức.

Hồ Diễm Nhiên, cô không chạy thoát được đâu. Hắn khẽ giương lên khoe miệng tự tin. Ngoại trừ trung trình bên ngoài, cô sẽ phát hiện, tôi là một tình nhân tốt 100%.

Những cô gái từng kết giao với hắn, chưa từng có một câu oán giận. Đối với điểm ấy, hắn rất có tự tin.

***

Hồ Diễm Nhiên, hai mươi tám tuổi.

Sùng Hoa lật giở tư liệu của Diễm Nhiên, càng xem càng kinh ngạc. Thời còn đi học cô liên tục nhảy lớp, học kỳ hai của năm thứ hai trung học lấy học lực ngang bằng thi đậu vào trường nữ cao trung Bắc Nhất, năm thứ hai cao học (lớp 11) lại lấy học lực tương đương thi đậu vào khoa lịch sử trường đại học T, cô học đại học khi mới mười bảy tuổi.

Trong vòng ba năm đã học xong toàn bộ chương trình đại học, đặc cách thi đậu vào viện nghiên cứu, sau đó trực tiếp thăng vào lớp tiến sĩ, hai mươi bảy tuổi lấy được bằng tiến sĩ, nhận lời mời ở lại trường làm giảng viên.

Ngắn ngủi mấy hàng chữ, đã đại biểu cho linh hồn của một con người tài hoa đến kinh người.

Hồ Diễm Nhiên... cái tên này càng đọc càng thấy quen...

Hắn bỗng đứng lên, lục lợi mục tập san trên giá sách. Đúng rồi, cái tên này hắn chẳng những từng nghe qua, mà còn xem qua rất nhiều bài viết và luận văn của cô phát biểu trong tập san. Chính một bài báo của cô, đã ảnh hưởng hắn lập tức chú ý đầu vào trong vòng lịch sử quanh co mê người mà không sao giấy thoát được.

Bài báo kia chỉ là một bài viết mạn đàm* không chính quy, đề mục làm cho hắn có ấn tượng rất sâu – Lịch sử không quân cận đại. Không ngờ tới sau lưng khoa sử khô khan này, còn có ý nghĩa lịch sử sâu sắc đến vậy!

(* mạn đàm: Trao đổi ý kiến một cách nhẹ nhàng và thoải mái về một vấn đề nào đó.)

Hắn mở hộp ra lục tìm vài bài viết được cắt ra từ trang báo đã ố vàng, thật vất vả mới tìm được, trong lòng không khỏi nổi lên một cơn kích động.

Người đó là “cô”, người đó chính là “Hồ Diễm Nhiên”— kia thiếu niên tài nữ tài hoa đào dạt, thân là con gái lại “làm vua một cõi” (ý là am hiểu tường tận) trong lịch sử quân sự.

Cha cô là Hồ Quân tướng quân chiến công lừng lẫy, cô đối với lịch sử quân sự hiểu biết thấu đáo như vậy, liệu có phải bị ảnh hưởng từ người cha? Cô có biết hay không, có một thiếu niên bởi vì một bài viết của cô, mà đã thay đổi chí nguyện của cả đời, thậm chí còn ảnh hưởng đến đề tài luận văn...

Có trăm ngàn vấn đề muốn hỏi cô, dùng cả đời hỏi cũng không đủ.

Hắn dùng một loại thái độ hoàn toàn mới mà kính nể nhìn trang viết đã ố vàng kia. Đã từng là vì sao trên trời mà hắn trăm ngàn lần mộng tưởng và theo đuổi, không ngờ rằng, trong cái đêm yên tĩnh kia, vì tinh tú kia đã rơi xuống trong lòng hắn, mà hắn, thiếu chút đã đi lướt qua cô.

Ngoại trừ thân thể của cô khiến người phát cuồng kia, lĩnh vực mà hắn đang nghiên cứu, càng thêm thiêu đốt lên khao khát điên cuồng.

Mình muốn cô! Trên mặt hắn hiện vẻ kiên nghị hiếm thấy. Mình muốn cô gái đặc biệt này, mặc kệ là ở phương diện nào, mình cũng phải có được cô!

***

“Cô chính là ‘Hồ Diễm Nhiên’ kia sao.”

Nghe thấy thanh âm làm cô đau đầu, Diễm Nhiên tức giận quay đầu. Có trời biết cô trăm phương nghìn kế tránh né đến mức nào, thậm chí bận rộn trong phòng nghiên cứu đến mức bảo vệ trường đến thúc giục, mới chậm rì rì rời đi, tên nhóc chết đuối này lại đúng là âm hồn bất tán, canh chừng ở nhà xe chặn đầu cô.

Nhìn trời đầy sao, cô thở một hơi dài thật dài, “Cậu đã sớm biết tên tôi rồi.”

“Nhưng tôi không biết, cô chính là vị tài nữ kia.” trong giọng nói Sùng Hoa có loại bình tĩnh nào đó bị đè nén.

“Tài nữ?” Diễm Nhiên rất muốn sờ trán hắn xem sao, nhưng vẫn bảo trì một khoảng cách tương đối an toàn với hắn. Tên nhóc này chắc chắn bị sốt rồi. “Này, cậu có khỏe không? Có phải bị cảm không?”

Sùng Hoa cầm tập san cùng luận văn trong tay đưa tới trước mặt cô, cô khó hiểu nhận lấy, tùy tiện lật vài trang, đoạn quảng trả lại cho hắn. “À, cậu nói cái này sao? Đó thì có gì mà đặc biệt hơn người?” cậu ta tìm thấy mấy thứ này ở đâu? Ngay cả luận văn tiến sĩ năm đó của cô cũng không bỏ sót.

Trong lòng Sùng Hoa có một cơn giận không nên lời, hắn dồn hết tâm tư đuổi theo cô nhiều năm như vậy, cô lại còn nói “Đó thì có gì đặc biệt hơn người” ư?

“Rồi sẽ có một ngày, tôi nhất định sẽ vượt qua cô.” Sùng Hoa vẻ mặt phi thường ngưng trọng, “Không chỉ những thứ này...” giờ luận văn lên, “Mà cả cô nữa! Tôi muốn theo đuổi cả người của cô, còn có trái tim của cô, và tài năng thiên phú của cô!”

Diễm Nhiên mơ hồ kiềm có chút bốc hỏa, “Cậu là học sinh của tôi! Đừng tưởng rằng cậu và tôi... Ách... cậu sẽ có ưu thế gì!” Giọng của cô nghiêm nghị, “Không nghiêm túc lên lớp, tôi vẫn sẽ theo thường lệ mà đánh rớt cậu! Lịch sử và thiên phú không có quan hệ gì cả, cái cần chính là khổ công!”

Hắn nở nụ cười, dưới bầu trời đầy ánh sao, nụ cười của hắn lại hài hòa cùng trời đêm đến vậy, ánh mắt cũng lờ lờ phát sáng, “Tốt lắm, chính là như vậy. Vậy, cô muốn làm bạn gái tôi không?”

“Tôi không cần một tên đàn ông hoa tâm khác.” Diễm Nhiên cự tuyệt không chút nghĩ ngợi, “Huống chi, tôi cũng không có sở thích luyện đồng.”

Sùng Hoa nhướn mày, “Đàn ông khác?”

Đốt ngón tay ôm sách của Diễm Nhiên dùng sức đến trắng bệch, huyết sắc trên mặt từng chút từng chút rút đi. “Tôi phải đi rồi.” Lật đặt cuống cuồng như thể có ác lang đuổi theo phía sau.

“Chúng ta chỉ cách có bốn tuổi.” Sùng Hoa ngăn lại trước mặt cô.

“Tôi không muốn! Tôi chính là không muốn không muốn!” mặt nạ bình tĩnh của Diễm Nhiên vỡ nát, trong mắt là ánh nước doanh tròng, phần hận đầy hắn một cái, “Buông tha cho tôi có được không? Xin cậu buông tha cho tôi được không? Cậu có nhiều bạn gái như vậy, không thiếu đi một mình tôi đâu! Đêm đó... là lỗi của tôi, được chứ?”

Cô lau nước mắt trên mặt, “Nếu cậu muốn lấy điều này uy hiếp tôi thì đã nhầm rồi! Trên đời này tôi cái gì cũng không có, không có cha, không có mẹ, không có người vì danh dự của tôi mà bị xỉ nhục! Ngoài lòng ham thích học tập ra... Tôi cái gì cũng không có! Mặc kệ cậu thích nói gì thì cứ nói! Tôi cũng không sợ bị nhà trường sa thải, tùy cậu cao hứng!”

“Tôi chưa từng nghĩ đến điều đó!” Sùng Hoa giương cao giọng: “Rốt cuộc là cô đang sợ cái gì? Là cái gì đang đuổi theo cô?”

Đột nhiên, giữa hai người im lặng xuống. Trong yên tĩnh, chỉ có tiếng hô hấp dồn dập của Diễm Nhiên.

“Tự tôn.” Thật lâu sau, cô mới phun ra hai chữ này, giọng nói thật nhỏ mà tuyệt vọng: “Là cái lòng tự tôn đáng chết bị sứt mẻ của tôi!”

Xoay người bỏ chạy ra cổng trường, Diễm Nhiên đón một chiếc taxi, dứt khoát mà đi.

Ngồi trong taxi, cô liêu minh cắn chặt môi dưới, khắc chế xúc động muốn khóc.

Không được... mình là con gái của Hồ tướng quân, vì lòng kiêu ngạo của cha và của bản thân, nói sao cũng không được rơi nước mắt trước mặt người lạ. Màn thất thổ vừa rồi, đã là vết nhơ nghiêm trọng.

Ném được mùi máu tươi ngai ngái, cô mới biết mình đã cắn nát môi. Ngắn ngủi không đến 5 phút đi xe, lại dài như cả đời vậy, taxi chạy đến trước cửa nhà, cô lập tức lấy tiền đưa cho tài xế, không đợi thối lại liền vội vàng xuống xe, vọt vào trong nhà.

Cha cô là một quân nhân nghiêm minh kiêu ngạo, chinh chiến nửa đời người, ông không hề dựa vào trợ cấp của quốc gia mà ngồi ăn chờ chết, căn hộ cũ kỹ này là do chính cha cô mua lại.

Bước vào phòng khách, trước mắt đã mơ hồ, cuộn tròn trên chiếc ghế sofa mà cha thích ngồi nhất khi còn sống, lúc này Diễm Nhiên mới lên tiếng khóc lớn.

Mẹ qua đời khi cô được tám tuổi, cha và cô vẫn luôn sống nương tựa lẫn nhau. Tuy cha luôn đóng quân bên ngoài, rất ít khi về nhà, nhưng cô vẫn kiên cường sống một mình. Bởi vì cô biết, trong lòng cha vẫn luôn lo lắng cho cô, sẽ luôn cố gắng bớt chút thời gian về nhà.

Thế nhưng, bây giờ cha sẽ không bao giờ về nhà nữa. Bất kể cô ở bên ngoài bị ai bắt nạt, bị thương tổn gì, cũng không còn được tựa lên đầu gối ông mà òa khóc nữa.

Chưa có khoảnh khắc nào mà cô cảm thấy mình yếu nhược như lúc này, những tưởng vết sẹo cũ đã khỏi hẳn, mặt da ngoài đã khép lại vẫn rỉ rỉ mủ ra, chỉ cần xé toạc lớp da, sẽ ồ ạt chảy ra thứ tanh tưởi.

Bất lực. Cô đối với nỗi cô đơn, phần nộ cùng tuyệt vọng này, không có một chút biện pháp nào.

“Tôi và hấn đã chia tay rồi!” Cô ở trong phòng khách không một bóng người tuyệt vọng gào to, “Chia tay rồi! Hấn có cùng lên giường với một ngàn, một vạn người tôi cũng không quan tâm! Hấn cũng không bao giờ có thể tổn thương đến tôi nữa, cũng sẽ không khiến tôi đau lòng nữa! Cút đi! Tôi không cần khổ sở, tuyệt đối không cần khổ sở...” Nước mắt bao phủ tầm mắt, trước mắt là một mảnh sương mù mờ mịt.

Kiệt sức sau một hồi gào khóc, cô phát hiện tầm mắt mình vẫn không rời khỏi điện thoại.

Không... mình không cần gọi điện cho hấn. Cô kháng cự, mình và hấn chia tay... đã chia tay rồi...

Người bạn trai đã từng giúp cô chống đỡ vượt qua nỗi đau mất cha... Cô luôn luôn cho rằng, hấn chính là cuộc đời của cô. Vừa lên đại học đã quen hấn, mười năm dài thật dài, cô từng nghĩ rằng sẽ cứ mãi như vậy đến cả đời...

Một lần rồi lại một lần cho hấn cơ hội, một lần lại một lần tha thứ cho hấn, tin tưởng một ngày nào đó, hấn sẽ chung tình với mỗi mình cô, sẽ không hết lần này đến lần khác tổn thương cô... mãi đến khi phát hiện hai người trần trụi trên giường của người bạn thân, thế giới tốt đẹp mà cô cố gắng theo đuổi, cuối cùng cũng sụp đổ.

“Nếu không thì cô muốn thế nào?” Đối mặt với nước mắt lên án của cô, hấn chỉ hất tay một cái, vẻ mặt không kiên nhẫn, “Tôi cảnh cáo cô, tôi rất thích cô ấy, không muốn nghe cô nói bậy bạ khắp nơi...”

Diễm Nhiên đã làm một chuyện mà ngay cả chính cô cũng cảm thấy khinh thường – cô khúm núm, đáng thương mà cầu xin hấn quay đầu, sau đó là lòng tự tôn bị hung hăng giẫm đạp.

Cô hận chính mình, so với ai khác đều thống hận bản thân mình không có cốt khí. Cuối cùng, cô hoảng hốt bỏ chạy khỏi ngôi trường mà hai người họ đang theo học.

Bị hấn hủy hoại hết tất cả hồn nhiên và ôn nhu, nay, cô vậy mà còn nhớ đến hấn, hy vọng có thể được nghe lại giọng nói của hấn...

Vừa nhấn gọi số điện thoại quen thuộc, Diễm Nhiên vừa nguyên rửa mình. Nếu cha biết cô yếu đuối thế này, nhất định sẽ tức giận, nhất định...

Nghe điện thoại truyền đến tiếng tu tu, cô cầu nguyện lần này sẽ giống như những lần trước, người kia sẽ không nhận, sẽ để cho cô vang lên mười tiếng liên tiếp...

Thế nhưng hấn lại nhận, giọng điệu phi thường không vui, “Alô?!”

Diễm Nhiên vô lực cúp điện thoại, tất cả mọi thứ... đã sớm trở thành kết cục đã định. Cô ngồi trong bóng đêm thật lâu thật lâu, không có một chút sức lực đứng lên.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, vang thật lâu thật lâu, cô liếc mắt nhìn mặt điện thoại, là một dãy số xa lạ, cô không muốn nhận.

Nhưng người gọi đến hiển nhiên kiên trì hơn cô, sau hơn năm mươi mấy tiếng chuông, cô rốt cuộc cũng bắt máy, “Alô?”

“... Cô nghe qua, như vừa mới bị đánh vậy.” Đầu bên kia truyền đến thanh âm rầu rĩ không vui của Sùng Hoa.

“Đây cũng là một cách theo đuổi sao?” Diễm Nhiên trào phúng.

“Xem thử cô nghĩ như thế nào thôi.”

Hai người lại lâm vào trầm mặc.

Kỳ thực, cô thấy cảm kích. Bất kể là ai cũng được, chỉ cần có thể đánh thức cô tỉnh lại từ trong hồi ức đau khổ lúc này. Cô cầm điện thoại, nghe tiếng thở bình ổn của Sùng Hoa, thông qua một đường dây điện thoại, cô phát hiện dường như cô tịch cũng không còn cô tịch nữa.

“Tôi muốn đi ngủ.” sau 10 phút đồng hồ, cô rốt cuộc mở miệng, ngữ khí đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Vậy ngủ ngon, ngày mai gặp.” Sùng Hoa không lập tức gác điện thoại, vẫn tiếp tục yên lặng chờ.

“Cậu có thể gác máy trước.” Diễm Nhiên không biết hấn đang đợi cái gì.

“Lúc đau lòng, tiếng cúp điện thoại, phi thường tàn nhẫn.” Sùng Hoa trả lời.

Cô mỉm cười, thần sắc tái nhợt. “Thì ra cậu cũng có loại kinh nghiệm này.” Thật sự mệt mỏi... vô cùng vô cùng mệt mỏi. “Ngủ ngon.”

Nhẹ nhàng, cô gác máy.

3. Chương 2

Chương 2

Rõ ràng là đón taxi đến trường, Diễm Nhiên vẫn không tự chủ được mà đi đến nhà để xe. Quả nhiên, Sùng Hoa vẫn đứng chờ ở đó, ôn nhu nhìn chiếc xe đạp của cô bỏ lại tối qua.

Hắng giọng, “Chào buổi sáng, trò Lộ.”

Như lập tức được thắp lên niềm vui sướng, trên mặt Sùng Hoa nở rộ hào quang. Trái tim Diễm Nhiên, có một chút dao động.

“Chào buổi sáng.” Dưới ánh ban mai, đôi mắt ấm áp của hấn thoát nhìn thanh thuần vô tội, tựa như làn xuân thủy trong vắt. Nhưng từ kinh nghiệm đau khổ nhắc nhở cô, dưới mặt nước mỹ lệ kia, nơi nơi trôi đầy linh hồn đau thương của nữ nhân, cô không hy vọng trái tim mình cũng bị hấn trong đó.

“... Cậu cũng biết rõ tối qua tôi đón taxi về.” Diễm Nhiên nhún nhún vai.

“Tôi biết. Nhưng, buổi sáng và chiều tối là thời gian chỉ dành riêng cho cô.” ánh mắt hắn kiên định mà nóng bỏng, “Tôi thích cảm giác chờ đợi trong hy vọng. Lại nói, không phải cô đã đến rồi sao?”

Nhìn hắn trong chốc lát, Diễm Nhiên dời tầm mắt, “Tôi đến rồi, vậy cậu cũng có thể đi rồi.”

Cô xoay người chậm rãi rời đi, Sùng Hoa lại đi theo sau lưng cô.

“Còn chuyện gì sao?” Diễm Nhiên nhíu mày.

“Có chút vấn đề muốn thỉnh giáo cô.” Cùng cô đi sóng vai, tham lam hít vào mùi hương nhàn nhạt trên người cô. Nếu có thể... thật muốn ôm cô vào lòng biết bao... Nhưng mà, không gặp được.

“Vấn đề gì?” cô kéo căng thân mình, không rõ vì sao người nào cũng muốn đào móc vết thương của cô, chẳng lẽ không thể cho cô an tĩnh sống qua ngày sao?

“Cô đối với ‘lịch sử thiết giáp cận đại’ có ý kiến gì không?”

Không ngờ hắn sẽ quăng ra một vấn đề đứng đắn này, Diễm Nhiên sững người.

Sau đó, từ nhà để xe đến phòng giáo viên, 15 phút đi đường, hai người tranh luận không ngừng, cuối cùng còn đứng dựa ở cửa tranh luận một hồi lâu.

Hắn xác thực cũng khổ công học tập. Vốn tưởng rằng anh chàng playboy này cả ngày chỉ biết vui đùa, theo đuổi bạn gái, ít nhất luận văn của bạn trai cũ có thể trót lọt qua cửa, cơ hồ đều do cô giúp 1 tay.

Nhưng Sùng Hoa lại không như vậy. Bên người hắn oanh oanh yển yển nhiều đến mức khiến người ta hoa mắt, những cô gái khoác tay hắn, lần nào cũng là một cô khác nhau, nhưng, lúc cùng cô tranh luận nguồn gốc của lính thiết giáp, thậm chí còn đề xuất rằng cô không xem qua tư liệu chứng minh luận điểm của mình.

“Cậu ta lấy đâu ra thời gian mà đọc sách chứ?” Cô tưởng là mình lầm nhầm đọc thoại, lại không ngờ mình thốt ra miệng.

Sùng Hoa cười thần bí, “Tận dụng thời gian là một chuyện rất quan trọng.”

Về sau lúc cô đến thư viện tra tư liệu, luôn gặp phải Sùng Hoa. Trên bàn của hắn luôn chất đầy sách, bên cạnh cũng vẫn kê một cô bạn gái khác nhau, vừa lật sách, không ba thì cũng năm bạn vừa hôn phớt lên tay hoặc gò má cô gái, cô gái kia thì vẫn luôn dụ ngoạn tựa vào bên người hắn.

Nguyên lai thời gian có thể tận dụng như vậy sao?! Diễm Nhiên cảm thấy không thể tin được.

Mỗi tuần sẽ có 3 tiết “Lịch sử Trung Quốc cận đại”, Diễm Nhiên hơi để ý, phát hiện cô gái ngồi cùng với Sùng Hoa, từng tiết luôn không bao giờ giống nhau, có vẻ như là dự thính sinh.

Thế nhưng, lúc sáng sớm và tan học hắn vẫn đợi cô ở nhà để xe, bên cạnh không mang theo cô gái nào. Lúc chờ đợi, hắn luôn lặng lẽ gặm sách.

Tiết học hôm nay, cô rốt cục cũng không nhịn được, ‘múa đao chia thắng người’ mà hỏi hắn, “Cậu đang theo đuổi tôi sao?”

“Đúng.” Sùng Hoa vẻ mặt có chút bi thương, “Chẳng lẽ thoát nhìn không giống sao?”

Lần đầu tiên gặp phải loại người như vậy! Diễm Nhiên ánh mắt cũng dứ dứ. “Trò Lộ, tôi tin tưởng cậu tận dụng thời gian xác thực vô cùng hoàn thiện. Trước bỏ qua vấn đề theo đuổi tôi không nói tới, tôi rất hiếu kỳ, mỗi cô bạn gái của cậu đều có ‘từng thời gian riêng’ sao?”

Mặc dù biết thành thật là bất lợi ỉnh, nhưng Sùng Hoa cũng không cố ý giấu diếm, “Đại khái mỗi người mỗi tuần có một đến hai ngày không đồng đều. Bất kể ở cùng ai, tôi sẽ chỉ giành riêng cho cô một khoảng thời gian không đổi.”

“Không ai tức giận, đau lòng, hoặc tranh giành ghen tuông?” Diễm Nhiên cũng lười quanh co, trực tiếp hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Hắn rất kiên nhẫn giải thích, “Tôi đối với mỗi người đều thật lòng. Trước khi quen nhau, họ cũng biết tôi không có khả năng chung tình với một người, nhưng, tôi là một tình nhân vô cùng tốt. Lão sư, cô thử xem sẽ biết.”

“Cậu cho rằng đây là TV Shopping à?!” Diễm Nhiên rất cực không nhịn được rống lên, “Trời ạ, đám thanh niên các cậu sao mà yêu đương loạn xạ ngẫu nhiên vậy a?!” Cô vỗ vỗ trán để bình tĩnh lại, “Mình già rồi, mình quả nhiên già rồi...” leo lên xe đạp, lăm bầm lăm bầu nhanh chóng đạp xe đi.

“Lão sư, cô không thử một chút sao?” Sùng Hoa chụm bàn tay lên miệng hô to, “Như vậy thật đáng tiếc a! Người nghiên cứu phải bảo trì lòng ham học hỏi dồi dào a!”

Thần kinh! Diễm Nhiên đỏ mặt, liệu mình đạp xe, lần đầu tiên phát hiện, chiếc xe đạp của thực nữ của mình thật sự không đủ nhanh.

Ngày hôm sau, cô đổi một chiếc xe đạp biến tốc. (có thể thay đổi tốc độ)

***

Ngoại trừ sự quấy rầy của Sùng Hoa ra, cuộc sống dạy học của Diễm Nhiên xem như cũng rất thú vị. Cô tiếp nhận một CLB mà không có khả năng gặp được Sùng Hoa nhất, đồng ý đảm nhiệm làm giáo viên hướng dẫn.

Nhưng mà, vừa đẩy cánh cửa chính của văn phòng CLB, định thần nhìn lại, cô chỉ cảm thấy như sét đánh ngang tai.

Tên kia cứ nhiên lại ngồi ở bên trong cười toe toét, “Hi, lão sư.”

Cô có nên tông cửa xông ra không? Đang cân nhắc, tầm mắt hiếu kỳ thấp thỏm của trưởng nhóm CLB YoYo liếc đến, Diễm Nhiên chỉ có thể bần thần mà gật đầu đáp lại, ho nhẹ một tiếng, ngồi xuống.

“Lão sư, thật là may quá.” trưởng nhóm CLB YoYo* thở phào nhẹ nhõm, “Chúng em vẫn không tìm được giáo viên hướng dẫn. Hội học sinh thì cứ luôn ám thị chúng em, nếu không tìm được giáo viên hướng dẫn, mấy dự tính của hội chúng em sẽ ngấm trong nước.”

(* YoYo: tiếng trung đọc là Ấu Ấu: có nghĩa là trẻ em, CLB này chuyên có một vài hoạt động vì trẻ em)

Diễm Nhiên âm thầm tự an ủi mình, nói sao cũng làm được một chuyện tốt. Những đứa trẻ này quả thật cũng có lòng muốn làm chút sự tình. Cô quyết định gạt Sùng Hoa sang một bên, “Tôi thấy các bạn làm rất tốt... học kỳ này đã có kế hoạch gì chưa?”

Nhưng bởi vì vậy, mà Sùng Hoa so với trước kia càng có nhiều cơ hội tiếp cận cô hơn, bởi vì trưởng nhóm đem công tác liên lạc với giáo viên hướng dẫn giao cho Sùng Hoa.

“Tại sao lại là cậu?” Cô hạ giọng, cực kỳ không vui, “CLB YoYo không còn ai khác sao?”

“Thưa cô, tôi là thành viên quan hệ xã hội.” Hắn cười đến phi thường muốn ăn đập, “Việc liên hệ với giáo viên hướng dẫn, vốn là công tác quan hệ xã hội.”

Quan hệ xã hội? Cô hừ một tiếng, “Tôi biết vì sao cậu tham gia CLB này rồi. CLB YoYo này coi bộ cũng có nhiều nữ sinh đúng không?”

“Lão sư, cô nói vậy cũng không đúng rồi.” Hiếm thấy, Sùng Hoa trương dài mặt, “Tôi không ‘đi săn’ trong CLB. Tôi đối với công tác của CLB này có hứng thú, đây là sự thật, cô không nên từ lập trường ban đầu mà hiểu lầm tôi.”

Im lặng một lát, Diễm Nhiên biết chính mình xác thực có chút bất công, “...Đây là tôi không đúng, tôi không nên kết luận bừa bãi, thực xin lỗi.”

Sùng Hoa cho cô một nụ cười xán lạn đến không thể xán lạn hơn.

Nụ cười kia làm người khác hoa mắt như thế, đôi má lúm đồng tiền của cô đỏ ửng, đầu cúi gằm.

***

Càng quen biết Sùng Hoa, phiền muộn của Diễm Nhiên càng sâu.

Mặc kệ là đến chỗ nào, ngẩng đầu là có thể bắt gặp ánh mắt nhiệt tình lại ôn nhu của cậu ta. Cô nhận ra chính mình cứ nhiên lại vì cậu ta, mà trái tim nhảy lên bình bịch.

Bỏ qua tính đa tâm của hắn thì không nói, hắn là một người phi thường có tài. Trong đám nghiên cứu sinh phổ biến chạy chọt đủ tìn chỉ để tốt nghiệp loạn cả lên, hắn nghiêm túc đến gần như ngoan cố, trong mắt thiêu cháy lên cuồng nhiệt, hoàn toàn mặc kệ giáo sư không chế chương trình học của hắn, thường xuyên ở trên lớp tranh luận kịch liệt cùng giáo sư đến đỏ mặt tía tai.

Điểm này, cũng giống với chính cô năm đó.

Khi CLB YoYo đi thăm cô nhi viện, đám trẻ con cũng thích hắn nhất. Hắn luôn tận lực chọc cho bọn chúng cười rộ lên, trên người thường đeo theo mấy đứa con nít, làm cho hắn ngay cả đi đường cũng không được, nhưng không có một chút đáng về nào là không kiên nhẫn.

Hắn thật lòng thích trẻ em, thật lòng muốn vì bọn chúng mà làm một chút gì đó.

Diễm Nhiên phát hiện ánh mắt của mình càng ngày càng thường đảo quanh trên người hắn, muốn kiềm chế, lại không kiềm chế được. Cho dù chỉ một cái nhìn thoáng qua vội vã khi lên lớp, trong lòng cũng sẽ lan ra một loại rung động khác thường nào đó, khóe miệng không nhịn được mà hơi cong lên.

Chỉ khi nhìn thấy mấy cô bạn gái khác nhau hắn mang theo bên người, mới có thể làm cho cô lập tức tỉnh táo lại, như bị hắt một chậu nước lạnh vào đầu.

Nỗi sợ hãi cảm giác đau xót bạn trai cũ gây ra cho cô vẫn còn tồn đọng. Năm đó hắn ta lừa dối mình, hồng nhan tri kỷ bên người từng người lại đổi từng người; Sùng Hoa cũng thẳng thắn bộc trực nói với cô, hắn chính là người như vậy. Nếu đã như vậy mà cô còn bước chân vào vũng lầy, chỉ có thể nói hoàn toàn là lỗi của mình.

Cô không thể tiếp nhận thêm một sự phản bội nào khác nữa.

***

Diễm Nhiên mệt mỏi đi đến nhà xe, không bắt ngờ khi nhìn thấy Sùng Hoa.

Thế nhưng, lần này hắn không hờ hững khi thấy cô như mọi khi, ngược lại vẻ mặt có loại bình yên muốn khóc.

“Làm sao vậy?” Diễm Nhiên không nhịn được hỏi. Trên thực tế, không hỏi cô cũng biết, một trong những cô bạn gái Sùng Hoa thích nhất, sẽ đính hôn ngày hôm nay.

“... Tôi làm vậy liệu có đúng không?” Hắn cười gượng gạo, trong mắt gần như nhỏ xuống giọt lệ, “Biết rõ như thế cô ấy mới được hạnh phúc, thế nhưng, tôi thật sự không thể chịu đựng được khi người quan trọng với tôi, cứ như vậy mà rời khỏi tôi...”

Ráng chiều diễm lệ phủ đầy trời, áng mây ngũ sắc như tấm lụa nhung dập dềnh phiêu bạt về tây. Một buổi hoàng hôn đẹp như vậy, một chàng trai mỹ lệ lã chã chực khóc như thế.

Đã quan tâm như vậy, nhưng cũng trường tình như vậy.

“Có một ngày cậu sẽ quên được cô ấy thôi.” Diễm Nhiên mềm giọng an ủi, “Tất cả mọi chuyện rồi cũng sẽ qua, thời gian sẽ mang đi hết thảy. Vui hay buồn, tất cả đều sẽ không lưu lại.”

Sùng Hoa lắc đầu, “Không có khả năng, cô ấy có một vị trí trong lòng tôi, mặc kệ là bao lâu, tôi cũng sẽ không quên được cô ấy. Lãng quên là một loại tội ác sâu sắc, nếu như tôi quên cô ấy, thì rất có lỗi với những ngày tháng chúng tôi bên nhau.”

Diễm Nhiên tâm tình rất phức tạp, cô phát hiện mình cứ nhiên lại có chút hâm mộ cô gái đã bỏ hắn mà đính hôn với người khác kia.

Vĩnh viễn lưu lại một vị trí trong lòng một người đàn ông, là một thành tựu tài ba cỡ nào a.

Vỗ vò vai hắn, cô leo lên xe đạp.

“Như vậy là tốt rồi.” Cô dừng lại một chút, “Cậu đã lựa chọn, thì sẽ phải chấp nhận kết quả sau đó. Không ai sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh cậu, chia lìa và cái chết luôn ở một bên như hổ rình mồi. Cậu phải nên mừng, là chia lìa chứ không phải cái chết.”

Diễm Nhiên nhớ đến người cha đã qua đời, nước mắt gần như tràn mi, “Từng người... từng người bên cạnh cậu, cậu đều phải hảo hảo quý trọng.”

Chạy về hướng ánh chiều tà, bóng lưng của cô thoát nhìn lại cô tịch đến thế.

***

Về đến nhà, vẫn là một căn phòng vắng lặng quanh quẽ.

Diễm Nhiên lặng lẽ cởi một bên giày, nhưng không có khí lực cởi nốt một bên kia.

Cô vẫn luôn cô độc. Mọi người đều cảm thấy cô hiểu chuyện trưởng thành sớm, sau khi mẹ mất, cô liền bắt đầu tự mình chăm lo mọi thứ.

Không ai biết cô vẫn luôn chờ đợi – chờ đợi cha về nhà, sẽ mệt mỏi mà yêu thương nhẹ nhàng xoa đầu cô; Chờ đợi sự khăng định khen ngợi của thầy cô; Chờ đợi nụ cười khâm phục và hiền hòa của bạn học.

Chỉ có như vậy, nỗi cô tịch của cô mới có thể thoáng xua đi được một chút.

Nhưng, ban đêm nỗi cô tịch lại trở về. Cô luôn đợi ở thư viện mãi đến khi đóng cửa, ngoại trừ chuẩn bị bài tập về nhà, còn điên cuồng gặm sách, chỉ có như thế, mới có thể trì hoãn về nhà đối mặt với tịch mịch.

Cô sợ hãi, nhưng lại không thể không làm bạn cùng cô độc.

Có lẽ tình yêu nhất thời sẽ tiêu diệt được nỗi cô tịch của cô, nhưng tình cảm bị tổn thương lại làm cho những điều từng tốt đẹp kia càng trở nên tàn khốc hơn, khiến cho nỗi cô độc ào ạt đến sau đó lại càng khó khăn hơn.

Sợ hãi, mệt mỏi, cô chịu đựng từng ấy đã đủ rồi.

Ngưng mắt nhìn vào hư không, hư không phẳng phất như cũng đang lạnh lùng nhìn lại cô. Trên thế giới này ngoại trừ chính mình ra, dường như không còn một ai khác.

Tiếng chuông điện thoại kinh phá màn đêm yên tĩnh, mãi một lúc lâu cô mới hồi thần, cầm điện thoại lên, đang ngạc nhiên là ai lại gọi ình giờ này, thì giọng nói ôn nhu lại mỗi một của Sùng Hoa đã vang lên: “Hello”.

“Chào.” Cô không giống ban ngày nghiêm khắc, giọng nói yếu ớt mà nhẹ nhàng.

“Lão sư, có muốn đi uống một chén không?” Sùng Hoa khẩn cầu, “Chỉ đối mặt với cái bóng của mình, tôi không chịu nổi.”

“Những người bạn gái của cậu đâu?” Diễm Nhiên vuốt mặt một cái, cười rệu rã, “Tôi già rồi, đã không còn ở độ tuổi ra ngoài lêu lổng buổi tối nữa rồi.”

“...” Trầm mặc một lúc lâu, “Tôi hiện tại không có tâm tình chiều cổ tiểu cô nương nào. Thực xin lỗi, tôi không nên quấy rầy cô, tôi đúng là thật ích kỷ...” Đêm nay, nếu không ra ngoài, cũng là ở không ngồi nhìn cái bóng của mình đi?

Cô than nhẹ một tiếng, “Cậu muốn đi đâu?”

Có lẽ là đồng bệnh tương liên, cũng có lẽ là cô tịch tuôn trào trong lòng, khiến cho người ta bất lực, cô đáp ứng lời mời của Sùng Hoa.

***

Hai người lặng lẽ đi trên con đường vắng lạnh, ban đầu vốn dự định đến pub lại đang tu sửa, đành phải tìm chỗ khác. Sùng Hoa đi bên trái Diễm Nhiên, trên con đường rộng thênh thang của Đài Bắc, nổi lên làn mưa phùn rét buốt.

“Cẩn thận!” chiếc taxi phóng vụt qua bắn lên nước bùn bắn, Sùng Hoa vội che chắn Diễm Nhiên, trên chiếc quần jeans của hắn bị bắn nước bùn loang lổ.

Nhìn thấy bờ vai trái cằm ô của hấn bị mưa dính ướt, không biết tại sao, cổ họng Diễm Nhiên có chút nghẹn ngào.

Cảm giác được săn sóc trân trọng thật tốt biết bao.

“Đến Trung đội Mèo đen đi?” giọng của cô hết sức dịu dàng, “Tôi nghĩ là cậu sẽ thích.”

Hai người sóng vai đi vào quán rượu nhỏ trước cửa treo bảng huân chương Mèo đen làm chủ đề, bên trong chỉ có vài vị khách, cũng không nhiều đến mức làm cho người ta khó thở.

Trên trần nhà treo ngược dù để nhảy, buông xuống như tấm màn che hoa lệ; Trong quán nơi nơi bày súng, băng đạn mô hình, thùng dầu quân dụng được sử dụng như chiếc bàn trà nhỏ. Cả quán rượu tràn ngập không khí quân sự nồng đậm, giống như là chỗ nghỉ ngơi ở căn cứ chiến địa.

“Cha tôi rất thích nơi này.” Cô mỉm cười, “Thường cùng đồng liêu đến đây.” Lúc cô còn nhỏ, cha thường dẫn cô theo, để cô ngồi trên đầu gối, nghe các chú các bác kể chuyện trong quân ngũ. Sở dĩ cô chọn nghiên cứu lịch sử quân sự, là có một phần quan hệ đến đoạn hồi ức thơ ấu tốt đẹp này.

Chiếc tivi trên quầy bar đang phát chương trình “Những chiến sĩ”, hai người bọn họ yên lặng xem, không cần nói chuyện với nhau, chỉ cần ở bên cạnh có người, là đã cảm thấy có điều an ủi.

“Chiến tranh thực tàn khốc.” Xem xong bộ phim nhựa, Sùng Hoa kết luận.

“Hiện thực đều rất tàn khốc.” Diễm Nhiên khẽ thở dài, nhấp một ngụm “Salty Dog”, muối hòa cùng nước chanh, vị ngọt hòa quyện với rượu đắng, hỗn vị tạp trần, quả thật là nhân sinh.

“Không phải mỗi sự kiện đều tàn khốc.” Sùng Hoa cười cười, quơ quơ cái tua-vít trong tay.

Diễm Nhiên ngưng mắt nhìn hấn một lát, “Vì sao? Chiều cổ nhiều cô gái như vậy, không phiền lụy sao?”

Hấn trầm mặc một lát, “... Con gái sinh ra là để được yêu thương. Các cô ấy... cũng không xem tôi trở thành điểm cuối, chính là tạm thời nghỉ ngơi ở trong lòng tôi, có thể khiến họ cảm thấy an ủi, tôi cũng rất vui rồi.”

“...” Diễm Nhiên khẽ nhếch môi, có chút ngạc nhiên, “Vậy những cô gái yêu phải cậu thì làm sao? Yêu là tính độc chiếm. Thương tâm của họ thì làm sao bây giờ?”

“Cho nên tôi vẫn luôn thẳng thắn nha.” Đôi mắt hấn trong suốt, nhưng cũng thành thật khiến người ta cảm thấy tàn nhẫn. “Lão sư, tôi không phải người tốt. Tôi bị cuốn hút bởi đủ loại phụ nữ, mỗi người bọn họ có hương thơm thân thể cùng tâm linh bất đồng, đều làm cho ta có trình độ mê muội bất đồng. Đối với từng cô gái tôi đều nghiêm túc, thành thật, bởi vì tôi là người xấu xa như vậy, cho nên bọn họ muốn rời đi, tôi sẽ không giữ lại.”

Giọng của hấn từ từ hạ thấp, “... Bởi vì họ xứng đáng được điều tốt hơn, tình yêu một lòng hơn... chứ không phải là tôi – hoa hoa công tử không có thuốc nào chữa được...”

Nhìn hấn, không biết vì sao, hai hàng lệ chậm rãi lăn xuống gò má Diễm Nhiên.

“Lão sư?” Sùng Hoa kinh ngạc lấy khăn tay trắng ra, “Làm sao vậy? Tôi đã nói gì không nên nói sao?”

Cô không nói ra lời, trong lòng có nỗi u sầu và cảm thương nồng đậm. Cô bé đính hôn kia là một học sinh của cô, là một cô bé rất có tài lại tướng mạo bình thường. Cô bé đã từng tự sát vì tình, tin đồn đã sớm lắng lẽ lan truyền khắp trường, nhưng Sùng Hoa lại cố gắng theo đuổi cô bé, mọi cách chăm sóc che chở, mãi đến khi cô bé lại một lần nữa đứng lên, tìm được hạnh phúc mới.

Hiện tại lại vì cô bé mà buồn bực không vui, hoài niệm không thôi.

“... Cậu đúng thật là một hoa hoa công tử ngu ngốc.” Mặc hấn lau đi nước mắt trên má, trái tim Diễm Nhiên lắng lẽ hòa tan.

Nước mắt này... là chảy vì hấn sao?

Sùng Hoa khẽ sát mặt lại, nhẹ nhàng hôn lên nước mắt của cô, dọc theo dòng chảy nước mắt, nhẹ nhàng hôn lên bờ môi của cô — một nụ hôn dịu dàng mà ngọt ngào.

“Hãy để tôi chăm sóc em, được không?” lời thì thầm của hấn như ác ma dụ hoặc.

“Ngày mai lại là một đường chân trời xa xăm.” Cô nhắm mắt lại, “Ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, tôi vĩnh viễn sẽ không đoán trước được.”

“Vậy hãy cứ nhớ mỗi hoan vui của đêm nay thôi.” Cái ôm mạnh mẽ, bổ khuyết vào trái tim cô tịch của mỗi người.

Trong một góc của quầy bar, hai người ôm hôn say sưa đến vong tình, tựa như không bao giờ có ngày mai. Mưa đông rét lạnh, chỉ có nhiệt độ cơ thể của nhau mới có thể đủ kháng cự.

Là men rượu, là cô tịch, hay là động lòng? Cô không muốn phân biệt, mà cũng không còn sức phân biệt.

Chỉ nhớ mỗi hoan vui của đêm nay. Đêm nay, cô không cần phải một mình cô chằm, mặc cho tịch mịch gặm nhấm nữa.

***

Đầu đau muốn nứt tỉnh lại, Diễm Nhiên mơ mơ màng màng ấn lên huyết thái dương, phát ra một tiếng rên rỉ. Đêm qua quả thực đã uống quá nhiều.

Không tình nguyện mở mắt ra, bất thành linh giật mình nhìn thấy khuôn mặt đang say giấc nồng của Sùng Hoa ngay tại trước mắt cô.

Cô hơi há mồm ra, chờ đợi ngây ngốc nhìn người không nên xuất hiện trên giường mình.

Đây là mơ? Nhất định là mơ rồi! Đại khái là cô sống kiếp sống nữ tu quá lâu rồi, nên mới sinh ảo giác. Cô kéo chăn trùm kín đầu như con đà điểu, tự nhủ, ngày hôm qua hết thấy chỉ là một hồi mộng xuân, chỉ cần chớp mắt một cái, Sùng Hoa sẽ biến mất...

Nhưng mà, khi cô yên lặng thò đầu ra khỏi chăn bông, lại phát hiện hắn không biến mất, ngược lại còn đem cô ôm chặt thêm một chút, cau mày lẩm nhẩm vài tiếng, lại ngủ say.

Oa a ~ cô ôm lấy đầu, trong lòng phát ra một tiếng hét thảm. Không thể nào? Tối qua... bọn họ không phải chỉ hôn môi thôi sao? Hai người uống vào hơn mười chén rượu, hôn môi, ôm... sau đó Sùng Hoa đưa cô say rượu về nhà...

Sau đó thì sao?

Đầu óc đứt phụt một tiếng. Quả nhiên say rượu rồi mất lý trí, trong trạng thái say chuẩn choáng, cô lại cùng Sùng Hoa...

Trời ạ! Diễm Nhiên mặt ầm ầm đỏ bừng, hốc mắt lại nóng lên. Chẳng lẽ mình cô đơn đến tình trạng này sao, đến cả mức cùng học sinh không mình không bạch như vậy sao? Cô làm gì còn có tư cách làm giáo viên a?

Mãnh liệt xấu hổ làm cho cô muốn nhảy xuống giường, lại bị Sùng Hoa ôm càng chặt.

Hắn ngái ngủ mở mắt ra, “Diễm Nhiên, cô muốn đi đâu? Tôi không cho cô lại lén lút chạy trốn lần thứ hai đâu. Đây là nhà của cô, cô còn muốn chạy đi đâu?”

“Tôi tôi tôi... cậu cậu cậu... Ai cho cậu gọi tên tôi? Diễm Nhiên không phải cho cậu kêu, cậu là học sinh của tôi, tôi... tôi...” Càng nghĩ càng xấu hổ không thôi, cô oa một tiếng khóc lên.

Nghe cô vừa khóc vừa nói, càng dỗ càng khóc lớn hơn, Sùng Hoa rốt cục hiểu được ý của cô.

“Làm ơn... đây là hai việc khác nhau?” Hắn ngáp một cái, “Ồ trường, tôi tôn trọng thân phận giảng viên của cô, nhưng hiện tại không phải là thời gian lên lớp. Lại nói, chúng ta có quan hệ huyết thống không? Hay là cô nghi ngờ trên người tôi có bệnh gì? Hôm qua tôi có sử dụng biện pháp phòng hộ, hắn là không đến mức —”

“Cậu!” Diễm Nhiên oán giận ngẩng đầu lên, “Cậu là có mưu tính trước! Thật ra cậu căn bản lừa gạt tôi, đúng không?! Cậu không có thương tâm muốn chết, chẳng qua là... chẳng qua là...” Cô càng nghĩ càng giận, vung nắm đấm lên liên giáng xuống đánh tên khốn trước mặt này.

“Cô oan uống tôi!” Sùng Hoa bắt trụ lại cô, “Cô xem trên cổ tôi đeo cái gì?”

Diễm Nhiên cảm giận nhìn qua, chỉ thấy trên cần cổ cao vút của hắn đeo một chiếc bùa hộ mệnh, “Bùa hộ mệnh. Thì sao?”

“Ồ trong đó tôi đều nhét một cái bao cao su.” Hắn nói đến mặt không đỏ thỏ không gắp, “Đó mới chân chính là bùa hộ mệnh.”

Diễm Nhiên trợn to hai mắt nhìn cậu trai trẻ đáng hận bề ngoài đáng yêu như thiên sứ, nội tâm lại tà ác hơn Satan trước mắt này. Trong bùa hộ mệnh nhét bao cao su... Mệt cho hắn nghĩ ra!

“Lớn nhỏ vừa vặn.” Hắn rất đắc ý với sáng kiến của mình, “Thời điểm ánh đèn vừa vặn, không khí vừa phải, không cần mất hứng chạy tới 7-11* mua, đeo trên cổ cũng sẽ không bị ai nhìn thấy, chẳng qua phải nhớ lúc nào cũng phải bổ sung thêm...”

(*7- Eleven: một cửa hàng mở cửa 24/24)

“Ta bóp chết người tên hoa hoa công tử nói hươu nói vượn này!”

Diễm Nhiên nhào tới vật lộn một trận, Sùng Hoa cười né tránh, cô dứt khoát cười lên người hắn, toan muốn tay nắm tay mười thưởng cho hắn vài cái bạt tai, lại bị hắn bắt trúng tay.

“Buông ra!” Cô tức giận đến hai lúm đồng tiền diễm hồng.

“Cô có biết là tư thế này rất mờ ám không?” Hắn lộ ra nụ cười tà mị.

Mặt cô bỗng chốc tái nhợt, “Này... Nếu không phải tôi nằm mơ, chúng ta hẳn nên... nên... cho nên... Ách... cậu sẽ không...”

“Sẽ chứ.” theo động tác dưới thân, nụ cười của hắn trở nên càng tà ác hơn, thuần thực thuần thể tiến vào cô, nhìn cô khẽ thở run run, hắn rất hài lòng, “Ngày hôm qua thiếu chút nữa đem bao cao su tích trữ ra dùng hết rồi, may mà trong ba lô của tôi còn có vài cái.”

“Cậu lúc nào thì...” Diễm Nhiên muốn thoát khỏi hắn, lại bị gắt gao chế trụ eo, không thể động đậy.

“Thừa dịp lúc cô phân tâm nói chuyện.” Hắn hiển nhiên rất đắc ý, “Đây cũng là một trong bản lĩnh của hoa hoa công tử. Cô cho rằng ai cũng có thể làm hoa hoa công tử sao? Một hoa hoa công tử thành công, không phải chỉ mỗi bộ dạng đẹp mắt là được, trong đó cũng phải có học vấn...”

“Lộ Sùng Hoa, người là tên khốn nạn!”

“Đúng vậy. Nhưng mà cô đối với tên khốn nạn này tựa hồ cũng rất hài lòng... Ít nhất thân thể của cô rất hài lòng...”

Cô cũng chỉ có thể đem ngón tay bấm thật sâu vào bả vai hắn, biểu đạt một chút kháng nghị không cam nguyện.

***

Một ngày này, Diễm Nhiên thực bất ngờ xin nghỉ bệnh. Giọng của cô khàn khàn, không ai nghi ngờ cô có phải thực sự bị cảm hay không.

Cùng một ngày, Sùng Hoa cũng trốn học. Nhưng mọi người đều biết người bạn gái hắn thích nhất đính hôn, tất nhiên đau lòng muốn chết, cũng không một ai nghi ngờ gì.

Chân tướng thật sự là –

Diễm Nhiên bị thảm nằm co quắp trên giường, than khóc mình ý chí không kiên, cư nhiên mặc ột tên học trò ép buộc cô một ngày một đêm.

“Tôi phải đánh rớt cậu...” giọng của cô hữu khí vô lực, một chút sức thuyết phục cũng không có.

“Tôi còn chưa đủ nỗ lực sao?” Sùng Hoa kinh ngạc, “Báo cáo tôi cũng đã nộp, tiết học của cô lớp nào cũng không vắng mặt, kỳ thi lại đạt điểm cao được thông qua, vì sao phải đánh rớt tôi? A, tôi biết rồi, hay là cô còn chưa thỏa mãn...” bàn tay lại không quy củ dao động trên da thịt trắng mịn của cô.

“Tôi đã thỏa mãn đến muốn ói ra!” (thỏa mãn tiếng Trung cũng có nghĩa là no bụng) Cô dùng hết khí lực toàn thân giãy thoát, thật vất vả mới đạt được tự do, vội vàng chạy trốn vào phòng tắm, “Cậu đừng có lại đây...” nhưng vẫn quá muộn.

Cửa phòng tắm đã bị Sùng Hoa đuổi kịp dùng chân chặn lại, hần nỏ nộ cười rạng rỡ, trong đáy mắt nhìn Diễm Nhiên lại có chút phát lạnh.

“Tôi cũng muốn tắm.” Hần tuyên bố.

“Đợi tôi tắm xong lại đến phiên cậu!” Diễm Nhiên dùng sức muốn đóng cửa lại, cửa lại không chút động đây.

“Hai người cùng tắm có vẻ tiết kiệm nước hơn.” Hần vẻ mặt vô tội, “Tài nguyên nước thực trân quý, cô không biết sao?”

Diễm Nhiên tố cáo: “Cậu căn bản cũng không muốn tắm rửa!”

“Đáp án đúng.” Hần rất khoái trá trả lời, tiến vào phòng tắm, thuận tay đóng cửa lại, “Ném thử cô ngàn lần cũng không ngán...”

“Ta ngán!”

“Cơ thể của cô lại không nói vậy...”

“Lộ Sùng Hoa! Cậu... ưm...”

Hơi nước bốc lên trong phòng tắm, xuân ý dạt dào.

***

“Vậy có thể ghi lại chưa?” Mặc Mặc Hắc không kiên nhẫn kẻ sát vào cửa sổ phòng tắm, “Ngài ấy đã lừa gạt được nữ lão sư thuần khiết kia rồi, dù sao không lâu nữa sẽ làm cho cô ta đau lòng gần chết, đi đến cùng đường... Trước cứ ghi vào a, nhanh nhanh nghênh đón vương tử trở về Ma giới thôi, ta không muốn ở lại nhân gian nữa...”

“Không được làm việc qua loa?” Bạch Soái Soái đau đầu lấy băng đo lường ra, “Hai người họ trước mắt chỉ số chân tình bằng nhau, ai cũng không nhiều hơn ai một phần, sao có thể ghi vào a?”

Hai tiểu ác ma nhìn danh sách phụ tình của Sùng Hoa mà phát sầu. Còn thiếu một người nữa thôi, Hầyzz, từ sau khi Sùng Hoa dính phải Diễm Nhiên, lại không mở rộng thêm đối tượng phụ tình mới.

Xem ra sứ mệnh của bọn họ không biết năm nào tháng nào ngày nào mới có thể hoàn thành đây.

“Đợi chút.” Mặc Mặc Hắc đột nhiên cảm giác được tầm mắt làm người phát run, nhìn bốn phía xung quanh, “Bạch Soái Soái, vừa rồi chúng ta có ẩn thân không?”

“A!” vẻ mặt hần hoảng sợ, “Thảm rồi, chúng ta lại quên ẩn thân!”

“Ha ha...” Hai tiểu ác ma lau mồ hôi, “Hần là... Hần là không có ai nhìn thấy đâu ha.”

“Ha ha ha... đúng rồi, hần là không có ai lại đi ngẩng đầu lên nhìn đâu...”

Nhưng ngày hôm sau, lúc hai tiểu ác ma mở báo ra xem, xem chút nữa té xỉu.

Tạp chí lá cải đăng ảnh chụp bọn chúng lơ lửng tại không trung vô cùng rõ ràng, giật tít là – U linh nhân gian – mỹ hình Hắc Bạch Vô Thường hiện hình ký.

Bọn chúng nước mắt chảy ròng nhìn nhau, “Mặc Mặc Hắc... người cảm thấy lưu đầy Huyết Trì một ngàn năm có đủ không?”

Mặc Mặc Hắc hai mắt đầm lệ, “Người đã quên trước đó còn có sáu ngàn năm Nanh Hàn Sơn rồi. Đại vương đã sớm dặn dò, nếu chúng ta lại để lộ hành tung, ngài ấy sẽ gia hạn thời gian lưu đầy, còn có đủ loại địa điểm đang chờ chúng ta du lãm...”

“Vương tử, ngài mau mau vứt bỏ cô gái kia đi a.” Hai người đồng thời lên tiếng khóc lớn, “Bằng không chúng thần sẽ bị lưu đầy đến ngày ‘thiên hủy địa diệt’ đó a!”

4. Chương 3

Chương 3

Trận “cảm cúm” này của Diễm Nhiên “bệnh” đủ hai ngày.

Ngày hôm sau cô liền nhân lúc ra ngoài ăn cơm, dụ Sùng Hoa ra khỏi cửa, sau đó nói sao cũng không cho hẳn vào lại trong nhà mình “làm xằng làm bậy” nữa.

Sau đó, cô ‘đóng cửa tự kiểm điểm’ hai ngày, vì hành vi của mình mà vô cùng hối hận không thôi.

Cứ tiếp tục như vậy không được. Đặc biệt khi cô nhớ đến màn kịch tình nóng bỏng cùng Sùng Hoa... thì không khỏi đỏ mặt trống ngực đập dồn dập.

Bản tính thành thật ép cô đối mặt với bản thân mình, đúng vậy, cô đối với hoa hoa công tử đáng giận này – đã động lòng.

Sùng Hoa là một điển hình mà trong cuộc sống quy quy củ củ của cô tới bây giờ chưa từng gặp qua – nhiệt tình nghiêm túc nghiêm cứu học tập, nhưng đồng dạng cũng nhiệt tình nghiêm túc đối xử với mỗi cô gái, cuồng nhiệt như một cơn cuồng phong, quét cho cuộc sống bình thần của cô loạn thất bát tao.

Điều đáng sợ nhất là – Sùng Hoa lại còn là học trò của cô!

Cô còn mặt mũi nào mà tiếp tục làm giáo viên... vùi mặt sâu vào lòng bàn tay, không biết nên làm gì bây giờ.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên làm cô giật bản mình, ôm trái tim đánh trống kịch liệt một hồi lâu, mới run rẩy với tay cầm điện thoại, “Alô?”

“Sao vậy? Bị cảm thật sao?” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói hào hứng lại trêu tức, “Đại tiểu thư, không phải mày ‘bách độc bất xâm’ sao? Nhớ ngày đó tao bị bệnh sởi, thủy đậu trường kỳ, mày đều bình yên vô sự, thế nào mà bây giờ thời tiết mới trở lạnh một tẹo, mày đã bị cảm ba ngày không bỏ dậy nổi?”

Diễm Nhiên thả xuống trái tim bị treo ngược, trên mặt lộ ra nụ cười chân thật: “Chuyện mắt mặt bị bệnh sởi, thủy đậu trường kỳ từ thời đại học đó, mày dám nói, tao còn không dám nghe đâu, đứa nào nói đứa đó rùng cả quai hàm.”

“Mày còn quên tính cả viêm tuyến nước bọt rồi.” tiếng cười sang sảng vang lên. “Tao rốt cục biết tại sao tiếng Đài gọi là ‘da đầu heo’ rồi, đúng thật là sưng phù y chang cái đầu heo, hại tao trốn trong ký túc xá cả một tuần, ngay cả cửa phòng cũng không dám lò đầu ra. Nếu không có mày tiếp tế lương thực, tao đã sớm chết đói trên giường rồi.”

Diễm Nhiên thoải mái bật cười thành tiếng, buồn bực trong lòng được xua tan không ít. Đứa bạn học cũ này luôn khiến cô rất vui vẻ.

Cô và Trâu Xảo Tư chơi thân với nhau, có thể nói là một trong thập đại sự kiện kỳ lạ khó tin nổi của ký túc xá. Cô tính tình nghiêm túc cẩn trọng, thái độ học tập cẩn thận tỉ mỉ, danh sách thưởng hàng năm đều có tên của cô. Xảo Tư thì người cũng như tên, lúc nào cũng muốn dùng thời gian tối thiểu, điểm số thấp nhất mà lặn lội trót lọt qua cửa, trăm phương nghìn kế trốn học, ăn mặc luôn nóng đến làm người ta lườm nguyền, cả ngày lặn lội cùng đám bạn vui đùa.

Cô không chỉ một lần cười Xảo Tư là khoa âm nhạc của đại học T, học thêm nhạc Rock and Roll, chọn khoa lịch sử, còn thích tới hay không.

Hai người ngủ chung một phòng nhiều năm, mãi đến sau khi tốt nghiệp, mỗi người mới nhận thư mời của hai trường khác nhau mà tách ra.

Đến thăm phòng ngủ của các cô mọi người đều tắc lưỡi lấy làm lạ, bên trong tựa như “Sở hà Hán giới”*, bên chỗ Diễm Nhiên sạch sẽ ngăn nắp như quân đội, ngay cả chăn bông cũng gấp đều như đậu hủ; bên Xảo Tư thì lại như bị đại chiến quét qua, một đống bẽ bộn, quần áo đủ màu sắc sỡ cùng chăn đệm đỏ chói quăn

lại thành một cục, nửa hé ra là chồng chồng đủ loại sách truyện, thật làm khó cho cô mỗi ngày đều có thể ‘quần áo chỉnh tề’ tiêu sái đi ra từ đồng hỗn loạn kia.

(* Sở hà Hán giới: con sông ranh giới ngăn cách hai nước Sở – Hán xưa kia)

Chỉ có Diễm Nhiên biết, đồng hỗn loạn rực rỡ đủ màu kia của Xảo Tư, đã tô điểm thêm bao nhiêu màu sắc cho cuộc sống đơn điệu nghiêm túc của cô.

Nghe kể tình sử đặc sắc của Xảo Tư, để cô dẫn mình đi pub khiêu vũ, nhìn thêm sắc màu ở thế giới này, cô ấy hào sảng nhiệt tình vô tâm, làm cho Diễm Nhiên yêu thích và vui vẻ ngưỡng mộ. Trong triết học nhân sinh theo chủ nghĩa chiết trung (tiếp thu tất cả mọi thứ) của Xảo Tư, cô học được một loại thái độ sống mà mình không học được — dễ dàng chấp nhận đồng thời thưởng thức cái thế giới hỗn loạn này.

“Thế nào, sao đột nhiên gọi điện cho tao?” Diễm Nhiên mỉm cười, “Không phải mày làm cho chủ tịch công ty Thạch Tài cùng ông chủ nhỏ theo đuổi đến đầu óc choáng váng rồi chứ? Mày cái đứa lúc nào cũng thích yêu đương này!”

“Này, tao cũng không phải chỉ biết yêu đương mà thôi đâu, hiện tại tao vậy mà là giảng viên chủ chốt của Đông Đại rồi nhá.” Xảo Tư vô cùng không phục, “Còn hỏi tao gọi ày làm gì! Con nhỏ này, tao đã hỏi mày tám trăm lần rồi, mày bảo hôm nay cho tao câu trả lời nha! Mày không đến Đông Đại giúp tao, cứ nhiên lại chạy theo cái lão Thẩm kia, tao không chịu đâu a! Tao ở Hoa Liên buồn muốn chết rồi, mày mà không đến, tao liền khóc ày nghe nhá!”

Trong lòng cô khẽ động. Lúc trước, đúng lúc cô vừa bị thất tình đau khổ, vội vàng nhận lời tạm thời đến trường này dạy. Sau học kỳ này, có vài trường đã mời cô đến giảng dạy, cô còn chưa quyết định muốn đi đâu.

Hoa Liên, có lẽ sẽ là một lựa chọn không tồi.

Đánh gãy lời thuyết phục thao thao bất tuyệt của Xảo Tư, “Được, tao đi.”

“... Đại tiểu thư, tao nói nửa ngày sao mà mày vẫn không gật đầu... Cái gì?! Mày thực sự muốn tới?” Xảo Tư hoan hô một tiếng, suýt nữa làm thủng luôn màng nhĩ của Diễm Nhiên. “Nha nha ~~ thật tốt quá! Tao cùng với mấy giáo viên nữ bên này không hợp cạ gì cả...” giọng của cô đột nhiên thấp xuống, “Nhưng mà còn phải chờ vài tháng aizz...”

Bị cô chọc cười, Diễm Nhiên đột nhiên cảm thấy thoải mái thở hắt ra.

Chỉ còn vài tháng mà thôi. Rất nhanh, thời gian sẽ khiến cho cô và Sùng Hoa lãng quên lẫn nhau, thi thoảng nhớ tới, cũng chỉ là hồi ức tốt đẹp mà thôi.

Đây là kết quả tốt nhất.

***

Có lẽ biết mình sẽ rời đi, cho nên đối với Sùng Hoa cô lại không trốn tránh như trước. Đối mặt với ánh mắt thâm tình chân thành của hắn, cô cũng sẽ điềm đạm mỉm cười đáp lại.

Đối với đáp trả của cô, Sùng Hoa cảm thấy thỏa mãn vô cùng.

Càng biết cô, càng yêu cô sâu đậm. Lại lần nữa cùng cô thân mật, chứng thực kích tình của đêm đó không phải ngẫu nhiên, về mặt xác thịt, hai người họ xác thực vô cùng hòa hợp. Nhưng bên cạnh hoan du thân thể ra, hắn đối với bộ mặt dịu dàng động lòng người mà cô che giấu dưới lớp mặt nạ nghiêm cẩn kia, lại càng động lòng không thôi.

Hắn hiểu rõ bản thân mình rất dễ dàng yêu thích nữ nhân, nhưng, đến tự đến, đi tự đi, ngoại trừ vì không đành lòng nhìn những cô gái thương tâm không chỗ nào nương tựa, mới chủ động theo đuổi ra, hắn gần như không theo đuổi thêm ai nữa.

Còn Diễm Nhiên thì sao?

Nếu như Diễm Nhiên lại biến mất ở trước mặt hắn... chỉ cần nghĩ đến loại khả năng này, hắn cứ nhiên cảm thấy trong lòng từng trận rét run.

Chuyện đó là không có khả năng. Hấn biết nhà Diễm Nhiên ở đâu, cô lại nhận lời dạy ở trường, ít nhất sẽ lưu lại đây một học kỳ. Cho dù cô nhận lời từ những trường khác, bằng giao thiệp của hấn, muốn tra ra cũng không phải việc khó.

Cô chính là trốn không thoát đâu.

Nhưng, người trốn không thoát, còn trái tim thì sao? Hấn, tay hoa hoa công tử bách chiến bách thắng, cư nhiên lại thấy phiền não.

Hấn dần dần lơ dềnh với những người bạn gái khác, trong bất tri bất giác, đã phá hủy nguyên tắc công bằng mà mình luôn nghiêm túc tuân thủ, thời gian ở cùng Diễm Nhiên càng ngày càng nhiều.

“Ở cùng với tôi, cô trốn không thoát đâu.”

Quay đầu nhìn hấn một cái, Diễm Nhiên chỉ lẳng lặng mỉm cười. Dắt xe đạp, chàng trai trẻ đáng yêu đi bên cạnh, nghênh đón ráng chiều đầy trời, xác thực là cảnh đẹp ý vui.

“Chúng ta không ở cùng nhau. Cậu là học sinh, mà tôi là giáo viên.”

Sùng Hoa không hài lòng câu trả lời này, “Chúng ta đã rất ‘thân mật’ rồi!”

“Vậy, cậu muốn túm góc chăn khóc sao?” sau giờ học, cô có vẻ ung dung thoải mái hơn, “Tôi sẽ không chịu trách nhiệm đâu.”

Sùng Hoa bị cô chọc vừa tức giận vừa buồn cười, “Tôi đã biết, cô cho rằng thầy trò yêu nhau là không đạo đức.”

“... Thẳng thắn mà nói, thì không.” Bởi vì có đường lui, khiến cô có thể ung dung đối mặt, “Học trò luôn sẽ tốt nghiệp. Nếu hai người hợp nhau, loại thân phận có kỳ hạn này sẽ không là loại hạn chế.” Người thầy cô quý trọng nhất cười học tử của cô, tuy rằng hai người họ chênh lệch tuổi tác rất nhiều, nhưng vẫn vô cùng ân ái.

Yên lặng nhìn cô một lúc, “Nhưng, cô thích tôi, có đúng không?”

Mây chiều phiêu đảng như lụa, trên gương mặt xinh đẹp của Sùng Hoa lóe lên từng điểm châu quang. Trong ánh nhìn chăm chú của hấn, cho dù có ý chí sắt đá cũng lập tức biến thành nhiều chỉ nhu*.

(* nhiều chỉ nhu: mềm dẻo đến có thể quán trọn một đầu ngón tay)

Trái tim của cô vì vậy mà trở nên mềm mại hẳn.

“Đúng vậy.” Cô ôn nhu mà bộc trực trả lời, “Tôi thích cậu.”

Trong đêm yên tĩnh cô đọc, vì câu chuyện cười của hấn, vì có hấn nhiệt tình làm bạn, cô biết rất rõ là không nên, nhưng lại không nhận được mà trầm luân vào.

“Cô yêu tôi không?” Ở bên tai cô nhẹ nhàng dụ dỗ.

Thanh âm mê người như thế, nhưng lúc thốt ra từ “Yêu” này, lại khiến cô giật mình mà tỉnh lại.

“ ‘Yêu’ là một từ rất nghiêm trọng.” Ngữ khí của cô trở nên nghiêm túc, “Tôi không yêu cậu.”

Từ trước đến nay vẫn luôn tính tình tốt, lúc này hiếm thấy Sùng Hoa kích động, “Vậy cô giải thích thế nào cảm giác khi chúng ta ở cùng nhau? Mỗi đêm mỗi đêm, cô ở trong lòng tôi...”

“Đó là nhục dục, không phải yêu!” Tâm tình cô đột nhiên trở nên tồi tệ, rào bước nhanh muốn rời khỏi hấn.

Hiện tại hấn đã học được thông minh, một phen kéo lấy túi sách nặng trĩu của cô, túm lấy xe đạp, sợ cô sẽ ném xe bỏ chạy lần nữa.

“Cho dù cô có thể giải thích cảm giác ở trên giường, vậy xin mời nói lại cho tôi biết, vì sao tôi chỉ muốn thời khắc khắc khắc kề sát bên cạnh cô? Vì sao chúng ta luôn luôn có đề tài nói mãi không hết? Cô nói đi? Vì sao lúc cô nhìn thấy tôi, cả khuôn mặt sẽ sáng bừng lên? Cô đừng trốn! Trốn có ích lợi gì? Nói cho tôi nghe thủ lý do của cô!”

Cô vừa tức vừa quẫn, con đường này mặc dù yên tĩnh, nhưng vẫn có người đi đường tới lui, đã có vài người bắt đầu tò mò.

“Cậu nhỏ tiếng chút được không?”

“Cho tôi lý do!” Hấn đề thấp giọng, khẩn cầu, “Ít nhất cho tôi một lý do vì sao cô không yêu tôi.”

“Bởi vì cậu không yêu tôi.” Cô chợt cảm thấy suy yếu, rốt cuộc tay cô không giằng lại nữa, mặc kệ cho xe đạp bất lực ngã xuống. “Tình yêu là độc chiếm, là không thể chia sẻ, ngay ở lúc cậu đồng thời quen nhiều bạn gái trước đây, thì ngay cả nói yêu cậu cũng không có tư cách rồi, càng đừng nói là muốn tôi yêu cậu.”

“Nhưng tôi yêu em.” Hấn xót xa nói, “Tôi thực sự yêu em! Bằng không tại sao có thể đem hết thời gian đều giành cho em? Em không giống với những người khác, họ là họ, em là em! Em là người không thể thiếu...”

“Có họ thì không có tôi!” Cô trả lời chắc như đinh đóng cột, một phen cướp lại túi sách trong tay Sùng Hoa, “Nếu cậu không hài lòng với tình huống hiện tại, thì không cần đến tìm tôi nữa, tôi cũng ghét làm bạn giường của cậu lắm rồi!”

Cô nhanh chóng chạy vào con hẻm nhỏ, trong con đường tắt như mê cung, Sùng Hoa mất dấu cô.

Sợ hãi đến cửa nhà cô chờ đợi, đèn bên trong vẫn tối, gọi di động cho cô thì vẫn luôn ở trong tình trạng tắt máy, một đêm cô không trở về. Từ trước đến nay mọi việc đều thuận lợi, hoa hoa công tử lần đầu tiên gặp được thất bại nghiêm trọng đến vậy.

Hấn ngơ ngác ngồi trước cửa nhà Diễm Nhiên mà nghiêm ngắc, suy nghĩ cả một đêm. Chưa bao giờ từng để ý đến một nữ nhân như vậy, bóng lưng kiên quyết rời đi của cô làm cho hấn sợ hãi, sợ cô vừa đi, sẽ không bao giờ trở về nữa.

Suy nghĩ rất lâu, mãi đến khi sắc trời mờ dần, hấn vẫn là không thể nào giải thích được cảm giác như bị như hỉ trong lòng.

Diễm Nhiên tức giận lớn như vậy, đơn giản là vì “cậu không yêu tôi”, bởi vì cô không muốn hấn ở cùng với những cô gái khác. Suy ngẫm ngược lại ý tứ của cô, trong lòng từ từ dâng lên một cỗ tư vị chua ngọt.

“Anh yêu em.” Hấn lẩm nhẩm, “Anh yêu em.”

Yêu thân thể yêu kiều trắng mềm của em, yêu vẻ ngoài bảo thủ lại nồng nhiệt đáp lại của em, yêu suy nghĩ thông minh mà có trật tự của em, yêu linh hồn hơi có bệnh thích sạch sẽ mà không tỳ vết của em.

Ở bên em, dường như tất cả dơ bẩn đều có thể được cứu vớt. Nửa đêm tỉnh mộng tự trách linh hồn sa đọa dơ bẩn của mình, chỉ cần lẳng lặng ngắm nhìn dung nhan say ngủ của em, liền dường như được gột rửa.

Chỉ cần ở bên em.

“Tôi muốn ở bên em.” Hấn hạ quyết tâm, đột nhiên cảm thấy không điều gì có thể ngăn được mình.

***

Phát hiện Sùng Hoa không còn dây dưa nữa, Diễm Nhiên thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô không tài nào giải thích được cảm giác mất mát trong lòng.

Hấn luôn cho cô một nụ cười mỉm thần bí, sau đó liền vội vàng rời đi. Nhìn theo bóng lưng của hấn, nỗi cô đơn tịch mịch dâng lên trong lòng, không chỉ một chút.

Như vậy cũng tốt! Cô tự an ủi mình, trước khi chưa trầm luân quá sâu, hấn dời mục tiêu, đối với hấn, đối với mình, đều là chuyện tốt.

Cô đã không còn sức lực mà đối mặt với biến hóa mãnh liệt của tình cảm nữa. Đàn ông luôn dùng tất cả mọi cách, mở ra cánh cửa phòng ngự trong trái tim cô. Chờ cho cô thất thủ, sẽ trở nên khinh thường, không thêm đếm xỉa đến nữa.

Cô sẽ nhớ mãi chàng trai xinh đẹp, từng dùng ánh mắt thâm tình nồng nàn nhìn mình kia, như vậy là đủ rồi.

Nhưng có điều, Diễm Nhiên không thể giải thích tại sao ban đêm mình rơi lệ. Có lẽ chỉ do bởi tịch mịch, nhất định là vì tịch mịch mà thôi.

Đài Bắc, mưa lại nổi lên, từng giọt từng giọt, ngay cả trái tim cũng bị thấm ướt lạnh.

Cô bỏ xe đạp, bung ô, xuyên qua màn mưa lạnh băng, đi bộ nửa giờ đến trường. Sợ nước bùn bắn tung tóe lên tất chân, cô dứt khoát mang vớ ngắn ủng ngắn, đến trường, chỉ cần lau sạch bắp chân và giày là được, tất chân thì có lau mãi cũng không sạch.

Tựa như trái tim ám mờ mịt của cô vậy, có làm gì cũng không lau sạch được.

Trời đổ mưa chừng một tuần lễ, lúc cô gần như sắp quên đi hương vị của ánh mặt trời, thì Sùng Hoa tươi cười nghênh đón cô sau giờ tan lớp.

“Hi, đã lâu không gặp.”

Khi giọng nói trong trẻo mà đầy từ tính của hấn vừa vang lên, Diễm Nhiên mới biết được đã mình nhớ giọng nói ấy sâu sắc cỡ nào.

“Trên lớp vẫn gặp, không phải sao?” Cô miễn cưỡng cười cười, bung tán ô.

Hấn tiếp nhận ô của cô như một lẽ đương nhiên, “Đó không giống. Có nhớ tôi không?”

Không biết nên trả lời thế nào, Diễm Nhiên chỉ yên lặng cúi đầu bước tiếp.

“Tôi không có bạn gái.” Sùng Hoa sóng vai đi bên cạnh cô, “Cô đã nói không muốn cùng chia sẻ với người khác, hiện tại chỉ có cô... Tôi có tư cách theo đuổi cô không?”

Kinh ngạc nhìn hấn, Diễm Nhiên biết rất rõ cậu bé lớn xác lẳng nhăng thành tính này, bên cạnh vây quay đủ loại bạn gái là ý nghĩa tồn tại của hấn, nói sao cũng không có khả năng sửa đổi.

“Cậu... muốn vì một gốc cây mà buông tha cho cả rừng rậm sao?”

“Bởi vì,” ánh mắt xinh đẹp của Sùng Hoa tựa như bầu trời quang đãng ‘vạn dặm không mây’, lóe ra ánh tinh thuần cùng nóng cháy, “Đó là một gốc cây bạch dương độc nhất vô nhị. Mất đi cây bạch dương của tôi, cả rừng rậm liền không còn ý nghĩa gì.”

Yên lặng nhìn hấn chăm chú, hy vọng từ trong ánh mắt kia nhìn thấy vẻ nói dối và mượn cớ che đậy, nhưng cô chỉ nhìn thấy ý cười ấm áp vô cùng tận.

“Cậu nhất định là nói đùa.” Giọng của Diễm Nhiên như có rơi run run.

“Tôi chưa bao giờ lấy loại chuyện này ra đùa.” Sùng Hoa vẻ mặt nghiêm túc, “Em cũng biết tôi rồi đấy. Buông tha cho tất cả bạn gái tuy có khó khăn, nhưng một khi tôi đã hạ quyết tâm, thì sẽ không thay đổi.”

Chậm rãi, hai hàng lệ trong suốt từ khóe mắt cô lăn xuống. Gần đây cô rất dễ khóc, nhiều tựa như mưa Đài Bắc vậy.

Trời mưa, luôn khiến người thêm sầu não.

Cô khát vọng tình cảm ấm áp mà chuyên nhất đã lâu, nhưng luôn vì sợ tương lai có thể bị phản bội mà lùi bước.

Biết rõ quyết tâm của chàng trai trước mắt này sẽ không kéo dài được bao lâu, nhưng...

Tấm lòng kiên quyết kia lại làm cho cô cảm động...

Phi thường cảm động.

“Tôi có thể theo đuổi em không?” vòng quanh cô, thật cẩn thận như ôm một vật trân bảo dễ vỡ, “Hãy cho tôi một cơ hội, một cơ hội chứng minh.” Giọng nói từ tính ở bên tai cô dụ dỗ, hàng mi thật dài phớt qua gò má cô, như cánh bướm nhẹ phẩy.

Cô dùng cái ôm để thay câu trả lời. Nhiệt độ cơ thể hai người, đủ để thiêu đốt đêm xuân rét lạnh.

***

“Tôi sẽ không nín kéo cậu.” Nằm cuộn trong lòng Sùng Hoa, Diễm Nhiên thanh âm nhẹ nhàng, “Nếu cậu có người khác, tôi sẽ không giữ lại. Nếu cậu không đi, tôi đi.”

Sau màn kịch tình, nụ cười lười biếng của hắn lại có một cỗ xinh đẹp tà tính khác, “Em không tin tưởng tôi?”

“Bằng vào kỷ lục trước đây của cậu... đúng, tôi không tin.”

“Thử tin tôi được không?” đầu ngón tay hắn mơn trớn dọc theo đường cong yêu kiều trên lưng cô.

Trầm mặc thật lâu, cô e lệ vươn tay vuốt ve khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, “...Cậu là người đàn ông thứ hai mà khiến tôi giao trái tim ra.”

“Vậy người đàn ông may mắn đầu tiên kia đã không hảo hảo quý trọng em?” Sùng Hoa thương tiếc khẽ hôn lên tóc mai cô, “Trên thế giới này kẻ ngốc có rất nhiều.”

Diễm Nhiên ánh mắt chợt buồn, hàng mi thật dài rọi bóng mờ ưu sầu lên làn da tuyết trắng. Cho dù là vẻ mặt ảm đạm, Sùng Hoa phát hiện mình vẫn thích cô, thích đến trái tim có hơi phát đau.

“... Tôi là một con một sách chỉ biết đọc sách, một chút tình thú cũng không biết, cũng không biết nói lời dễ nghe, cũng sẽ không xem đàn ông là thần mà sùng bái.” Cô sâu kín nói, “Tương lai rồi cậu sẽ biết.”

“Em mới là người nên được sùng bái.” ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng vuốt tóc — mái tóc dài trơn mượt, “Tôi đã sùng bái em rất nhiều năm, tài nữ Hồ Diễm Nhiên. Muốn nói lời dễ nghe, tôi lại thích tự mình nói hơn, em chỉ cần phụ trách nghe và mỉm cười là được rồi.”

“Tôi sẽ không cho cậu ưu đãi gì cả, thi không tốt, bài tập không giao, tôi sẽ theo thường lệ mà đánh rớt cậu, nói không chừng so với người khác còn nghiêm khắc hơn.” Cô thanh minh trước.

“Tôi sẽ không cho em cơ hội đánh rớt. Em cũng biết thái độ học hành của tôi rồi đấy.”

“Trước khi tốt nghiệp, không thể công khai quan hệ của chúng ta.” dấy mắt ánh lên vẻ kiên nghị, “Tôi không muốn để cho người ta có bất kỳ liên tưởng tư tình gì.”

“Thực hợp lý. Tôi cũng không hy vọng bởi vì hai chúng ta yêu nhau, mà để cho người ta hoài nghi thực lực học nghiệp của tôi.”

“... Không được tiếp xúc thân mật với người khác?” Cô vui mặt vào trong trong hõm cổ hắn.

“Trừ em ra, tôi sẽ không có người nào khác.”

Có thể sao? Trong lòng lặng lẽ dấy lên nghi vấn, nhưng cô lại lựa chọn tự lừa mình nhảm mắt lại.

Cô vẫn còn có đường lui. Hãy cứ đánh cuộc thử xem, cô đã tránh được một lần, cũng không kém hơn trốn một lần. Đời người chính là một canh bạc lớn, vì hắn...

Cô nguyện ý thử lại một lần nữa.

Một mình trong đêm mưa, rất tịch mịch.

***

Tin tức Sùng Hoa thay hôn đồi xác, chia tay với tất cả bạn gái, chỉ trong một ngày ngắn ngủi liền vang dội toàn trường.

Vị hoa hoa công tử kia cư nhiên lại thay đổi lớn như vậy, khiến ọi người rớt cả mắt kính. Đám học muối phát hiện học trưởng cư nhiên lại mỉm cười cự tuyệt lời mời của mình, thậm chí còn lịch sự bảo trì khoảng cách, không khỏi đều có chút mất mát.

Đủ loại suy đoán cùng lời đồn lan tràn trong trường, người người đều đoán nguyên do là vì cô gái Sùng Hoa thích nhất đính hôn. Thậm chí cô gái kia còn dấy cội lòng bất an gọi điện hỏi Sùng Hoa, lại rước lấy một tràng cười sang sảng của hắn.

“Em rời đi, anh rất đau lòng.” Hắn thừa nhận, “Nhưng anh chúc phúc cho em, bởi vì người kia sẽ đối tốt với em suốt đời, anh mừng cho em.”

“VẬY... RỒT CUỘC LÀ VÌ SAO?”

“Bởi vì... anh đã tìm được người con gái muốn đối xử tốt cả đời.” Giọng của hắn êm đềm như nước.

“Là ai?” trong lòng cô dấy lên một cảm giác mát mát khó hiểu. Vô luận cô có cố gắng thế nào cũng không thành, rốt cuộc là ai đã làm được?

“Bí mật.” Hắn cười đến thoải mái, “Một bí mật xinh đẹp.”

Câu trả lời này, làm cho tất cả cô gái ái mộ hắn đều lâm vào thổ dài.

***

“Cậu thực sự thích tôi?”

“Đâu chỉ là thích, tôi yêu em.”

Mỗi ngày, Sùng Hoa đều đến nhà Diễm Nhiên trình diện, ở trên bàn cơm trải tất cả sách và tư liệu ra, vùi đầu cố gắng tiêu hóa, laptop để một bên gõ lạch cạch.

Diễm Nhiên so với hắn càng bận rộn hơn, thường xuyên bận đến quên ăn cơm, mà hắn vẫn luôn làm chút đồ ăn đơn giản cho cô, tiện tay giúp cô thu dọn phòng khách, biết cô thích uống trà kim huyên, lại càng không quên cẩn thận trình lên một bọc trà Kim hoàng.

Chưa từng được người khác săn sóc cẩn thận như vậy, Diễm Nhiên cảm động rất nhiều, còn có một tia sợ hãi.

“... Tại sao lại yêu tôi?” cầm chén trà nóng hổi, ánh mắt cũng lâm vào mộng lung.

“Giải thích được, còn gọi là yêu sao?” Sùng Hoa ôm lấy cô từ sau lưng, “Được, vậy em nói đi, em có yêu tôi không?”

“... Yêu.” Cô yếu ớt phun ra chữ nghiêm trọng này.

“Vậy tại sao yêu? Mời trình bày rõ.”

Cô khẽ hôn lên má Sùng Hoa, thay thế câu trả lời.

Đúng vậy, cô cũng không nói ra được lý do chân chính.

Nhưng cô biết rõ một điều hơn bất cứ thứ gì, là cô yêu hắn.

***

Tiếng chuông cửa vào ngày chủ nhật, vẫn luôn vô cùng phiền toái.

Ngày thường Sùng Hoa còn chịu nhẫn nại, đến cuối tuần sẽ không nguyện buông tha cho cô, luôn phải triền miên cả đêm, sau khi kiệt sức rồi mới vừa lòng thỏa ý mà tha cho cô ngủ.

Mới chớp mắt không được bao lâu, lại bị tiếng chuông cửa đánh thức.

Diễm Nhiên lấy chăn bông trùm đầu, muốn vờ như không nghe thấy, nhưng tiếng chuông kia tiếng sau còn gấp hơn tiếng trước. Thấy gương mặt say ngủ của Sùng Hoa hơi nhú lại, cô mệt mỏi vỗ vỗ má xuống giường, một lát không tìm thấy quần áo của mình, bèn khoác đại vào cái áo sơ mi của Sùng Hoa, nhón chân đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Xảo Tư cùng cô cách tám cửa sắt – hai mặt nhìn nhau. Trầm mặc gần năm giây, con sâu ngủ của Diễm Nhiên nháy mắt chạy trốn sạch sành sanh.

Cô nên giải thích thế nào với bạn tốt loại tình huống quần áo không chính tề này đây...

Đờ đẫn mở cửa cho Xảo Tư vào nhà, Diễm Nhiên có chút chột dạ.

“... Bây giờ mày dùng áo sơ mi của đàn ông làm áo ngủ hả?” Xảo Tư trực tiếp loại bỏ khả năng trong nhà cô có đàn ông, cười ha hả, “Mày cũng thật là, cố ý đi mua về mặc...”

“Ai vậy? Mới sáng sớm...” Sùng Hoa, chỉ trông vào mỗi cái quần jean, dụi mắt đi ra từ trong phòng ngủ.

Vừa thấy hấn, con người mắt của Xảo Tư gần như muốn lặn xuống sàn. “Hấn...”

Diễm Nhiên mặt đỏ lên, “Ách... là... là của tao...”

“Mày...” Xảo Tư miệng há hốc, đánh chết cô cũng không tin Diễm Nhiên sẽ tùy tiện lên giường cùng đàn ông, mà lại còn là cậu trai mới lớn xinh đẹp trẻ như vậy!

Sùng Hoa thoải mái cười cười, “Hi.” Thường thức bề ngoài diễm lệ của Xảo Tư, nếu là hấn trước kia, nhất định sẽ muốn âu yếm vuốt ve một chút... “Tôi là bạn trai của Diễm Nhiên.”

“Vậy thực khéo,” Xảo Tư hơi chút trấn tĩnh lại, “Tôi là bạn gái của Diễm Nhiên.”

“Diễm Nhiên không nói với tôi!” Sùng Hoa trông có vẻ rất oán giận, “Ở bên ngoài có bạn gái phải xin phép tôi trước.”

“Tôi quen biết cô ấy trước, cô ấy có bạn trai, không xin phép tôi thì thôi, còn phải báo trước với cậu sao?”

“Này! Hai người đang nói bậy bạ gì đó!” Diễm Nhiên la lên.

Aizz, thanh danh một đời của cô cứ như vậy mà bị hủy. Hiên tại cô mới đột nhiên tỉnh ngộ, tại sao vừa gặp Sùng Hoa đã có cảm giác ‘mới gặp đã quen’ — Cái loại luận điệu vừa hoa tâm lại khiến người thích này, thật đúng là giống y chang cô bạn tốt Xảo Tư của cô mà.

Hai người họ mà chụm đầu lại một chỗ... A, cô bắt đầu thấy nhức đầu.

5. Chương 4

Chương 4

Sau khi Diễm Nhiên ở trong phòng ngủ “mặc quần áo” tốn gần hai tiếng đồng hồ, Xảo Tư vẫn luôn dùng một loại biểu tình mờ ám lại nín cười nhìn cô chằm chằm một cách không tự nhiên.

Ở trong lòng đem Sùng Hoa ra mắng hơn tám trăm lần, Diễm Nhiên cũng chỉ có thể giả vờ như không có gì cùng ăn cơm trưa với bạn cũ.

“Sao không gọi bạn trai mày cùng đến? Thân là ‘bạn gái’ của mày, tao phải giám định kỹ lưỡng một chút xem hấn có thích hợp với Diễm Nhiên iêu dẫu của nòng tao không a?” Xảo Tư bốn cọt nói.

Diễm Nhiên hung hăng trừng mắt liếc cô một cái, đoạn rầu rĩ tiếp tục ăn cơm.

“Ta nói đại tiểu thư à, mày mặc có một bộ quần áo mà mặc đến giữa trưa là chuyện gì xảy ra a? Nghe thấy mày liên thanh kêu thảm thiết, tao thiếu chút nữa muốn gọi cảnh sát đó. Bạn trai mày ngược đãi mày sao? Mày nói thật ra nha.”

“Này, đủ chưa?” Diễm Nhiên mặt mày đỏ bừng, “Bạn bè đã nhiều năm như vậy, mày chỉ thích khi dễ tao. Sùng Hoa với mày thế mà y chang một cặp, chuyên môn thích thấy tao phát quần.”

Xảo Tư cười ha ha, “Nhìn mày phát quần, đích xác là đầy thú vị, đại tiểu thư.”

“Đã nói với mày bao nhiêu lần rồi, đừng gọi tao là đại tiểu thư.” Cô có chút mất hứng.

“Tướng môn hổ nữ?”

“Trêu Xảo Tư!”

“Vẫn là ở cùng với mày thú vị, chọc mày rất vui.” Xảo Tư dánh vẻ khoái trá cười lớn, tiếng cười trong trẻo dẫn tới ánh mắt ái mộ của vài vị khách nam bàn bên.

Diễm Nhiên không khỏi bị chọc cười. Đối với Xảo Tư, cô vĩnh viễn không thể tức giận, tựa như giống với Sùng Hoa vậy. Nghĩ tới hấn... trong lòng lại dấy lên từng đợt lo lắng.

“Nói đi!” Xảo Tư hào hứng chống cằm, “Cậu bé xinh trai kia dự được ở đâu vậy?”

Diễm Nhiên đỏ mặt kể ra đầu đuôi, thì ra... có người nghe mình nói chuyện cùng Sùng Hoa, là thoải mái như thế này. Bạn của cô không nhiều lắm, cơ hồ đều là văn hữu trong giới học thuật tới lui, ngại vì thân phận thầy trò giữa cô và Sùng Hoa mà không nói với ai được.

Hiếm khi Xảo Tư đến đây, lúc này mới có thể bày tỏ tâm sự riêng, giống như được trở lại thời thiếu nữ đã lâu trước đây.

“Mày thật đúng là không có thiên phú a!” Xảo Tư kêu lên, “Yêu đương với đối tượng tình một đêm? Tên kia lại còn là học sinh của mày? Mày ngay cả làm người xấu cũng không có tài, còn có thể làm được gì a? Ngốc!”

“Đó là tao nhất thời hồ đồ, chứ không muốn làm người xấu...” Cô càng nói càng nhỏ giọng.

“Đồ ngốc! Được tao bồi dưỡng lâu như vậy, còn không biết cái lợi của người xấu?! Uổng công tao làm ‘bạn gái’ mày rồi!” Xảo Tư cực kỳ tức giận.

“Mày cũng không phải thực sự là ‘bạn gái’ tao!” Diễm Nhiên thất lễ kêu lên, “Đó là trước kia người ta nói bậy bạ thôi!”

Thành tích quá nổi trội xuất sắc, cũng sẽ đưa tới ghen tị vô hình, cô cùng Xảo Tư ngủ chung phòng nhiều năm, đêm trước ngày luận văn tiến sĩ sắp được thông qua, bị người gửi một lá thư nặc danh đến cho giáo viên hướng dẫn, vu cáo cô và Xảo Tư là đồng tính luyến ái.

Về sau, lá thư nặc danh kia còn được gửi tới khắp nơi, gần như là email của người nào cũng có một lá, huyền náo một hồi phong phong vũ vũ. Xảo Tư nổi giận in lá thư đó ra, xông thẳng vào văn phòng của giáo sư hướng dẫn, đập lên bàn khiến ọi người không khỏi liếc mắt, cũng bởi chỉ vì giáo sư hướng dẫn có hơi chút “quan tâm” về vấn đề này.

“Em và Diễm Nhiên có phải đồng tính luyến ái hay không, liên quan cái rắm gì đến luận văn tiến sĩ của bạn ấy?” Xảo Tư nổi trận lôi đình, “Đúng đó! Em là bạn gái của bạn ấy, thì sao? Hay là các thầy cô tự nhận mình lòng dạ rộng rãi, kiến thức cao rộng kỳ thị cộng đồng thiểu số chúng em?”

Một tràng lửa giận này của Xảo Tư vừa phát tác, đã làm cho người ta cười cợt rất nhiều năm.

“Làm bạn gái mày thì có gì tệ.” Xảo Tư cười nói, “Mày cư xử tốt, lại sẵn sàng phải nói là mọi mặt, so với đám đàn ông còn tốt hơn. Đợi tao ghét đàn ông rồi, sẽ đến làm bạn gái mày.”

“Mày bớt điên cho tao nhờ đi?” Diễm Nhiên vừa tức giận vừa buồn cười, “Tao mới thêm vào loại bạn gái như mày.”

Chọc nhau một hồi, Xảo Tư chống cằm nhìn cô, “Sau này tính sao? Diễm Nhiên đáng thương, mày đối với đàn ông luôn rất nghiêm túc. Hiện tại mày tính làm sao bây giờ? Mày đã rơi vào tay giặc, không đến Đông Đại nữa sao?”

“Mày thấy tao có nên tin tưởng hần không?” Cô rũ mi mắt xuống, vô ý thức đùa nghịch tấm khăn trải bàn.

“Còn phải xem lòng tin tưởng của mày dựng nên ở nơi nào.” Xảo Tư trả lời, “Mày hần cũng nhìn ra được, tao và hần rất giống nhau, nếu mày yêu cầu trung trình trên tinh thần, hần là không thành vấn đề. Nếu mày yêu cầu trung trình về thân thể... Tao không trả lời vấn đề này.”

Đáp án của Xảo Tư, đánh trúng vào nỗi khổ riêng trong đáy lòng Diễm Nhiên. Lần đầu tiên bọn họ cãi nhau sau khi chính thức yêu nhau, chính là vì Sùng Hoa an ủi bạn gái chia tay, mà mất tích mấy giờ liền. Trong lòng cô biết rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng hần cũng không trực tiếp trả lời chất vấn của cô, chỉ không ngừng nhấn mạnh hần yêu cô cỡ nào.

Ái cùng dục, ranh giới rốt cuộc ở chỗ nào?

Làm sao hần có thể một mặt nói yêu cô, lại không mang theo chút tình yêu mà đi ôm ấp người con gái khác?

Sau trận tranh cãi ầm ĩ kia, Sùng Hoa luôn miệng nói sẽ không tái phạm nữa, nhưng trong lòng cô đã hần sâu một bóng ma.

“... Tao vẫn muốn đi Đông Đại.” Diễm Nhiên nặng nề thở dài, “Cách xa một chút cũng tốt, ít nhất tao sẽ không biết được gì.”

“Mày cần bản là trốn tránh!” Xảo Tư quan sát cô một lát, “Không thể nào? Mày thực sự đã yêu thăm hần?”

Ánh mắt chăm chú nhìn một điểm xa xăm nào đó, Diễm Nhiên biết bản thân mình đã hăm vào sâu. Bởi vì yêu... cho nên muốn trốn, cô chỉ hy vọng, cũng chỉ muốn tin tưởng Sùng Hoa sẽ chỉ yêu mỗi mình cô.

Mặc kệ trong lòng Sùng Hoa ôm ai, cũng chỉ yêu mỗi mình cô.

“Đúng vậy, tao thăm.” Cô thì thào tự nói, “Tao thực sự thăm.”

Xảo Tư đồng tình vỗ vỗ mu bàn tay cô, có chút lo lắng cho đứa bạn vẫn luôn không hiểu rõ nhân gian đầy trò đùa này.

Cậu trai trẻ kia có một đôi mắt đào hoa giống mình, biểu tình nhìn cô cũng rất đặc biệt. Ánh mắt kia, cô rất rõ ràng.

Hy vọng sẽ không như cô nghĩ... đứa bạn tốt đáng thương này của cô đã trải qua biết bao đau khổ, cô thật sự không đành lòng.

***

Hy vọng của Xảo Tư rơi vào khoảng không.

Nhận được điện thoại của Sùng Hoa, tâm tình của cô rơi tận xuống đáy cốc, cảm thấy khổ sở không thôi cho bạn tốt.

“Sao cậu biết số điện thoại của tôi?” Cô bất động thanh sắc khẽ cười, “Diễm Nhiên cho? Tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Tìm cô là nhất định phải có chuyện sao?” đầu dây điện thoại bên kia truyền đến giọng nói từ tính, mỉa mai: “Có tên của cô, nơi dạy, muốn biết được số điện thoại, cũng không cần cho Diễm Nhiên biết.”

“Tại sao Diễm Nhiên không thể biết?”

“Bởi vì cô và tôi giống nhau, đều quý mến Diễm Nhiên, không muốn cô ấy bị tổn thương.” Hần nhẹ giọng dụ dỗ, “Không phải sao? Cô là người bạn tốt nhất của Diễm Nhiên, không đành lòng tổn thương cô ấy đúng không?”

“Tôi tuyệt đối sẽ không tổn thương Diễm Nhiên.” Cho dù có kiên quyết hơn thế nào đi nữa, giọng nói mềm mại đáng yêu của cô nghe qua vẫn giống như làm nũng.

“Vậy sao, cô sẽ không nói cho Diễm Nhiên tôi gọi cho cô sao? Cô ấy rất mẫn cảm yếu ớt, tôi không muốn làm cô ấy buồn!”

“Đương nhiên.” Cô cong lên nụ cười mỉm đầy mỉa mai, “Vậy, cậu gọi cho tôi có mục đích gì?”

“Ăn bữa cơm.”

“Diễm Nhiên không thể cùng đi sao?” ý cười của cô càng sâu.

“Tôi không muốn tổn thương cô ấy, lại không thể kiềm nén tưởng nhớ đến cô.” Giọng nói của hần tựa như cơn sóng khiến người ta sa vào, không cẩn thận sẽ bị vùi thân trong đó. “Tôi nghĩ cô cũng có cảm giác tương tự.”

“Nga?” giọng của Xảo Tư càng phát ra lưỡi nhác, “Cậu xác định?”

“Tôi xác định.” Giọng nói trầm thấp như thăm thì, “Chúng ta là đồng loại cùng trên một con đường. Vừa gặp cô... tôi liền hiểu rõ.”

Nhiệt tình thăm thì, lớn mật tuyên cáo, Xảo Tư thừa nhận hần rất có mỉa mai, lại không nhận được mà cảm thấy khổ sở cho bạn tốt. Người đàn ông như vậy, cần bản không nên xuất hiện trong đời Diễm Nhiên, cô ấy đâu không lại.

“Cô sẽ không nói cho Diễm Nhiên tôi gọi cho cô chứ?” trước khi gác điện thoại, hần giống như thôi miên, thăm thì: “Tôi và cô đều không hy vọng cô ấy bị thương tổn.”

“Đương nhiên.” Xảo Tư trả lời.

Chỉ cần hần đừng gọi tới nữa, cô nói gì cũng sẽ không nói cho Diễm Nhiên biết. Nói chuyện với hần rất thú vị, hần hiểu được quy tắc trò chơi, càng biết rõ ràng làm sao xây dựng không khí luyến ái, là cực phẩm hiếm có.

Thế nhưng, cô đã qua cái thời ham hố cực phẩm.

Bất quá, Sùng Hoa hiển nhiên cũng không buông tha.

Ngày hôm sau, hần lại gọi điện đến kiên nhẫn dụ dỗ, trước khi cúp máy còn không quên dụ dằng hỏi: “Đây là bí mật nho nhỏ giữa chúng ta, cô sẽ không nói cho Diễm Nhiên chứ?”

“Tôi không thể phản bội lại bạn tôi.” Xảo Tư nhướn một bên mày.

“Đây không phải là phản bội. Hai người cùng yêu cô ấy lại yêu nhau, nói sao cũng không xem là phản bội.” Sùng Hoa thoải mái trả lời như thế, “Cô sẽ không nói chứ?”

“Đương nhiên.” Đương nhiên cái gì? khéo môi Xảo Tư hàm chứa nụ cười quỷ dị. Đương nhiên đúng? Hoặc là đương nhiên không?

Cúp điện thoại của Sùng Hoa, Xảo Tư lập tức gọi cho Diễm Nhiên, cô cố hết sức qua loa kể lại cử chỉ của Sùng Hoa, có chút lo lắng khi Diễm Nhiên trầm mặc bên kia đầu dây.

“Diễm Nhiên?” Thử khê gọi cô.

“Tao đây.” Giọng Diễm Nhiên có chút bất ổn, “Cám ơn mày đã nói cho tao biết. Thật xin lỗi hần chạy tới quấy rầy mày, chỉ là mày là bạn thân của tao... Tao cảm thấy thực xấu hổ...”

“Này, mày là mày, hần là hần, căn bản là hai chuyện khác nhau, có biết không?” Xảo Tư có chút mất hứng, “Ta làm ‘thần báo bên tai’ (ví với kẻ mách lẻo), chẳng phải là muốn trách móc gì mày, mà là muốn nhắc nhở mày. Diễm Nhiên, mày rất đơn thuần, mày không đấu lại hần đâu. Nếu muốn ở cùng hần, mày sẽ phải chuẩn bị tâm lý, bằng không... nhân lúc còn chưa hãm vào quá sâu, nhanh chóng giải quyết dứt khoát đi.”

“Tao thật muốn biết, tao đã làm sai cái gì, mà hần lại đối xử với tao như vậy...” giọng nói bình tĩnh để lộ ra một tia tuyệt vọng.

“Loại người như chúng tao, mày không thể hiểu được đâu. Sùng Hoa không phải là không yêu mày, chẳng qua gặp được con mới mới mẻ, không nhận được muốn chạm vào một chút mà thôi. Tao đã qua cái tuổi đó, sớm ngán đến tận cổ loại cảm giác tươi mới đó rồi, nhưng Sùng Hoa của mày vẫn còn ham mê...”

Không đợi bạn tốt nói xong, Diễm Nhiên không chịu nổi gác điện thoại, còn lại một căn phòng vắng lặng khiến người ta muốn ghen thở.

Cô không chịu nổi loại yên tĩnh này, lại càng không chịu được ý đồ của Sùng Hoa.

“Tôi không chịu nổi loại ham mê này!” Diễm Nhiên hét lên, nước mắt ầm giấu lại lăn xuống, “Tôi không chịu nổi... không chịu nổi...”

Chỉ có yên tĩnh đáp lại tiếng khóc của cô, trừ cái đó ra, còn lại đều không có gì cả.

***

Tiếng chuông cửa đánh thức Diễm Nhiên. Nằm trên giường thật lâu, mới tâm không cam tình không nguyện đi mở cửa.

“Sao lâu vậy?” Sùng Hoa không oán giận mà lo lắng. Lo lắng trong mắt hần thoát nhìn thuần túy như vậy. “Không khỏe sao? Mắt sao đỏ vậy? Anh có mua bánh bao Đỉnh Thái Phong*, nhân lúc còn nóng ăn đi.”

(* tên một nhãn hiệu bánh bao độc quyền nổi tiếng ở Đài Loan)

Ồn nhu của hần, quá khứ có bao nhiêu cô gái từng được hưởng? Tương lai còn phải chia cho bao nhiêu người?

“Tôi không muốn ăn.” Diễm Nhiên rầu rĩ trở về phòng ngủ, vùi mình vào trong gối nằm, hy vọng có thể ngủ mãi không tỉnh.

“Đổ bệnh sao?” Sùng Hoa đi theo sau cô vào phòng, cẩn thận thăm dò sắc mặt cô, cẩn thận nhớ lại hành động của mình, xác định không có gì sơ hở.

Diễm Nhiên ngẩng đầu lên, vẻ mặt như tro tàn, trông như vừa qua một cơn bệnh nặng. “Xảo Tư có điện tới nhắn cậu. Cô ấy cùng tuổi với tôi, trước mắt vẫn chưa có bạn trai cố định, nếu cậu muốn theo đuổi cô ấy, cô ấy thích đồ ăn Pháp, cũng thích quán ven đường, chỉ cần không khiến cô ấy thấy nhàm chán, thông thường có thể chống đỡ thật lâu. Tôi tin cậu và cô ấy ở cùng nhau sẽ rất thích hợp.”

Về mặt Sùng Hoa như bị sét đánh, một hồi lâu mới nói lên lời, “Cô ta... nói với em cái gì?”

Mặt Diễm Nhiên vẫn chôn trong gối nằm, mỗi một đến nỗi ngay cả nước mắt cũng không chảy ra được.

“... Em lại nói gì với cô ấy?”

“Tôi là yêu em...” Hần có chút hoảng hốt, “Tôi là thật yêu em.”

“Vậy còn Xảo Tư thì sao?” Diễm Nhiên vuốt mặt một cái, ngồi dậy, “Nói thử một chút, cảm giác cậu đối với cô ấy? Đừng cố gắng gạt tôi, không phải cậu từ trước đến nay đều lấy thành thật ra mà tự hào sao?”

Hần trầm mặc.

Phản trầm mặc này, đã tổn thương Diễm Nhiên thật sâu.

“Tôi đã nói rồi, tôi không thể chia sẻ cậu cùng người khác.” Cô tuyệt vọng nói, “Nếu thích cô ấy, trước hết chúng ta chia tay. Tôi sẽ làm như không biết các người, cũng sẽ không dây dưa với cậu nữa...”

“Không cần như vậy...” Sùng Hoa nắm lấy bả vai cô, lại bị cô gạt ra, lúc này hần mới phát hiện sự tình nghiêm trọng. “Bất quá chỉ nói chuyện qua điện thoại mà thôi, tôi cũng không nói gì với cô ấy... em tin tôi hay tin cô ta?”

“Tôi tin Xảo Tư.” Vô lệ bị ai, so với một trận gào khóc còn đau lòng hơn, “Chừng nào thì cậu mới muốn dừng lại? Trợ giảng, học sinh của tôi... thậm chí là con gái nhà hàng xóm... khi nào thì cậu mới muốn dừng lại? Cậu đối với họ lời ngon tiếng ngọt, thậm chí còn nói lời yêu. Cậu xem tình cảm của nữ nhân là gì? Cậu đúng thật là rất tuần tú, rất mê người, nhưng không phải tất cả nữ nhân đều thấy sắc quên bạn... Hiện tại, thậm chí cả Xảo Tư mà cậu cũng tay ra tay, đến tột cùng là cậu muốn như thế nào?”

“Em... đã biết hết?” Sùng Hoa chần động, “Tôi chỉ là đùa giỡn...”

“Tình yêu là chuyện không thể đùa giỡn.” Về mặt tuyệt vọng của cô trông càng khiến người thương tiếc vô cùng, “Cậu không hề đùa giỡn, tôi biết, cậu chính là không thể khống chế được mình... Cho nên nơi nơi tìm kiếm con mồi mới. Cậu đem thời gian đều đầu tư ở trên người tôi, nên đành phải đem ánh mắt hướng đến những cô gái quanh tôi...”

Ở cạnh Sùng Hoa, hạnh phúc cô đạt được cũng chính là đau lòng. Hạnh phúc có bao nhiêu, đau lòng liền sâu đậm bấy nhiêu. Cô luôn tự an ủi mình: Sùng Hoa đã rất cố gắng rồi, rốt cuộc hần sẽ từ từ thay đổi thôi, thành ra, mặc kệ biết được bao nhiêu chân tướng, cô đều yên lặng mà chấp nhận.

Nhưng mà... cô đã đến sát bờ giới hạn.

Sùng Hoa muốn ôm cô, cô lại lạnh lùng xoay lưng đi. “Để cho tôi yên lặng một chút.”

“Em...” Một cây đuốc đột nhiên đánh úp vào trong lòng, Sùng Hoa nổi giận, “Tôi đã rất nỗ lực, rất nỗ lực khống chế rồi! Vì em, tôi triệt để buông tha cho tự do qua lại, em còn không bằng lòng cái gì? Những nữ nhân kia cũng thật là, sao lại không kín miệng như vậy? Chuyện người tình ta nguyện, hà tất phải làm cho người người đều biết...”

“Đủ rồi!” Diễm Nhiên che lỗ tai kêu to, “Đủ rồi, đủ rồi, đủ rồi! Cậu đi đi! Đừng bước vào cuộc sống của tôi nữa! Tôi chịu đủ rồi, tôi và cậu không phải đồng loại... Tôi không chơi nổi, cũng sẽ không chơi! Cậu đi tìm Xảo Tư đi... Hoặc là ai đó nguyện ý bao dung cậu... Tôi không được, tôi không làm được...”

Một khi cảm xúc vỡ òa, cô rốt cục khóc lớn đến khàn cả giọng. Sùng Hoa muốn ôm trụ cô, cô lại giãy dụa mãnh liệt, như một con thú bị nhốt phát điên.

Trong cơn tức giận hòa cùng nước mắt của cô, Sùng Hoa phát hiện một bộ mặt nhiệt tình dã man của cô, cũng trở nên mê muội thật sâu. Hắn tin tưởng, không còn có nữ nhân khác có thể ỉnh cảm giác giống vậy.

Có yêu thương, có dục vọng, muốn hủy diệt cô, lại càng muốn hảo hảo che chở cho cô gái hơi có bệnh sạch sẽ, bề ngoài nghiêm cẩn mà nội tâm lại nhiệt huyết này.

“Em yêu tôi.. em vô cùng yêu tôi...” Một lần lại một lần thì thầm nỉ non bên tai cô, “Em trốn không thoát được, bởi vì... tôi cũng yêu em...”

Kiệt sức rã rời nằm ngã xuống tấm drap giường tuyết trắng, Diễm Nhiên không nói một câu nào, bi ai phát hiện Sùng Hoa xác thực đã nói đúng.

Rốt cuộc có thể chịu đựng đến khi nào? Cô không biết, nhưng... lúc ôm lấy nhau, cô biết mình đã trúng độc, mà loại độc này, tên “Sùng Hoa”.

“Tôi sau này sẽ không như vậy nữa.” Sùng Hoa nhẹ nhàng hôn lên làn tóc mai cô, “Tin tưởng tôi.”

Giọng hắn trầm thấp, như lời dụ hoặc ngọt ngào của ác ma.

***

Thế nhưng, Sùng Hoa cũng không hề giữ lời hứa như hắn đã nói.

Bọn họ nhiều lần lặp lại vòng tròn tương tự – phản bội, phát hiện, cãi nhau, tuyệt vọng mà điên cuồng làm tình, tha thứ, sau đó lại phản bội.

Dần dà, Diễm Nhiên không tranh cãi cùng hắn nữa. Ngắn ngủi một học kỳ, vị lão sư cẩn trọng mà nghiêm túc này, từ một giai nhân thanh tú dần dần lột xác trở nên ánh sáng rực rỡ bắn ra tứ phía, đẹp đến mức khiến người không dám nhìn gần. Nhưng mà, nét khinh sảo giữa hai hàng mày, lại khiến cho cô có một loại vẻ đẹp bi diễm của ‘trăm hoa sắp tàn’.

Chuyện tình của cô và Sùng Hoa vẫn giữ bí mật, những nam sinh viên và giảng viên trẻ tuổi không biết đều ném đến ánh mắt ái mộ, lại bởi vì thái độ khách khí ‘từ chối người xa ngàn dặm’ của cô, mà không ai dám tiếp cận.

Sùng Hoa rất thích loại tình trạng này. Bạn gái xinh đẹp mà tài hoa đào dạt của hắn, được mọi người ái mộ lại thần thánh không thể xâm cựa, mà trong tình trạng giữ bí mật mối quan hệ này, hắn vẫn có tự do sẵn mồi. Hơn nữa, Diễm Nhiên luôn sẽ tha thứ cho hắn.

Điều này làm cho hắn an tâm sẵn được đủ loại phái nữ, bởi vì lúc nào cũng sẽ luôn trở lại về bên Diễm Nhiên, chỉ có cô mới là người hắn yêu nhất.

Loại tình huống này là tốt nhất, hắn có chắc chắn sẽ vẫn luôn tiếp tục kéo dài.

Mãi đến ngày kết thúc học kỳ, Diễm Nhiên cùng hắn sóng đôi đi về nhà, mây ráng chiều diễm lệ rải đầy ở phía chân trời.

“Lần đầu tiên chúng ta cùng nhau đi về, cũng ở dưới sắc trời xinh đẹp như vậy.” Hắn cười nói với Diễm Nhiên. Gần đây hắn an phận được một đoạn thời gian, trong vòng vây của nữ nhân, dù sao cũng sẽ mệt.

“Đúng vậy. Có bắt đầu có kết thúc, thật tốt.” Diễm Nhiên cho hắn một nụ cười mỉm hơi bi thương.

Mặc dù bi thương, nhưng cũng đẹp đến thế, đẹp đến mức khiến hắn nhìn đến ngây người, quên suy nghĩ đến hàm ý sâu xa trong lời cô nói.

“Hôm nay tôi phải về nhà ăn cơm.” Trước khi ra cửa, mẹ vẫn mãi dặn dò, trong nhà sẽ có khách tới chơi.

“Ừ.” Diễm Nhiên biểu cảm không đổi.

“Là thật!” Hần không biết vì sao lại phát hoảng, “Lần này là thật, tôi cũng không có...”

“Tôi biết.” Cô ngắt lời giải thích của Sùng Hoa, ôn nhu vuốt ve mặt hần, “Tôi tin cậu.”

Cô dắt xe đạp đứng ở dưới nhà, “VẬY, GẶP LẠI SAU.”

Cơn gió chiều vén lên làn tóc cô, ánh chiều tà rọi lên mái tóc kia lập lòe tỏa sáng, nụ cười tuyệt mỹ, thân ảnh mảnh mai thoát nhìn ‘nhược bất thắng y*’ của cô, như muốn xuôi theo gió bay đi.

(* nhược bất thắng y: hình dung cơ thể gầy yếu đến mức không chịu được sức nặng của quần áo)

Cảnh tượng cuối cùng này vẫn luôn lưu lại trong đáy lòng hần, không sao gạt đi được.

Ngày hôm sau, hần rốt cuộc không tìm thấy Diễm Nhiên nữa.

***

“Cuối cùng... cuối cùng có thể về nhà rồi!” Bạch Soái Soái cùng Mặc Mặc Hắc ôm nhau gào khóc, nước mắt bắn ra tứ phía, “Chúng ta có thể đón vương tử trở lại Ma giới rồi, thật tốt quá!”

Như bị cảm động bởi chân tình của bọn họ, quạ đen bay loạn đầy trời, kêu quang quác để chúc mừng cho hai tiểu ác ma đang ngồi trên dây điện.

“Này! Hai đứa tiểu quỷ chúng bay làm sao leo được lên đó?!” tiếng tức giận phì phò khiến cho hai tiểu ác ma hưng phấn quá độ hồi thần lại, vừa vặn cùng với một chú lính cứu hỏa đang trèo lên thang cấp cứu... ‘hai mặt nhìn nhau’. “Thật nghịch ngợm! Ta phải báo cho bố mẹ các ngươi! Còn không mau lại đây!”

Bọn họ còn chưa kịp chống cự, đã bị lính cứu hỏa lưng hùm vai gấu nhấc lên, trực tiếp đưa về đồn công an.

“Cha mẹ hai đứa đâu?” viên cảnh sát gân xanh nổi đầy trán trừng mắt nhìn hai đứa nhóc không biết sống chết này, “Rõ thật là nghịch ngợm quá mà...”

Bạch Soái Soái kiên trì gọi điện thoại cho người giám hộ ở nhân gian, đợi hơn mười phút, không ngờ tới... boss của boss của boss của bọn chúng... cư nhiên lại đích thân đại giá quang lâm!

Hai người ôm nhau run lấy bầy, ánh mắt Ma vương gần như đâm thủng vài cái lỗ lớn trên người bọn chúng.

“Mấy đứa nhỏ nhà tôi, đã làm phiền đến các vị rồi.” Tiếng nói nhu hòa thế kia, lại làm cho Bạch Soái Soái cùng Mặc Mặc Hắc run càng lợi hại hơn, ngay cả viên cảnh sát nhìn cũng có chút không đành lòng.

“Ai nha, trẻ con nghịch ngợm hiếu động, cũng đừng trách bọn chúng quá.” Ngược lại quay qua giúp hai đứa bé đáng yêu này cầu tình, “Nhưng mà trèo lên cột điện thật sự rất nguy hiểm, lần sau không được như vậy nữa...”

Người đàn ông có làn da ngăm đen tuần dật lộ ra nụ cười mỉm mị hoặc, “Tôi cam đoan sẽ không có lần sau.”

Ra khỏi đồn công an, nụ cười trên mặt Ma vương vẫn còn, nhưng lại phủ lên một tầng sương lạnh, “Ừm? Lần này nên lưu đây đến nơi nào? Lại phải lưu đây bao lâu đây?”

“Đại đại đại đại đại... đại vương...” Bạch Soái Soái trắng bệch cả mặt mày, “Chúng thần là vì vương tử sắp về nhà, quá vui mừng mới đắc ý quên hình...”

Ma vương hừ lạnh một tiếng, “Thằng con bất tài kia rốt cục làm xong được chuyện xấu rồi? Không phải nó nói cho dù chuyển sinh làm người, cũng sẽ tuyệt đối không làm việc ác sao? Nó đã làm nên được chuyện xấu vĩ đại nào? Cướp của? Giết người? Phóng hỏa? Hay là khơi mào chiến tranh hai quốc gia?”

“Khởi khởi khởi khởi... khởi bẩm đại vương...” Mặc Mặc Hắc lắp bắp thật sự lợi hại, “Vương tử... Vương tử lừa tình nữ nhân.”

“Vô dụng!” Ma vương giận quát một tiếng, chột cứu hỏa bên đường lập tức nổ tung, bọt nước văng lên tung toé, chiếu lên ánh mặt trời như hiện ra cầu vồng, sắc trời lại âm u xuống. “Đường đường là con trai của Đại ma vương, cư nhiên chỉ biết làm được loại chuyện xấu này?!”

“Vương tử đã rất lợi hại rồi ạ...” Bạch Soái Soái vội lời cuốn sổ thiện ác ra, “Ngài ấy đã lừa tình được một trăm cô gái rồi ạ! Đã đạt tới tiêu chuẩn thấp nhất của việc ác rồi đấy ạ...”

“Vô dụng! Số nữ nhân ta lừa gạt đâu chỉ có dưới một trăm nữ?” (( )) ít gê) Hắn một phen đoạt lấy sổ thiện ác, đảo danh sách từ trên xuống dưới, lập tức giận dữ đem sổ thiện ác quăng cái một, “Một trăm? Rõ ràng chỉ mới có chín mươi chín!”

Bạch Soái Soái mặt mày xám xịt chạy đi nhặt sổ thiện ác trở về, phát hiện cái tên “Hồ Diễm Nhiên” vẫn đứng cuối bảng biến mất.

“Tại sao có thể như vậy?” Hai người trăm miệng một lời.

“Đủ rồi! Hai đồ vô dụng các ngươi, cút đến Huyết Trì lưu đầy đến thiên hủy địa diệt cho ta!” ánh chớp điện trong lòng bàn tay Ma vương roẹt roẹt vang lên.

“Cái này không thể trách chúng thần a! Là di truyền thiên sứ của vương tử quá mạnh mẽ...”

“Đúng đó đúng đó, ai bảo đại vương yêu ai không yêu, cố tình đi yêu phải thiên sứ...”

Tiêu... tiêu rồi! Bọn chúng trắng bệch cả mặt mày, người nhìn ta, ta nhìn người, trong lòng thầm kêu không ổn. Kiểu này không cần lưu đầy nữa, ngay cả mạng cũng không còn, còn lưu với chả đầy cái gì a! o( ))o

Hai tiểu ác ma nhắm tịt mắt đợi một hồi lâu, vậy mà chuyện gì cũng không xảy ra. Len lén hé một bên mắt, chỉ thấy cột nước từ chốt cứu hỏa vẫn trắng lè phun lên ào ào tựa như nước mưa, Ma vương như đang có điều dăm chiêu nhìn về phía chân trời.

Ở bên kia đầu chân trời, có duy nhất một người con gái hắn mãi mãi không thể lừa gạt. Cái gì cũng không để lại cho hắn, chỉ để lại một người thừa kế Ma vương có một nửa huyết thống thiên sứ.

“Để mắt đến nó.” Ma vương ngữ khí mệt mỏi, “Chờ nó tội ác chồng chất, lại dẫn nó về.”

Đợi sau khi Ma vương rời đi một lúc lâu, hai tiểu ác ma mới xụi lơ ngồi bệt dưới đất.

“Tại, tại sao chúng ta không bị sao hết?” Bạch Soái Soái yếu ớt hỏi.

Mặc Mặc Hắc lắc đầu nguây nguây, nước mắt rưng rưng.

Hai người một bụng lo lắng nhìn sổ thiện ác, “Vương tử... cầu xin người nhanh nhanh đi lừa tình nữ nhân a!” Cùng nhau òa khóc lớn, “Chúng thần muốn về nhà a! Còn tiếp tục như vậy nữa, hai tiểu ác ma chúng thần đều muốn phát bệnh tim a! Ô ô ô... Ô ô ô ô ô...”

6. Chương 5

Chương 5

Diễm Nhiên như một làn hương, cứ như vậy mà tan biến, dù tìm cơ nào cũng không biết được cô đã đi đâu.

Sùng Hoa không thể tin được, từ trước đến nay cô vẫn luôn nhẫn nhục chịu đựng, cư nhiên lại sử dụng thủ đoạn trả thù nghiêm lệ đến mức này. Chuyển nhà, tắt điện thoại, ngay cả thư mời dạy học tất cả đều từ chối, chỉ trong chưa đầy một đêm, cô cứ như vậy mà biến mất.

Chỉ để lại một tờ giấy ngắn gọn:

Cám ơn cậu đã làm bạn trong khoảng thời gian này. Vĩnh viễn không gặp lại!

Thậm chí ngay cả kí tên cũng không!

Hắn hốt hoảng tìm kiếm khắp nơi, nhưng không ai có thể nói cho hắn tung tích của Diễm Nhiên, thậm chí ngay cả giáo sư Thẩm cũng không biết Diễm Nhiên đã đi đâu.

Ngày qua ngày, hắn chờ ở trước cửa nhà Diễm Nhiên, cổng lớn khóa kín, im ắng không một chút thanh âm.

“Không... cô ấy sẽ không bỏ mình đi.” Sùng Hoa thì thảo tự nhủ, “Diễm Nhiên... chẳng qua chỉ là nhất thời giận dữ. Mình phải cho cô ấy biết, cô ấy là người mình yêu nhất, ít nhất đừng để cô mang theo ưu thương rời đi...”

Diễm Nhiên cuối cùng cũng không trở về, mạng giao thiệp rộng rãi của hắn không hề có một chút tác dụng. Học kỳ mới đã bắt đầu, thậm chí hắn đã lục tung danh sách giáo sư của tất cả trường cao đẳng ở Đài Loan, kiểm tra mấy lượt, nhưng vẫn không tìm được cái tên Diễm Nhiên.

Cuối cùng hắn gần như tuyệt vọng. Diễm Nhiên vốn ít bạn bè, mà Xảo Tư vừa nghe giọng của hắn liền cúp điện thoại, còn những chỗ quen biết qua loa khác của cô lại càng không biết tung tích.

Có thể Diễm Nhiên đi Đông Đại chăng? Hắn hy vọng đầy cõi lòng lại tra tìm danh sách giáo sư ở Đông Đại, thất vọng phát hiện không có tên Diễm Nhiên.

Cô xuất ngoại sao? Tuyệt vọng thật sâu, khiến hắn đột nhiên mất đi động lực săn mồi, thậm chí hoài nghi mình sao lại vì những nữ nhân đáng vẻ kịch cỡm không thú vị kia mà hết lần này đến lần khác tổn thương Diễm Nhiên, để cho cô nhiều lần phải rơi lệ.

Nhớ lại, hắn mới biết được mỗi một giọt nước mắt kia, đều mang theo sự nhẫn nại của lòng kiên nhẫn của Diễm Nhiên. Chỉ vài tháng ngắn ngủi kia, hắn đã hoang phí hết tất cả ôn nhu và tình yêu của cô.

Vậy thì quên đi thôi. Hắn cố tự nhủ. Thời gian cuối cùng rồi sẽ gột rửa hết thủy ưu thương, vĩnh viễn sẽ có một mối tình mới, tình nhân mới chờ đợi hắn, chỉ cần lại yêu thương một người con gái khác, rất nhanh, hắn cũng sẽ quên được Diễm Nhiên đã biến mất vô tung kia...

Một ngày qua đi, một tháng qua đi, học kỳ cuối cùng ở viện nghiên cứu cũng đã kết thúc, luận văn của hắn được duyệt qua, nhưng rốt cuộc cũng không thể yêu được một cô gái nào.

Luôn lấy họ so sánh với Diễm Nhiên. Đen hơn Diễm Nhiên, hắn chê giống như than; trắng hơn Diễm Nhiên, hắn ngại mặt không còn chút máu; xấu hơn Diễm Nhiên, hắn cảm thấy khó coi; đẹp hơn Diễm Nhiên, hắn lại chê người ta là dong chi tục phần.

Hắn đã mất đi tính cách luôn đối tốt với nữ nhân, luôn không nhẫn nại được thời gian một bữa cơm. Cũng không phải họ không tốt, mà đơn giản là – họ không phải Diễm Nhiên.

Thời gian không mang đi tình yêu giành cho cô, ngược lại còn dần dần lên men từng chút tốt đẹp của quá khứ. Ngấn người nắm tờ giấy được cắt ra từ trang báo đã ố vàng, nội dung đã sớm thuộc nằm lòng. Thời thiếu niên, hắn đã bắt đầu ngưỡng mộ vị tài nữ thế gian hiếm có này, nhưng lúc đã có được cô, lại tàn nhẫn thương tổn cô, khiến cô thất vọng mà bỏ đi.

“Em rốt cuộc đang ở nơi nào?” Hắn thì thảo nói, “Tôi không cầu xin em trở về bên tôi... mất em, tôi mới biết được đau khổ dày vò của em lúc trước. Ít nhất hãy để chính miệng tôi nói với em một câu thật xin lỗi... Vì tất cả mọi thứ trong quá khứ, nói với em một câu thật xin lỗi...”

Trả lời lại hắn, chỉ có khôn cùng yên tĩnh.

Đài Bắc không có cô, chỉ có mưa rào cuồng bạo, cùng cái nóng bức tưởng như vĩnh viễn vô chừng của ngày hè. Hắn càng ngày càng khó nhẫn nại, cứ thế ngày qua ngày, tháng qua tháng, không có tận cùng, hắn tưởng niệm trong tuyệt vọng.

Điều duy nhất để có thể tưởng nhớ đến đoạn tình cảm tốt đẹp đã mất kia, chỉ có căn nhà cửa khép chặt của Diễm Nhiên. Bên trong cánh cửa im lìm kia từng có tiếng cười đùa hạnh phúc, ngăn cách hắn với bên ngoài.

Nửa năm qua, ngày ngày hắn đều đến đây, mãi đến khi trên cánh cửa kia dán lên tờ giấy ‘bán nhà’ của công ty môi giới. Một tia hy vọng cuối cùng chớp mắt tan biến hầu như không còn, ngay cả nơi dùng để tưởng niệm cũng sắp mất đi.

Hắn cười trên chiếc xe đạp biến tốc mà Diễm Nhiên để lại bên ngoài căn hộ không mang đi. Đây là phương tiện giao thông Diễm Nhiên thích nhất... Đón gió, hắn nước mắt tràn khóe mi. Khi Diễm Nhiên cười xe đạp, cũng nhìn thấy phong cảnh như vậy sao?

Hắn đau lòng càng kịch liệt, trái tim như thể vỡ vụn thành bụi phấn, nhưng vẫn còn gắng gượng đập, mỗi một cái đập, là một cơn đau nhức.

Hồi ức về Diễm Nhiên, như một bản án chung thân. Nhưng màn lao ngục này, hắn lại vô lực đào thoát, mà cũng không muốn đào thoát.

Đây là màn trừng phạt không có cách nào dừng lại.

***

Ngày Sùng Hoa lấy được bằng thạc sĩ, cự tuyệt lời mời của bạn bè, tự mình mua một lốc bia, lẳng lặng trốn trong một công viên nhỏ gần nhà Diễm Nhiên mà uống.

Trong bụi cây rậm rạp, từ góc ngồi của hắn có thể nhìn thấy cửa sổ phòng Diễm Nhiên, nhưng rèm cửa màu đỏ đã đổi khác.

Mới hơn nửa năm trôi qua thôi sao? Hắn lại cảm thấy nửa năm này sao lại kéo dài trường kỳ, gian nan đến vậy, như thể đã qua một đời người.

Hắn vẫn không thể quên được Diễm Nhiên, theo dòng thời gian trôi qua, nỗi nhớ cô lại tăng lên, đối với tất cả về cô càng thêm yêu thương tham luyến. Giống như tất cả những linh hồn nữ nhân mà hắn từng phụ bạc đồng loạt phản ngược lại, cuối cùng thì hắn đã hiểu được nước mắt đau lòng của họ.

Sám hối mà sợ hãi, hắn nhìn lên trời cao, lại không biết nên hướng về vị thần linh nào để cầu nguyện.

Một lon lại một lon, làm cho gương mặt hắn đỏ lên, hai tay run run, người say, nhưng lòng không say được.

“Diễm Nhiên...” Hắn đau đớn gọi lên cái tên này, cúi đầu.

Bóng cây lay động, mang đến ngọn gió nhẹ khoan khoái của mùa hè, nhưng giọt nước mắt rơi vào lòng bàn lại nóng hổi đến thế.

Diễm Nhiên...

Ngay cả khi lực kêu trời gọi đất mà hét lên cũng không có, nỗi đau thật sự cũng không phải kêu gào là có thể giải quyết.

Cuối cùng, say ngã lên trên bàn đá mát lạnh, bạch mã vương tử từng tiêu sái sạch sẽ tựa như thiên sứ kia, hiện tại lại như kẻ lang thang mặt đầy phong sương.

Một cô bé làn da ngăm đen lặng lẽ tiến đến gần hắn, trong mắt là nỗi thương cảm không nên có.

Từ khi Sùng Hoa sinh ra, bắt đầu đã thủ hộ hắn, trong bất tri bất giác Mặc Mặc Hắc đối với vương tử Ma giới mà mình từng giám sát từ nhỏ đến lớn này, có một loại cảm giác xem như là em trai. Trong cuộc sống thuận buồm xuôi gió của hắn, tất cả suy sụp tích lũy qua hai mươi mấy năm qua, không bằng tra tấn sâu đậm của nửa năm này.

Cho dù là ác ma, cũng có lòng dạ yếu mềm của phụ nữ a.

Nó lặng lẽ đặt một tờ báo lên bàn đá, ngay sau đó giống như bay mà trốn lên ngọn cây. Ngồi trên cành cây đa đong đưa, búng tay một cái làm cho Sùng Hoa tỉnh lại.

Sùng Hoa mở đôi mắt nhập nhèm say lơ đãng, thấy tờ báo trên bàn đá. Hắn không biết mình xem loại báo quảng cáo này làm gì, chỉ vô thức nhìn mấy lần, lại uể oải gạt ra.

Wang tử đầu heo này! Mặc Mặc Hắc nắm chặt nắm tay, ước sao có thể đem tờ báo nhét vào mắt hắn! Vung tay lên, nổi gió làm cho tờ báo tới gần thêm chút nữa, lực đạo không cân nhắc vừa phải, lại làm cho cả tờ báo úp lên mặt hắn. Mặc Mặc Hắc thấy thế, không khỏi cảm thấy tuyệt vọng cho lưỡng quang pháp thuật của mình.

Sùng Hoa tức giận đến xé tờ báo ra.

“Lớp tiến sĩ của Đông Đại chiêu sinh?” Căn cứ vào một loại lý do khó hiểu nào đó, Sùng Hoa trải rộng tờ báo bị hắn vò nát ra, cẩn thận đọc.

Lúc Diễm Nhiên mất tích, nơi đầu tiên hần nghĩ cô có thể đến chính là Đông Đại, dù sao người bạn thân Xảo Tư của cô cũng ở đó.

Nhưng quyển thông tin giới thiệu về Đông Đại đã làm cho hần thất vọng. Qua vài lần kiểm tra, vẫn không có tên Diễm Nhiên. Một người đã quyết tâm muốn biến mất, thì không ai có thể tìm thấy được.

Hoặc giả, hần nên tự mình đi xác định một chút? Cho dù không có tung tích của Diễm Nhiên, ít nhất có thể đi hỏi Xảo Tư. Diễm Nhiên nhất định sẽ liên lạc với cô ta.

Một ngày nào đó, hần sẽ lay động được Xảo Tư, đồng ý cho hần gặp lại Diễm Nhiên một lần.

Trong vực sâu tuyệt vọng, dường như nhen nhóm lên một đốm ánh sáng hy vọng.

***

“Người đó...” thanh âm của Bạch Soái Soái đột nhiên vang lên bên cạnh, dọa cho Mặc Mặc Hắc thiếu chút nữa té xuống cây.

Bạch Soái Soái nhanh nhẹn kéo cô bé lại. Nhiều năm ở chung, đã tôi luyện thần kinh phản ứng của nó đến một đẳng cấp nhất định.

“Nhỡ ra đại vương mà biết được, e là người khỏi cần bị lưu đầy, trực tiếp xử quyết ngay tại chỗ coi bộ còn nhanh hơn.” ánh mắt cậu bé đượm buồn, sóng vai ngồi cạnh trên cành cây.

Tiếng ve sầu râm ran khe khẽ, hai tiểu ác ma lại tâm trạng nặng nề.

“Ta... Ta cảm thấy tương tự hai nơi như vậy, vương tử ngược lại mất đi cơ hội phụ tình thôi.” Mặc Mặc Hắc kiên trì nặn ra lý do, “Dứt khoát để cho bọn họ gặp nhau, cái gọi là ‘yêu nhau để ở chung mới khó’, bằng không vương tử vĩnh viễn cũng không nổi dậy được hững hờ khai phá đối tượng phụ tình mới.”

“Nghe người mạnh miệng kia.” Bạch Soái Soái thở dài, “Người khác thất tình, người làm gì mà cũng bắt chước ăn không ngon, ngủ không yên chứ?”

“Ta... ta đâu có.” Mặc Mặc Hắc cắn môi, chần chờ một lát mới nói: “Có vấn đề gì, ta sẽ tự mình gánh chịu, bởi vì ta không thương lượng với người liên... đau quá! Sao mi đánh ta?” nó ôm đầu cắn tức nhìn Bạch Soái Soái.

“Ngu ngốc!” Bạch Soái Soái tức giận, “Hai mươi mấy năm ở chung đều coi như công cốc phỏng? Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, phải lưu đầy thì cùng lưu đầy, phải chết thì cùng chết! Có cộng sự đàn như vậy, ta đã sớm giác ngộ.”

“Người cũng thông minh lắm chắc?” Mặc Mặc Hắc có loại cảm giác vừa yên lòng vừa muốn khóc, “Ác ma mới không nên có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu... Đều là bị nhân gian ảnh hưởng xấu a...”

“Ừ, đây đều là nhân gian ảnh hưởng xấu.” Bạch Soái Soái nghiêm túc lặp lại, không chú ý tới đám người chỉ trỏ dưới tàng cây.

Ngồi trên nhánh cây mềm mại đong đưa theo gió thật dễ chịu, có điều... bọn chúng lại quên ăn thân rồi.

***

Rất thuận lợi, Sùng Hoa thi đậu vào Khoa tiến sĩ của trường Đông Đại.

Khai giảng, hần cố ý chọn lớp của Xảo Tư. Từ xa nhìn thấy cô, cười chào hỏi, cô lại làm như không thấy, tiêu sái đi qua.

Tay lúng túng dừng giữa không trung, hần cũng không tức giận. Đây là báo ứng nên nhận, hần cười khổ.

Trường Đông Đại sân rất rộng, chiếc xe đạp biến tốc của Diễm Nhiên phát công dụng. Sau khi đậu xe lại, kinh ngạc phát hiện có một chiếc xe giống y chang ở trong nhà xe.

Không nhận được nhìn lâu hơn một chút, hiệu xe đạp này không nhiều lắm, ngoại trừ Diễm Nhiên, hần không thấy những người khác đi.

Cầm lấy ba lô, hắn quyết định lại đi gặp Xảo Tư. Mặc kệ cô ta khinh bỉ mình cỡ nào, tung tích của Diễm Nhiên, cũng chỉ có cô ta mới biết.

Gõ cửa văn phòng Xảo Tư, đẩy cửa đi vào, phát hiện cô đang có khách. Cô gái kia thân hình gầy yếu, liền kinh ngạc nhìn cô.

Nói không nên lời vì sao, hắn đột nhiên kích động tiến lên bắt lấy cô gái kia.

Bất chợt nhìn lại, cô ta tuyệt đối không thể nào là Diễm Nhiên. Cặp kính gọng đen dày, kiểu tóc ngắn nghiêm túc, áo sơ mi rộng và quần jean, nhìn sao cũng không giống Diễm Nhiên thanh lệ.

Nhưng hình dáng này... hơi thờ này...

“Diễm Nhiên!” Hắn không nén được kích động buột miệng gọi, lại thấy cô ta bị dọa sợ tới mức mặt cắt không còn hột máu.

“Cậu làm gì thế?” Xảo Tư tiến lên giải vây, “Cậu muốn làm gì cô ấy? Cô ta không phải Diễm Nhiên, nhìn rõ một chút!” Đẩy cô gái ra sau lưng mình, “Tốt xấu gì cậu cũng tôn trọng một chút, cô ấy tuy còn trẻ, nhưng cũng là giảng viên trường này! Nếu cậu quá phận, tôi lập tức gọi bảo vệ trường đuổi cậu ra ngoài!”

“Cô ấy rõ ràng chính là...” Sùng Hoa muốn đẩy Xảo Tư ra, lại thấy cô hất cằm lên, tuyệt không chịu nhường đường.

“Nhìn cho rõ một chút. Cậu thật sự nhớ rõ diện mạo Diễm Nhiên sao? Nửa năm a, cậu thật sự nhớ kỹ sao?”

Xảo Tư đứng lý hợp tình, khiến Sùng Hoa có chút do dự, hắn phát hiện, mình thực sự không thể hồi tưởng chính xác diện mạo của Diễm Nhiên.

Diễm Nhiên vừa rực rỡ vừa mơ hồ lưu lại trong ấn tượng của hắn, trở thành một vết thương khắc sâu mà ngọt ngào.

Nhưng ở cách ăn mặc, thậm chí khí chất bất đồng tại trên người cô gái kia, hắn không tài nào xác nhận cô ta có phải là Diễm Nhiên hay không.

“Tôi họ Hồ, Hồ Huệ.” Cô gái kia mở miệng, hoàn toàn khác hẳn với giọng nói ngọt ngào của Diễm Nhiên, nghe có vẻ trầm thấp khàn khàn, “Tôi không biết Hồ Diễm Nhiên nào.”

Hắn mờ mịt, ngơ ngác nhìn cô, thất vọng mãnh liệt khiến hắn rơi lệ.

Chàng trai trẻ xinh đẹp rơi lệ như vậy, có một loại bi ai to lớn, ngay cả Xảo Tư cũng có chút cay mũi. Ngữ khí của cô dịu xuống, “Nửa năm rồi, cô ấy không muốn gặp cậu, cậu hà tất phải tự dằn vặt mình như vậy? Cô ấy cũng không thấy được. Vả lại, bạn gái bên cạnh cậu rất nhiều, cũng không thiếu đi một mình cô ấy.” Rút mảnh khăn giấy đưa cho hắn.

“Tôi chỉ muốn cô ấy.” Hắn thê thọt năn nỉ, “Xin cho tôi biết cô ấy đang ở đâu.”

“Không biết.” Xảo Tư ngoảnh mặt đi, “Chẳng qua là cậu không chiếm được, cho nên mới đặc biệt tưởng nhớ mà thôi. Tôi khuyên cậu vẫn nên nhanh chóng quên cô ấy đi, buông tha cho chính mình, cũng là buông tha cho cô ấy.”

“Không! Tôi nhất định phải tìm được cô ấy!” Hắn trở nên kích động, lại cố gắng dè nén xuống. “Tôi không phải là ‘không phải cô ấy thì không được’... cũng không hy vọng xa vời cô ấy sẽ tha thứ cho tôi, tôi chỉ muốn giáp mặt nói lời xin lỗi... Tôi từng thương tổn cô ấy như vậy, hiện tại tôi đã biết sai rồi, xin cho tôi gặp lại cô ấy một lần được không?”

Xảo Tư khó xử nhìn hắn, trong lòng có chút dao động. Không, người bạn đáng thương của cô cứu tử nhất sinh mới tìm được lại trái tim bình lặng, thế nào cũng không thể lại để cho cô ấy rơi vào vòng bão tố hủy diệt nữa.

Chàng trai xinh đẹp trước mắt này giống như một cơn lốc, nhiệt tình, cuồng phiêu, nhưng tràn ngập tính hủy diệt.

Dáng vẻ Diễm Nhiên vừa chạy trốn tới nơi này thấm thương đến cỡ nào, cho đến giờ trong lòng cô vẫn còn sợ hãi.

“Không được.” Cô cự tuyệt. “Diễm Nhiên không muốn gặp cậu.”

Hắn uể oải chỉ có một giây, giữa hai đầu mày lại kiên nghị lên, “Nói vậy, cô biết cô ấy ở đâu.” Đoạn gật đầu một cái, “Biết được điều đó là được rồi, tôi sẽ lại đến.”

“Tôi sẽ không nói cho cậu biết.” Xảo Tư xoay lưng đi.

“Tôi sẽ lại đến.” Hắn lặp lại một lần nữa, không khỏi liếc mắt nhìn cô gái có dáng người cực giống Diễm Nhiên một cái, rồi mới rời đi.

Hồ Huệ nhún nhún vai, cười khổ.

Xảo Tư lo lắng nhìn cô.

“Không sao, hắn không cào trúng mình.” Cô dường như điềm nhiên không bưng tách cà phê lên, “Vừa rồi chúng ta nói đến đâu rồi?”

“Tiểu Huệ... hắn...”

“Hắn? Hắn là ai vậy? Tao không biết hắn.” Nụ cười của cô trông như có loại thông suốt của việc sống sót sau đại nạn, “Trông rất được, nhưng mình không quen biết.”

Xảo Tư gật gật đầu, yên lặng châm thêm một tách cà phê cho cô.

***

Trở lại căn hộ thuê ở ngoài trường, nội tâm bị thương Sùng Hoa thoáng được xua tan chút ít. Ít nhất Xảo Tư có biết Diễm Nhiên đang ở đâu, nói cách khác, Diễm Nhiên vẫn còn sống.

Ở trong lúc tuyệt vọng nhất, thậm chí hắn còn hoài nghi liệu Diễm Nhiên có còn tại nhân gian không. Ban đêm thường xuyên vì cơn ác mộng đó mà gào thét choàng tỉnh lại.

Lúc đó mới biết, hắn kỳ vọng nhất không phải Diễm Nhiên trở lại bên hắn, mà là Diễm Nhiên vẫn còn sống yên lành, hạnh phúc.

Chỉ cần cô còn sống, bọn họ còn cơ hội gặp lại nhau, điều này làm cho hắn cảm thấy dễ chịu hơn.

Hai đứa cháu trai cháu gái của bà chủ nhà đang chơi nhảy lò cò ở ngoài cửa, hắn đã thuê một gian phòng phía tây của tòa nhà tam hợp viện cổ xưa này, trong sân phơi lúa ngay trước cửa, sẽ thường bắt gặp hai đứa bé này đang chơi đùa.

Đứa bé gái có làn da ngăm, bé trai có làn da trắng như tuyết, đều đáng yêu giống như thiên sứ.

Nhưng ánh mắt của bọn chúng, luôn khiến cho hắn cảm thấy có điểm khác thường, pha lẫn nét thành thực quá tuổi cùng hồn nhiên kia, có loại cảm giác mâu thuẫn một cách rất quỷ dị.

Hắn là mình suy nghĩ quá nhiều rồi? Hắn cười chính mình tưởng tượng vô vị, lúc đang muốn quay về phòng, thì hai đứa bé kia nhoẽn miệng cười chạy tới.

“Ca ca, tan học rồi ạ?”

Hắn cũng mỉm cười theo, “Hôm nay có ngoan không? Bạch Soái Soái, Mặc Mặc Hắc?” người nhà của hai đứa nhóc này đặt tên cho chúng cũng thật thú vị, một trắng một đen.

“Chúng em rất ngoan, ca ca không ngoan sao?” trong mắt Mặc Mặc Hắc như mang theo ý cười giảo hoạt, “Bằng không tại sao lại khóc? Bị cô giáo phạt sao?”

“Ca ca mới không có...” đang nói, cổ họng đột nhiên tắc nghẹn. Diễm Nhiên trừng phạt hắn... Coi như là cô giáo phạt đi?

“Ca ca đừng buồn.” Mặc Mặc Hắc nhiệt tình bê một hộp búp bê giấy đi tới “Muội chơi với ca ca.”

“Ca ca không rảnh.” Hắn đang muốn từ chối, nhưng trong ánh mắt khẩn cầu của Mặc Mặc Hắc, đột nhiên như lồng lên ánh mắt đau thương của Diễm Nhiên...

Hắn không thể cự tuyệt.

Hai đứa bé hăng hái bưng bưng vẽ quần áo, cắt giấy, lời nói của Xảo Tư vẫn luôn lớn vồn trong đầu hắn.

“... Đây là đại tiểu thư.” Mặc Mặc Hắc lấy một con búp bê giấy xinh đẹp ra, vẽ lên mặt nó, “Chỉ cần đeo kính vào, cắt tóc đi, đổi quần áo, liền biến thành cô giáo nha.”

“Vẫn là đại tiểu thư a, chỉ là bề ngoài không giống thôi, nó vẫn là nó mà.” Bạch Soái Soái kháng nghị, “Nhìn này, sau lưng con búp bê có ghi tên đó.”

“Sửa lại là được chứ gì?” Mặc Mặc Hắc xóa tên con búp bê đi, viết lên hai chữ “cô giáo”, “Xong rồi, như vậy người khác sẽ không biết.”

Vài câu đồng ngôn đồng ngữ (lời nói của trẻ con), lại khiến cho hắn bưng bình tĩnh lại.

Cô gái tên Hồ Huệ kia...

“Các em chơi đi, ca ca đột nhiên nhớ ra có chuyện rất quan trọng...” Hắn vọt vào trong phòng, mở máy tính ra, bắt đầu tìm kiếm tư liệu của Hồ Huệ.

Nhìn hắn chạy đi, Bạch Soái Soái cùng Mặc Mặc Hắc thở dài, quơ mấy con búp bê giấy bỏ lại vào trong hộp sắt.

“Ý kiến giả làm con nít này thật ngu hết sức ngu.” Bạch Soái Soái thấp giọng oán giận, “Nếu để cho đám đồng liêu ở Ma giới biết được, mặt của ta phải đặt ở đâu?”

“Người tưởng ta cũng thích lắm chắc?” Mặc Mặc Hắc tức giận đáp, “Bằng không người có cách nào tiếp cận vương tử tốt hơn không? Người tính nửa đêm xuyên tường tiến vào phòng ngài ấy, nói với ngài ấy là: ‘Vương tử điện hạ, ác ma Mặc Mặc Hắc cùng Bạch Soái Soái chờ ngài sai phái’ àh?”

“Ta cảm thấy như vậy có vẻ cool hơn.” Bạch Soái Soái căng mí mắt.

“Nếu chúng ta thực sự làm vậy, vương tử không dùng chổi chà đuổi chúng ta ra ngoài, thì cũng giúp chúng ta đăng ký khám khoa tâm thần.” Mặc Mặc Hắc trừng mắt nguyệt hắn một cái, “Nom người giả vờ làm con nít đến là vui. Ta nói cho người biết, ta không muốn xem YoYo TV* nữa, xem nữa ta sẽ trở mặt với người.”

(* tên một kênh truyền hình cáp cho trẻ em của Đài truyền hình Đông Sâm, Đài Loan, chủ yếu chiếu phim hoạt hình)

“Aizz, đây là lý do duy nhất ta còn có thể miễn cưỡng nhẫn nhịn ở nhân gian này a. Phim hoạt hình có gì không tốt?”

“Nhảm nhí!” Mặc Mặc Hắc không chút lưu tình mà hạ một từ kết luận.

“Nhảm nhí chỗ nào?” Bạch Soái Soái nhảy dựng lên, “Cái phim thần tượng gì kia mới là nhảm nhí hơn đó? Thần tượng gì chứ, người nào người nấy đều cứ như người gỗ, như vậy mà cũng có can đảm đi đóng phim!”

“Người là cái tên đàn độn khiếm khuyết té bào lãng mạn!” Mặc Mặc Hắc nổi đóa, “Tình tiết lãng mạn cảm động thế kia mà cũng không cảm nhận được, cả ngày chỉ biết xem mấy con quái vật đàn độn phóng điện!”

“Người dám chê Bảo bối thần kỳ (Pokemon) của ta sao?!”

“Ai bảo người chê thần tượng của lòng ta!”

Bọn chúng lại nhào tới vật lộn, kinh động đến Sùng Hoa còn đang cầm bút trầm tư trong phòng. Quả nhiên là con nít, chơi chơi một hồi liền đánh nhau.

Hắn lắc đầu, trên mặt có nụ cười mơ màng.

Nhưng đứa trẻ hồn nhiên, lại một lời thức tỉnh người trong mộng. Cô gái Hồ Huệ kia... Có lẽ nên điều tra kỹ lai lịch của cô ta một chút mới được.

Hắn giống như đang ở trong bóng đêm giờ tay lên không thấy được năm ngón, bắt được một tia ánh sáng hy vọng.

7. Chương 6

Chương 6

Sùng Hoa không quần quýt lấy Xảo Tư nữa, hần quy quy củ củ thích ứng với hoàn cảnh mới, trong sân trường Đông Đại, thường xuyên có thể bắt gặp bóng dáng cười xe đạp của hần.

Trường Đông Đại diện tích rộng rãi, có tiếng là đại học công viên quốc gia, từng học viện đều có một tòa tháp chuông mỹ lệ làm chỉ tiêu. Bãi cỏ rộng lớn, cây lá trong lâm viên nhỏ sum suê tươi tốt, tô điểm thêm trời xanh mây trắng đặc hữu của vùng phía đông Đài Loan, nơi nơi đều tựa như một bức tranh phong cảnh.

Trong phong cảnh xinh đẹp hữu tình kia, chàng trai trẻ xinh đẹp cười xe đạp vút qua như cười gió, thường thường khiến cho người dừng chân ngoái nhìn.

Nhưng vị mỹ thiếu niên kia ánh mắt lại thủy chung dừng ở nơi xa, đối với ám chỉ hoặc hàm súc hoặc lớn mật công khai bên cạnh, chỉ mỉm cười đáp lại.

“Tôi đã có bạn gái.” Hần vẫn luôn điềm đạm từ chối.

Chưa ai từng thấy bạn gái của hần. Nhưng cô gái may mắn kia, lại là đối tượng hâm mộ của rất nhiều học muội.

Sùng Hoa đối với tất cả phái nữ đều khách khí xa lạ, chỉ có Xảo Tư và Hồ Huệ là ngoại lệ.

Hần định kỳ đi gặp Xảo Tư, hỏi thăm một chút về tình hình gần đây của Diễm Nhiên, đối với kiên trì và nghị lực của hần, thái độ cứng rắn của Xảo Tư cũng dần dần mềm hoá.

“Nếu hiện tại mới biết quan tâm, lúc trước sao phải tổn thương cô ấy?” Xảo Tư thở dài.

“Bởi vì tôi là một tên khốn ngạo mạn ngu ngốc.” Sùng Hoa bắt đầu dĩ cười cười, “Tôi không mong cô tin tôi đã thay đổi, nhưng chỉ xin cô nói cho tôi biết, Diễm Nhiên có tốt không?”

Chần chờ một chút, cô nói: “Coi như cũng... tốt. Ít nhất hiện tại cô ấy cũng không còn khóc đến thiếp đi.”

Nguyên lai cô ấy từng khóc đến thiếp đi... Lời này đâm vào hần thật sâu đau nhói. “Vậy... cô ấy có muốn gặp tôi không?”

“Cô ấy không muốn.” Xảo Tư rất nhanh từ chối.

Một hồi trầm mặc, không khí yên tĩnh có chút mất tự nhiên bao trùm giữa hai người.

“Xảo Tư...” tiếng gọi khe trầm thấp đột nhiên phá vỡ không khí trầm mặc này, đối lấy là ba người xấu hổ, Hồ Huệ nắm lấy chốt cửa tiến thoái lưỡng nan, “Cậu có khách sao? Mình đợi một lát lại đến.” Dứt lời, nhanh chóng lui ra ngoài,

Sùng Hoa tâm niệm xoay một cái, đứng dậy bước đi.

Xảo Tư kích động túm hần lại, “Cậu làm gì? Cô ấy không phải Diễm Nhiên.”

Hần nở nụ cười, trong lòng ngọt ngào thấm đẫm hạnh phúc, “Trên thế giới này có rất nhiều người tên là Hồ Huệ, nhưng không ai có bối cảnh tư liệu giống như Hồ Huệ này.” Nhẹ nhàng mà kiên định gỡ tay Xảo Tư ra, “Cảm ơn cô.”

“Cái gì?” Xảo Tư trở nên mờ mịt khó hiểu.

“Chính thái độ của cô, đã làm cho tôi càng thêm chắc chắn.” Hần nháy mắt một cái, cơ hồ là mừng như điên liền xông ra ngoài.

“Này! Lộ Sùng Hoa! Cô ấy không phải...” Xảo Tư nhìn theo bóng lưng hần, đột nhiên mất đi động lực đuổi theo, “Cô ấy đã không phải là Diễm Nhiên mà người vẫn tưởng... Đã không phải...”

Đi đi lại lại quanh phòng, cô bắt đầu lo lắng cho tương lai của hai người họ.

***

“Cô giáo Hồ!” Sùng Hoa đuổi kịp Hồ Huệ, cho rằng cô sẽ kích động hoặc bối rối, xoay người cô lại gắng hỏi, biểu cảm trên mặt lại bình tĩnh như hồ nước thâm trầm.

“Có chuyện gì sao?”

Giọng nói này, đích thực không giống Diễm Nhiên. Nhìn kỹ lại, dáng người mảnh mai của cô cũng không gầy hơn Diễm Nhiên là bao. Chiếc áo sơ mi rộng thùng thình làm cho cô trông như càng gầy yếu hơn, giống như có gió thổi qua liền ngã. Nhưng cho dù ăn mặc như thế, khí chất bên trong so với hoa phục mỹ trang càng khiến động lòng người hơn.

Cô quả thật đã thay đổi rất nhiều... Nhưng hẳn khẳng định, người con gái tên Hồ Huệ trước mắt này, là Diễm Nhiên của hắn.

“Tại sao không thừa nhận?” Hắn hỏi nhỏ, “Tôi chỉ muốn nói lời xin lỗi em... xin em... hãy cho tôi một cơ hội.”

Ánh mắt trầm tĩnh của cô chợt xuất hiện tia gọn sóng thú vị, “Chúng ta có quen biết sao? Tại sao muốn xin lỗi tôi?”

“Em là Diễm Nhiên.” Sùng Hoa muốn nắm lấy tay cô, nhưng không hiểu sao, hắn lại không dám hành động. Cô không giống với Diễm Nhiên trước đây, có loại trầm tĩnh uy nghiêm bên trong bức trụ hắn.

“Tôi là Hồ Huệ.” Cô cười cười, “Hồ Diễm Nhiên... cái tên này nghe rất quen a.” Nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Hình như là nghiên cứu lịch sử quân sự đúng không? Cũng có chút thông minh, bố cục không lớn.”

“... Cô nghiên cứu cái gì?”

“Không dám nói là nghiên cứu,” Cô rất khiêm tốn, “Tôi chủ yếu thiên về văn học hơn.”

Trong mắt Sùng Hoa xuất hiện vẻ mờ mịt. Nhận lầm sao? Nhưng lúc đối mặt với Hồ Huệ, tình cảm trong lòng tuôn trào ra, phải giải thích như thế nào?

Đó là tình cảm chỉ có với Diễm Nhiên a.

“Nếu không có chuyện gì khác, tôi đi trước.” Cô cúi người, “Tôi phải lên lớp rồi.”

Dõi theo cô đi xa, Sùng Hoa biết chắc chắn mình không nhận lầm. Bóng lưng cô độc đặc hữu kia của cô, chỉ có Diễm Nhiên mới có.

Cô không thừa nhận, là vì muốn lãng quên quá khứ có liên quan đến mình sao? Việc này quả thật làm cho vết thương trong lòng hắn càng thêm sâu rất nhiều.

Trái tim, vì cô mà đau.

***

Lặng lặng cầu nguyện trong nhà thờ nhỏ. Sau đại nạn, Hồ Huệ có thói quen cầu nguyện mỗi ngày, mặc dù chưa từng rửa tội, nhưng cô tin tưởng thượng đế sẽ không vì cô chưa rửa tội mà cự tuyệt nghe lời cầu nguyện của cô.

Phiêu bạt nhiều năm, không ngừng tìm kiếm bờ vai có thể nương tựa, hiện tại cô chân chính tìm thấy bến đỗ bình lặng của chính mình.

Nhà thờ yên tĩnh, ánh sáng nhu hòa rọi lên người cô, cô thành kính nhìn lên tượng chúa Jesus Christ trên cây thập tự giá, thì thào khấn cầu được bình lặng và yên lòng.

Gặp lại Sùng Hoa, cô không kinh hoàng như mình đã tưởng tượng. Thống khổ qua đi như một cơn ác mộng, sau khi tỉnh dậy, tựa hồ đã dần dần giải thoát. So với chuyện kinh hoàng sau đó, những đau thương kia không là gì cả.

Cô của hiện tại, đã hiểu được một chuyện — còn sống lại còn khỏe mạnh, chính là một loại ân điển.

Cô có chút thương tiếc vuốt ve vết sẹo trên cánh tay mình, không muốn lại nhìn thấy dáng vẻ người bạn thân ngã vào trước giường bệnh mình khóc đến khản cả giọng. Trên thế giới này còn có người quan tâm cô, cho dù chỉ có một người, cô cũng nên vì người này mà sống cho thật tốt.

“... Mi cầu nguyện đúng thật là lâu a.” Xảo Tư bắt đắ dĩ ngồi xuống bên cạnh cô, “Mi nói nhiều với Thượng đế như vậy làm gì? Về nhà từ từ nói với tao, có được không? Tao đói muốn khóc rồi, đại tiểu thư, van cầu mi nhanh nhanh say good bye với Thượng đế đi, ngày mai lại nói tiếp, được hem?”

Cô nở nụ cười, “Bây giờ đi thôi. Tao nấu cơm cho.”

“Còn chờ mi nấu a?” Xảo Tư gấp gáp lôi kéo cô, “Chúng ta ra ngoài ăn đi! Tùy tiện ăn cái gì cũng được, tao đói đến mức có thể ăn cả một con bò...”

“Ăn uống quá độ là một loại tội.”

“Tao phạm tội nhiều như sao trên trời, có nhiều thêm một cái cũng không kém. Đi a đi a, ta phải tìm cha sứ phàn nàn một chút, ta mời ông ta khai đạo i, không phải bảo ông ấy dụ mi đi làm nữ tu sĩ...”

Hai người nói cười vui vẻ, dần dần đi xa.

Trong một góc nhà thờ, một người cũng cúi đầu cầu nguyện, ngẩng đầu nhìn theo hướng các cô rời đi.

Sùng Hoa ánh mắt cô đơn, có chút hâm mộ, có chút chán chường.

***

Bắt gặp hần trong lớp học, Hồ Huệ cũng không bắt ngờ.

Cô hứng thú cười cười. Quá trình theo đuổi của hần, cũng không vì biệt ly của khoảng thời gian này mà thay đổi.

Sau đó, Sùng Hoa sẽ xuất hiện ở từng nơi cô có thể nhìn thấy. Cô đã quá quen thuộc.

Điểm không đồng dạng là, cánh tay của hần lại không hề mang theo cô gái nào. Bất quá, đó cũng chỉ là vấn đề thời gian, dù sao hần vừa mới đến trường này không lâu, muốn lập tức chiêu mộ được một bầy oanh oanh yến yến thì còn cần thời gian.

Nhưng một học kỳ qua đi, cánh tay Sùng Hoa vẫn không có cô gái nào đáp lên. Cánh tay hần, chỉ ôm sách.

Cách một bàn giáo viên yên lặng đối diện, nhìn nhau, đây là tiếp xúc thân mật nhất giữa bọn họ.

Đừng có nhìn tôi như vậy. Trong lòng cô thầm nói. Tôi cũng không cho cậu ký ức tốt đẹp không ngừng a, vướng bận của cậu đối với tôi, bất quá chỉ là... Bất quá chỉ là vì tôi bỏ rơi cậu.

“Tôi thường suy nghĩ, trong lòng Diễm Nhiên, không biết liệu còn có tôi không.” Trải qua một học kỳ yên lặng chờ đợi, hôm nay, hần rốt cục chủ động tìm tới cô, “Nhưng là, tôi phát hiện, điều quan trọng không phải trong lòng Diễm Nhiên có tôi hay không, mà là Diễm Nhiên có sống tốt không. Nếu cô ấy sống tốt... tôi có thể nào cũng không quan trọng.”

“Không phải Xảo Tư đã nói với cậu, cô ấy rất tốt sao?” Cô cảm thấy trái tim bình tĩnh của mình xuất hiện một góc nứt mẻ, “Cậu thật sự không cần tiếp tục ở lại đây, nếu cậu muốn chuyển trường về Đài Bắc, tôi và Xảo Tư sẽ hết sức hỗ trợ. Nếu cậu là vì Hồ Diễm Nhiên... cô ấy không có ở đây.”

“Cô ấy không ở đây sao?” khóe miệng Sùng Hoa chứa đựng bi thương, tươi cười, “Đợi cô ấy tha thứ cho tôi, sẽ xuất hiện.” Trước khi rời đi, hần quay đầu dặn dò, “Cô giáo Hồ... thân thể cô không được tốt lắm, luôn bị cảm, xin bảo trọng. Tôi... tôi hiện tại cũng bắt đầu cầu nguyện.”

“Cầu nguyện?”

“Đem lời Diễm Nhiên không muốn nghe, nói cho thượng đế nghe, hy vọng thượng đế có thể nhấc dùm tôi, cũng hy vọng lòng từ ái của Ngài có thể chiếu cố cho người con gái bị tôi làm thương tổn.” Giọng của hần có chiều căng thẳng, “Bởi vì, cô ấy không cho tôi tiếp cận, tôi chỉ có thể đem hy vọng chăm sóc cô ấy, gửi gắm lên người Thượng đế ở cõi hư vô mờ mịt.”

Cô không nói gì, nhìn hần yên lặng rời đi, tiếng chân xa mờ dần, nhưng vẫn còn vang vọng trong lòng cô.

Ngày hôm sau, Sùng Hoa vẫn chăm chú nhìn cô từ xa, cho dù biết cô chính là Hồ Diễm Nhiên, nhưng cũng không quên nhiều cuộc sống của cô.

Thi thoảng, hần sẽ nhờ Xảo Tư chuyển cho cô một một ít đồ vặt vặt — một bó hoa kim châm nhỏ, cô thích ăn kẹo toffee, một cây nhiệt kế, áo sơ mi nhãn hiệu cô thường mặc, son dưỡng phòng ôi cô khô nứt.

Lúc cô bị cảm đến gần như không dậy được, Xảo Tư bưng một chén canh gà tiến vào, nét mặt băn khoăn.

“Sùng Hoa muốn ta đưa cho Diễm Nhiên uống.”

“Không có người này.” Cô suy yếu tựa đầu quay đi.

Yên lặng nửa ngày, quay đầu lại chỉ thấy Xảo Tư lệ rơi đầy mặt.

“Xảo Tư, sao mày lại khóc?” Cô gắng gượng muốn đứng lên.

Xảo Tư ấn cô lại, nước mắt ngừng lăn xuống.

“Mày... mày uống đi...” Cô khóc, “Tội tình gì chứ? Hai người tội gì phải vậy? Tao nhìn thấy mà cũng... thiệt tình... mày uống đi... hần nhìn cả một ngày đó, mày mau uống đi...”

Cô uống vào, cũng không hề rơi lệ. Chính là, đầu lưỡi đã mất đi vị giác, cứ nhiên cảm thấy canh gà có vị đắng chát của nước mắt.

Vốn tưởng rằng năm tháng sẽ mang đi hết thấy vui buồn, nhưng dòng sông thời gian luôn mang đến biến chuyển và vui buồn mới.

Cô bắt đầu có chút không xác định được sự bình tĩnh của mình. Sùng Hoa đối với cô mà nói, rốt cuộc là vui hay buồn? Cô không dám suy nghĩ đến cùng, chỉ có thể yên lặng cầu nguyện, hy vọng thượng đế cho cô dũng khí, đối mặt với đôi mắt thâm tình không hối hận kia của Sùng Hoa, còn có thể bảo trì tâm tình tĩnh lặng hiện tại.

***

Đến kỳ nghỉ đông, không được nhìn thấy đôi con người xinh đẹp hàm chứa bi thương kia, Hồ Huệ lại thấy có chút mất mát.

Cô rất bị ai phát hiện ra, Sùng Hoa cũng không cần làm gì, đã có thể chế trụ cô.

Mùa đông ở vùng phía đông Đài Loan khô hanh rét lạnh, không giống như Đài Bắc đổ mưa triền miên. Cô phát hiện, ngày không lên lớp, thời gian cứ nhiên lại kéo dài như thế, giống như vĩnh viễn cũng không đợi được trời tối.

“Mày ngăn người đã một ngày rồi.” Xảo Tư thở dài, cô vừa tham gia họp mặt về, phát hiện thư còn đặt trong hộp thư, biết bạn tốt cả một ngày không ra ngoài. Nhẹ nhàng đem một tấm bưu thiếp phong cảnh đặt vào lòng bàn tay cô, “Tao nghĩ đây là của mày.”

Không đề tên người nhận, cũng không ký tên, nhưng nét chữ mạnh mẽ hữu lực này cô rất quen thuộc.

Trước nghỉ đông một ngày, Sùng Hoa phá lệ đi đến phòng làm việc của cô, nói với cô, muốn nhân lúc kỳ nghỉ đông đi Châu Âu.

Cô không hề nói gì, chỉ cười một cái, nói câu, “Lên đường bình an.”

“Chỉ đi một mình, quả thật cần lời chúc phúc của cô.” Hần cũng nhẹ nhàng nở nụ cười. Ánh mắt tà mĩ của ngày xưa, hiện tại chỉ còn lại nhàn nhạt phiến muộn và đau thương.

Trên tấm bưu thiếp phong cảnh không viết gì, chỉ nhàn nhạt kể về nơi mình đang ở...

Trên thực tế, không có tiệm cà phê nào tên là “Cà phê Tả Ngạn”. Hoặc giả nên nói, tất cả quán cà phê dọc theo bên bờ Nam sông Seine đều là “cà phê Tả ngạn”.

Tôi cũng không phải tới đây tìm lãng mạn, chính là vừa đúng lúc Paris hiếm khi đổ mưa, mà tôi lại vừa vắng trú mưa trong một tiệm cà phê. Hơi nước mưa bốc lên ngoài cửa sổ, trong cửa sổ hương cà phê tràn ngập, bầu không khí tuyệt đẹp lúc này, ngược lại làm tôi thấy nhớ tới cơn mưa đêm trầm mặc mà u ám của Đài Bắc.

Có lẽ là, Paris không có em, mà Đài Bắc, đã từng có em.

Cầm tấm bưu thiếp, cô vẫn không hề nói gì.

Trước mắt mông lung, cô như cũng nhìn thấy cơn mưa đêm ở Đài Bắc, dưới song cửa sổ, cây hoa nhài vùng vẫy dưới mưa, hương thơm nhàn nhạt, dường như quanh quẩn nơi đầu mũi, không tài nào xua đi được.

***

“Cái gì? Mà muốn xuất ngoại du học?” Xảo Tư thở hổn hển, “Sao tao không hay biết gì?”

Hồ Huệ khó khăn nuốt xuống một ngụm canh, nghĩ phải mở lời thế nào với bạn. “... Chỉ giới hạn ở Đài Loan, thật sự rất hẹp, tao muốn xuất ngoại tiếp thu nhiều tri thức mới...”

“Cho nên mà mới nói với chủ nhiệm khoa, mà không tiếp tục nhận lời mời dạy nữa?” Xảo Tư tức tối kêu to, “Sao không thương lượng trước với tao?!”

“Tao đã làm phiền mà một năm...” Cô vội vã muốn biện bạch.

“Làm phiền cái CMN chứ phiền! Mà đầu heo à?! Tao có nói là phiền toái chưa? Chỉ cần mà sống... sống tốt...” Xảo Tư hộc mắt ửng đỏ, “Mày dự tính không liên lạc với tao nữa có phải không?”

“Không phải chuyện này!” Cô khẩn trương bắt lấy Xảo Tư, “Không có không có! Chỉ cần xác định xong trường học, tao lập tức sẽ báo ày...”

Xảo Tư hất tay cô ta, “Mày không cần liên lạc với tao! Bởi vì...” Cô ghen ngào, “Bởi vì mặc kệ mày đến nơi nào, tao cũng sẽ nói cho Lộ Sùng Hoa!”

Sắc mặt cô trắng xanh, miễn cưỡng cười cười, “Thực... thực nực cười, hần là ai chứ, tại sao phải báo cáo hành tung của tao cho hần...”

“Bởi vì mày là Hồ Diễm Nhiên, mà sở dĩ mày muốn xuất ngoại, chỉ là vì muốn trốn hần!”

Nụ cười của cô lập tức biến mất, vẻ kích động rất lâu không thấy lại xuất hiện trên mặt, “Tao... Tao không phải Hồ Diễm Nhiên! Tao không biết hần, tất cả mọi thứ trong quá khứ tao đã quên rồi!”

Đột nhiên đứng lên, chiếc ghế dựa ngã xuống phát ra tiếng rầm lớn, cô hoảng sợ không biết thế nào cho phải, bình tĩnh bên ngoài một khi vỡ mất, cảm xúc mãnh liệt lại tuôn trào trong lòng.

Xoay người muốn chạy, lại bị chiếc ghế dựa ngã xuống ngáng chân.

“Diễm Nhiên! Diễm Nhiên!” Xảo Tư kinh hoảng đỡ lấy cô, “Đừng làm tao sợ, mày có sao không? Mày làm sao vậy...”

“Tao không cần cái tên kia... Tao không cần hồi ức kia...” đã rất lâu rồi không khóc, hiện thời khóc nức lên như một đứa trẻ, “Xảo Tư, tao sợ, tao không cần...”

Ôm đứa bạn cũ đáng thương, Xảo Tư cũng lên tiếng khóc theo.

Một năm trước, Diễm Nhiên vội vã rời khỏi Đài Bắc, đi theo xe vận tải của cty chuyển nhà. Trên đường đi gập ghềnh thống khổ, không ngờ rằng, vận mệnh càng bi thảm hơn đang chờ cô ở quốc lộ Tô Hoa.

Xe vận tải đâm phải xe chở cát đá vượt tuyến siêu tốc chạy lên, cô bị chấn động văng ra ngoài xe.

Vụ tai nạn này đã cướp đi giọng nói ngọt ngào của cô, khả năng sinh đẻ, chỉ để lại một cơ thể chẳng chịt vết sẹo không sao đếm hết. Cô có thể sống sót, ngay cả bác sĩ cũng cảm thấy kỳ tích.

“Mặt của mày không có gì trở ngại.” Xảo Tư hai mắt đầm lệ mơ hồ nói cho cô thật vất vả mới tỉnh lại, “Tứ chi không sao, cũng không gãy cổ... còn đứa bé... muốn có con thì nhận nuôi là được rồi, cũng không cần đau khổ như trước nữa...”

Đau khổ vì bị phản bội trường kỳ, đã kích vì không thể sinh dục được nữa, khiến cho tinh thần cô sa sút một thời gian dài, cũng chính đại kiếp nạn này, đã làm cho cô dứt khoát cáo biệt cái tên cũ, hy vọng tất cả đau khổ cũng chôn vùi theo cái tên kia, cũng có thể có một kết thúc.

Sùng Hoa ngàn dặm truy tìm đến, nhen nhóm lên trái tim đã nguội lạnh như tro tàn của cô, nhưng cũng lại nhắc nhở cô giữa hai người không có khả năng.

Ngoại trừ bỏ trốn ra, cô không biết mình còn có thể làm gì.

Cô thực sự không biết.

“Cho dù trốn được hiện tại, chẳng lẽ mày trốn được chính mình?” Xảo Tư rưng rưng khuyên, “Nếu mày thật muốn đi du học, takhông ngăn cản, nhưng mày rõ ràng là không phải a. Tao biết mày đã nếm trải bao nhiêu khổ, mày chịu bao nhiêu đày đoạ tao cũng đều hiểu rõ... Nhưng xoay người chạy trốn không phải biện pháp, mày không đối mặt, làm sao mà biết kết quả sẽ thế nào? Mày trốn, hẩn đuổi, chỉ là dẫn vật nhau mà thôi...”

“Tao không muốn dẫn vật hẩn, cũng không muốn hẩn đuổi theo...” Cô tuyệt vọng thầm thì.

“Mày thử hỏi lại chính mình, có phải hay không luôn luôn chờ hẩn đến?” Xảo Tư lau nước mắt cho cô, “Đừng tưởng rằng tao không biết, mày vẫn luôn đợi sau khi hẩn đến mới ngủ yên được, trước đó mày đều trần trọc cả đêm không thể đi vào giấc ngủ, đành phải trắng đêm cầu nguyện.”

Xảo Tư biết ư? Cô cho là mình đã che giấu rất giỏi, đã dè nén thật sự thành công.

Ở mặt ngoài, cô đã hoàn toàn là một “Hồ Huệ” mới tinh, bình tĩnh mà lý trí, thu lại tất cả mỹ diễm, trở nên mộc mạc không hề thu hút. Cô không hy vọng bất luận ai chú ý tới mình, dù không ai có thể mở ra trái tim đã đóng chặt của mình.

Đè nén lâu dần, cô dần dần tin tưởng, mình chân chính đã bình tĩnh lại.

Thế nhưng, lúc Sùng Hoa xuất hiện trước mặt cô, cô lại không cách nào giải thích tim mình đột nhiên đập nhanh hơn.

Cả một học kỳ, tại sân trường rộng lớn, bọn họ liên tục tình cờ gặp mặt. Thường thường chỉ có một cái nhìn thoáng qua trong nháy mắt, nhưng cô biết, Sùng Hoa không biết đã khổ tâm an bài bao nhiêu thời điểm.

Dần dần, cô phát hiện tình cảm say đắm của mình đối với Sùng Hoa so với trước kia càng khó kiềm chế hơn.

Tựa như đã gạt bỏ đi tất cả tạp chất, giờ phút này hẩn tinh khiết an bình hết như thiên thần bảo hộ, yên lặng chờ đợi bên cạnh cô, cho dù cô không bao giờ chịu thừa nhận.

“Tao... Tao không đi nữa.” Cô rã rời co quắp trong lòng Xảo Tư, “Mày nói đúng, tao trốn được hẩn, lại không trốn được chính mình...”

Sự thật này khiến cô vô cùng bất lực.

***

Sau một chồng bưu thiếp phong cảnh, kỳ nghỉ đông đã kết thúc.

Có lẽ đối với người khác mà nói thì rất ngắn, nhưng đối với Diễm Nhiên lại rất dài thật dài. Bước đến giảng đường, cô căng thẳng hồi hộp hết như lần đầu đi dạy vậy.

Cô chần chờ nhìn về phía chỗ Sùng Hoa hay ngồi, phát hiện không phải hẩn, trái tim như rơi vào hầm băng, mãi đến khi phát hiện Sùng Hoa ngồi ở hàng ghế đầu, cô có chút kinh hãi, cũng có chút chua xót ngọt ngào.

Ánh mắt xinh đẹp của hẩn, vẫn như trước kia mà đầy ắp yêu thương thuần khiết vậy.

Khẽ ho một tiếng, nuốt xuống cổ họng mơ hồ có chút nghẹn, giọng cô ôn nhu mà trầm thấp bắt đầu giảng bài, đầy cảm tình.

Đây là... khoảng cách lý tưởng nhất sao? Cách một bàn giáo viên, nhìn nhau không nói một lời, ai cũng sẽ không thương tổn đến ai.

Tan lớp, tất cả sinh viên đều đi ra ngoài, chỉ có hẩn dự thính vẫn còn yên lặng ngồi ở đó.

Thu hồi tài liệu giảng dạy, Diễm Nhiên không thể kiềm chế nhìn hẩn một cái, mới vội vàng rời đi.

Sùng Hoa trong lòng tràn ngập vui mừng. Tuy chỉ một thoáng ngắn ngủi, nhưng là cái nhìn duy nhất thuộc về hẩn. Thiên ngôn vạn ngữ, cũng không bằng một ánh nhìn kia.

Ánh mắt kia, làm cho hắn cảm thấy một năm chờ đợi đã có hồi báo. Chờ đợi trong thời gian dài như vậy, hắn càng phát hiện thêm nhiều bộ mặt của cô hơn.

Hỏi hắn thích Diễm Nhiên của trước kia, hay là Hồ Huệ của hiện tại... Hắn đều thích như nhau. Hoặc là, chỉ cần cô là Diễm Nhiên là được rồi, tên gọi là gì cũng không quan trọng.

Càng hiểu biết cô, lại càng yêu cô.

Bắt gặp thân ảnh thon gầy cô đi trong vườn trường, trái tim của hắn đập lỗi nhịp, muốn ôm lấy bờ vai gầy yếu của cô.

Nhưng, hắn không dám.

Hắn biết Diễm Nhiên sẽ lại bỏ trốn, hiện tại điều hắn lo lắng ngày ngày đêm đêm chính là chuyện này — Không biết một ngày nào đó, Diễm Nhiên sẽ lại biến mất ở trước mặt hắn.

***

“Lại đây dưa nữa, chúng mình phải lên tiểu học luôn.” Bạch Soái Soái phờ phạc ỉu xiu nói, “Thật vất vả mới trốn khỏi vườn trẻ kia, nay xem ra, tiểu học là không thể tránh khỏi rồi.” Nói đoạn lại nổi sùng lên, “Đều tại chủ ý ngu ngốc của người, bây giờ thì tốt rồi, bọn họ nhòm tới nhòm lui cũng nhòm cả một năm, một chút tiến triển cũng không thấy đâu! Rốt cuộc là có muốn hay không muốn phụ lòng, số phận ác này điền vào thể nào a, ta hỏi người đó?!”

“Ồn ào cái gì?” Mặc Mặc Hắc vừa xem phim Nhật, vừa cảm động rút khăn giấy lau nước mắt rào rào, “Để yên cho ta xem xong có được không? Hức hức... Thật đáng thương mà... Tại sao yêu nhau lại không được ở bên nhau, thật sự là rất không công bằng...”

Bạch Soái Soái giận dữ, búng tay một cái làm nổ TV.

Mặc Mặc Hắc miệng trương thành chữ O, “Người... Người tên hồn đản này! Đoạn kết của ta! Ta còn chưa xem xong người liền làm nổ banh...”

Cô bé nhào qua liềm mạng cùng Bạch Soái Soái, hai người lại đánh nhau.

Trong lúc vật lộn, Bạch Soái Soái không cẩn thận đụng đến ‘chỗ’ không nên đụng, vẻ mặt kinh ngạc, “Dáng người ma nữ... kém thế sao ta?”

Mặc Mặc Hắc nâng tay liền cho hắn một bạt tai, “Người... người vô lại a, ta ở nhân gian thân phận là đứa trẻ, kiểm đâu ra có dáng người?!”

“Ta cũng không phải chưa từng thấy bộ dáng trước khi biến thân của người, muốn dáng cũng không có dáng...” còn chưa nói dứt lời, mặt hắn đã đỏ lên.

“Ai cần người quản!” Cô bảo vệ hai quả đào trước ngực, trừng mắt hung dữ nói.

“Đương nhiên chỉ có ta mới có thể quản!” Bạch Soái Soái nổi lửa, “Ai dám quản ta bỏ người đó làm đôi!”

Một lời này vừa ra khỏi miệng, hai người đều ngẩn tò te, ấp úng, kẻ nhìn tây, người nhìn đông, chính là không dám nhìn thẳng đối phương.

“Người... người xem phim Nhật nhiều quá rồi nha...” Mặc Mặc Hắc một đôi mắt quả thực không biết nên nhìn chỗ nào.

“Còn không phải là do người, ngày ngày xem, giờ giờ xem, hại ta... hại ta nói chuyện đều quái quái...” Bạch Soái Soái nhìn chòng chọc vào cái tv đã bị nổ tanh bành.

“Đều là nhân gian ảnh hưởng xấu a.”

“Phải đó, đều là nhân gian ảnh hưởng xấu... mau mau về nhà thì tốt rồi...”

Ngoài miệng nói như vậy, trong lòng hai tiểu ác ma cũng không hện mà cùng nghĩ, ở lại nhân gian tựa hồ cũng không phải quá tệ — nếu có đối phương làm bạn.

8. Chương 7

Chương 7

Trước mắt như có mấy con muỗi nhỏ vo vo bay qua, Sùng Hoa chớp chớp mắt, có lẽ do đọc sách quá lâu nên mỏi mắt.

Nhẹ nhàng đứng dậy, hiện tại không phải mùa thi lớn, trong thư viện vắng tanh. Sùng Hoa đi đến toilet muốn rửa mặt, đi qua chỗ ngồi trước cửa sổ, thấy Diễm Nhiên đang đặt sách trên đầu gối, ánh mắt lại nhìn ra mảng xanh lục đậm đậm nhạt nhạt ngoài cửa sổ, tâm thần không biết bay đến nơi nào.

Nhìn cô, không quản được bước chân của mình đi đến cạnh cô. Hắn biết hành vi đáng xấu hổ của mình giống như tên biến thái theo dõi, nhưng mà... Nỗi tương tư áp ủ cả một năm này, làm cho hắn không thể kiềm chế được bản thân.

Cánh cửa sổ thủy tinh tinh khiết phản chiếu khuôn mặt mơ hồ của hai người, khuôn mặt trắng ngần nhìn nghiêng của cô chảy xuống một hàng thanh lệ.

“Một năm rồi.” Giọng của cô mang theo tuyệt vọng, “Cậu vẫn không thể quên cô ấy sao?”

“Hắn là có thể.” Hắn kiềm nén mà trả lời, “Đợi tôi về với Chúa, nói không chừng có thể quên được.”

Ngoái đầu kinh ngạc nhìn hắn hồi lâu, hắn cũng đồng dạng ngưng mắt nhìn lại cô.

“Tôi là Hồ Diễm Nhiên.” Cô thừa nhận, “Nhưng cũng không phải là cô ta. Tôi không phải là cô ta hoàn chỉnh không sót mẻ...” Lần đầu tiên trước mặt người khác, cô cởi chiếc áo sơ mi dài mặc bốn mùa, bên trong chỉ mặc áo lót nhỏ, có thể nhìn được, trên da thịt là chằng chịt những vết sẹo trắng trắng may vá. “... thậm chí tôi cũng đã mất đi khả năng sinh con, và giọng nói của tôi.” Thanh âm vì nghẹn ngào mà càng có vẻ thều thào, “Tôi đã không còn là lão sư xinh đẹp mà cậu từng biết... Tôi thậm chí cũng đã đổi tên.”

Đầu ngón tay run rẩy, khẽ khàng vuốt ve lên vết sẹo như những con rết trên cổ cô, đôi mắt xinh đẹp của Sùng Hoa đọng đầy nước mắt, “Hoa hồng nếu không gọi là hoa hồng, chẳng lẽ sẽ mất đi mùi hương của nó sao? Trời ạ... Em đã phải chịu loại thống khổ gì... tha thứ cho tôi, xin hãy tha thứ cho tôi... Ở thời điểm em đan đón như thế, tôi vậy mà không hề hay biết...”

Nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, nước mắt như mưa thấm vào trái tim đã khô cạn từ lâu của Diễm Nhiên.

“Cậu không nghe rõ sao? Tôi đã không còn khả năng sinh con, toàn thân đều là vết sẹo xấu xí.” Cô nhắm mắt lại, liều mạng đè nén cảm xúc, thân thể run run.

“Tôi từng chữ đều nghe thấy được. Từng ấy cũng không quan trọng... Quan trọng là... em còn sống, may mắn mà em vẫn còn sống... xin hãy tin tưởng tôi, một lần nữa.”

Dựa vào lòng hắn, Diễm Nhiên rốt cục bật khóc thành tiếng. Giống như trong cơn giông tố tràn ngập của cuộc đời, cuối cùng cũng tìm được bến đỗ bình yên – mặc dù cô không biết bến đậu này liệu có phải chỉ là ảo ảnh hay không.

Neo lại thôi, cô đã quá mệt quá mệt mỗi rồi. Một năm qua... nhận đủ tra tấn không chỉ là người trước mắt này, mà chính cô lúc nào cũng chịu đủ dày vò a.

Người đã kề cận với cơn chết khát, thì không có cách nào cự tuyệt dòng suối trong lành trước mắt, cho dù biết rõ chứa đầy thuốc độc thì cũng không còn quan trọng nữa.

Đêm nay, Diễm Nhiên không về nhà.

Sùng Hoa đau đớn mà nòng nài hôn lên mỗi một vết sẹo trên người cô, kèm theo cả giọt nước mắt.

“... Rất đau đúng không, nhất định là rất đau rất đau...” Hắn hận một tràng đại kiếp nạn kia không thể xảy ra trên người mình, mà không phải là thân thể mảnh mai của cô.

Diễm Nhiên cười yếu ớt, “Không thể đau hơn nơi này.” chỉ vào trái tim.

“Hãy tin tôi.” Gắt gao bắt lấy cô, sợ hãi Diễm Nhiên lại biến mất trước mặt hắn, “Tôi tuyệt đối sẽ không làm em đau lòng nữa.”

Nhìn chàng trai trẻ trước mắt đã lay động tiếng lòng mình, Diễm Nhiên nở nụ cười đẹp đến mê lương. Trước nay cô không bao giờ nghĩ rằng, người làm tình không ngừng nhớ thương sẽ là một chàng trai trẻ xinh đẹp như vậy. Cô vẫn luôn cho rằng, mình sẽ yêu một nam tử hán giống như cha mình, hoặc là một học giả khiêm tốn nhàn nhã trong một biển sách.

Thế nào cũng không ngờ tới... cô sẽ đem tái tim đánh rơi trên một chàng trai xinh đẹp tựa như thiên sứ rơi xuống phạm trần.

“Anh không phải thiên sứ, mà là Lucifer.” Cô ôm Sùng Hoa thật chặt, “Yêu phải người như anh, là lỗi của em.”

Nếu lại bị tổn thương, có lẽ ngay cả mạng cô cũng phải bồi vào đi?

Nhưng mà, đắm chìm trong đôi con người thuần khiết chứa bi thương của hắn, ai còn nhớ rõ quá khứ đáng sợ cùng tương lai mờ mịt chứ? Tựa như con bướm đêm biết rõ ngọn lửa diêm lệ kia là chỗ chết, vẫn không hề chùn bước mà cố lao vào dập lửa.

Cũng chỉ vì một phút rực rỡ huy hoàng trong chớp mắt kia.

Cô hiểu rất rõ tâm tình của con bướm đêm dập lửa kia, vô cùng hiểu rõ.

***

Diễm Nhiên từ chức, ở cùng Sùng Hoa tại gian phòng phía tây của tòa tam hợp viện. Cô thấy mệt mỏi, mệt đến không thể nhận lấy ánh mắt tò mò cùng thăm hỏi của người khác.

Nhưng có lẽ, cô hy vọng không thấy được gì, không hề biết đến gì, như vậy tình yêu tình thuần của bọn họ có lẽ sẽ lâu dài được một chút.

Nhưng, Sùng Hoa cũng không làm cô thất vọng, ngoại trừ thời gian lên lớp, cơ hồ đều ở trong nhà. Căn phòng nhỏ nhỏ này, liền trở thành nhà của họ.

Hai người cùng nhau đến trung tâm hoạt động Hoa Liên, nơi đó cách khá xa phải lái xe mới đến được, nhưng bọn họ lại vui không biết mệt.

Mang theo một chồng sách lớn, mở chiếc xe ô tô con của Sùng Hoa ra, bọn họ yêu thích phòng đọc sách có thể nhìn thấy Thái Bình Dương ở đây, ngẩng đầu lên từ trong chồng sách là có thể nhìn thấy màu xanh lam của biển cả nông nông sâu sâu, tựa như ở trong cả hơi thở.

Phòng đọc sách yên tĩnh, chỉ có tiếng vỗ bờ nhỏ nhỏ của cơn sóng triều, cùng tiếng lật giấy rào rào. Đọc sách mệt, hai người sẽ lặng lẽ đứng dậy, nắm tay nhau tản bộ dọc theo lan can, ngắm nhìn biển cả vĩnh hằng.

Trời và biển quyện chung một màu, gió biển trong lành mát mẻ, vạn năm không ngừng thổi, tựa như có thể thổi đi tất cả sầu lo.

Theo cuộc sống ngày ngày qua đi, nét khinh sầu trên mi gian Diễm Nhiên cũng theo đó mà dần tiêu tán.

Cô thường tự hỏi định nghĩa vĩnh hằng là gì? Có lẽ, yêu nhau một ngày lại qua một ngày, có thể đi thông đến con đường vĩnh hằng đi?

Ngày hôm qua có anh, ngày hôm nay có anh, ngày mai cũng có anh... Tiếp tục rất nhiều ngày mai, nói không chừng, bọn họ sẽ luôn luôn ở bên nhau.

Niềm hy vọng này làm cho dung nhan của cô tỏa ra ánh sáng dịu dàng như hạt ngọc trai, mà thay đổi của cô cũng lây sang Sùng Hoa, trông hắn hiển lộ ra thần thái sáng láng. Diễm Nhiên vui vẻ, thì hắn cũng vui vẻ.

Nhân dịp nghỉ hè, bọn họ cơ hồ đắm nát một nửa Đài Loan, dọc theo đường sắt xuôi về hướng nam, thích chỗ nào thì tùy ý lưu lại, có vài lần bị lạc trong rừng sâu, còn phải qua đêm ở đồn công an.

“Hai người là vợ chồng?” viên cảnh sát khách khí nhường lại căn phòng nghỉ cho họ, thú vị nhìn đôi tình nhân xinh đẹp trước mắt.

“Cũng sắp rồi, đây là kỳ du lịch tuần trăng mật trước kết hôn.” Sùng Hoa tự nhiên ôm vai Diễm Nhiên, nhân cơ hội đem chiếc nhẫn kim cương đã đặt ở trong túi rất lâu trước đó, đeo vào tay cô. “Xem, nhiều nhân chứng như vậy, em có từ chối cũng không được rồi.”

Cô khẽ nhếch miệng, hoàn toàn không ngờ được hắn sẽ cầu hôn bất ngờ. Viên cảnh sát trú tại đồn tuần ra tiếng cười cùng tiếng vỗ tay, khiến cô vừa thấy buồn cười lại xấu hổ, lại không biết vì sao, nước mắt lại tràn mi.

“Em không đồng ý sao?” Sùng Hoa lo lắng.

Diễm Nhiên lau khô nước mắt, đem hai tay bắt chéo sau lưng, hất mặt lên, “Hàng đã bán ra, tuyệt không trả lại.”

“Em muốn trả, anh cũng không cho trả, thiên sơn vạn thủy cũng phải đuổi theo đem em đoạt trở về.” Không coi ai ra gì, Sùng Hoa hôn cô thật sâu.

Viên cảnh sát cười rời khỏi phòng nghỉ, nhường lại không gian cho họ.

Nho nhỏ một chiếc nhẫn kim cương, nhốt chặt trái tim hai người.

***

Chuyến du lịch quanh đảo lần này (Đài Loan là đảo), làm cho hai người đều bị ăn nắng biển đen. Diễm Nhiên râm nắng, vết sẹo trên người thoát nhìn càng rõ hơn, nhưng cô không hề quan tâm mặc áo tắm vào, vô cùng vui vẻ nghịch nước, mặc kệ đến ánh mắt khác thường xung quanh.

Cho dù là đám lưu manh vì đến bắt chuyện bất thành mà thẹn quá hóa giận mở miệng dả thương người, cô cũng không thèm để ý, nhưng Sùng Hoa lại rất để ý.

“Mày nói lại lần nữa xem!” Sùng Hoa vẽ mặt âm lãnh túm lấy áo sơ mi hoa của tên lưu manh kia, “Mày vừa mới nói cô ấy cái gì?”

Tên lưu manh nuốt nước miếng đánh ực một cái, thẳng nhóc trước mắt này xinh đẹp đến không thể tưởng tượng được, nhưng thể quái nào, bị đôi mắt trong suốt của hắn trừng một cái, hắn lại sợ đến toàn thân phát run, chỉ cảm thấy không khí nóng nực cũng đột nhiên biến lạnh như băng,

Ặc, nhiều người nhìn như vậy, nếu hắn yếu thế, mặt mũi phải để đâu? Cố lấy dũng khí, hắn hất tay Sùng Hoa ra, “Nói mười lần tao cũng dám nói! Con đàn bà chấp vá kia không ngoan ngoãn trốn trong nhà, chạy ra ngoài tính dọa người sao? Tao thấy nó đáng thương, có lòng tốt đến nói chuyện phiếm với nó, lại dám lơ tao...”

Lời còn chưa nói xong, mắt trái đã trúng một quyền, đầu đầy sao vàng năm cánh ập mặt xuống đất gặm cát.

Đồng bọn của hắn nhốn nháo lên, xắn tay áo toan muốn tiến lên hỗ trợ, nhưng Sùng Hoa lạnh lùng đảo mắt qua, cứ nhiên tên nào tên nấy run bắn cả người.

“Còn ai muốn thử một chút không?”

Gương mặt hắn tuấn mỹ như thế, giọng nói dễ nghe như thế, nhưng bị ánh mắt còn đẹp hơn cả con gái kia đảo qua, không nói rõ được vì sao, chân của đám người kia lại nhũn ra khuỵu xuống, liền dập đầu gối vài cái, kéo đồng bọn gây họa bỏ chạy.

Nhìn nụ cười tà mĩ ác ý của hắn, trong lòng Diễm Nhiên không khỏi xẹt qua một tia lạnh run.

“Sùng Hoa? Sùng Hoa!” khẽ lay hắn, “Người khác nói gì em không để ý, chỉ cần... chỉ cần anh không để ý là được rồi.”

Vẽ mặt tà ác cứng đờ trong chốc lát, sau đó hiện lên vẻ hoang mang. Trong đáy lòng hắn vừa mới tuôn lên một tia sát ý, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Chính hắn cũng không biết được.

Những con muỗi lúc nào cũng bay vờn trước mắt hắn, khuếch trương thành những con bướm màu đen, đập cánh nhẹ nhàng bay múa trước mắt hắn.

“Sùng Hoa?”

Hắn quay đầu lại, trong phút chốc cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có màu đen của điệp ảnh.

“Diễm Nhiên?” Hắn sợ hãi quơ tay với ra trước tìm kiếm, đến khi va chạm vào cánh tay ấm áp của cô, đàn bướm diễm xấu trước mắt mới tản ra, thế giới quang minh tái hiện.

Bởi vì Diễm Nhiên, thế giới của hắn mới có ánh sáng.

“Không sao rồi...” Hắn lẩm bẩm nói, khẽ vỗ về gương mặt lo lắng của cô, không biết là an ủi cô, hay là an ủi chính mình. “Không có chuyện gì... thật sự...”

Cô có chút hoài nghi chui vài vòng tay của Sùng Hoa, “Thật sao?”

“Thật.” ôm chặt lấy cô, như vậy đàn bướm diễm xấu kia mới không tái xuất hiện.

***

Những ngày tiếp theo, chỉ cần không có lớp, Sùng Hoa liền lấy xe con chở cô đi dạo quanh, bởi vậy bọn họ cũng tham gia không ít lễ hội vụ mùa (harvest festival) của dân bản địa.

Lễ hội vụ mùa ở Hoa Liên thực kinh người, cho dù đã được biểu diễn hóa, tham quan hóa, tràn đầy sức sống nhưng vẫn làm cho người ta ngạc nhiên thán phục.

Lễ hội đều như thế, bộ lạc nhỏ lại càng nhiệt liệt chèn chén say sưa, thôn dân trong bộ lạc luôn rất hiếu kỳ với những người đẹp mắt như họ, tham quan qua vài bộ lạc, Diễm Nhiên cùng Sùng Hoa liền có trọn vẹn một bộ trang phục và trang sức truyền thống của tộc Amis*.

* Tộc người Amis

Lễ hội vụ mùa được cử hành vô cùng náo nhiệt, vợ của thôn trưởng đưa rượu đến, niềm nở mời Diễm Nhiên cùng nhảy múa.

“Tôi không biết nhảy, cũng không biết uống rượu.” Thịnh tình không thể chối từ, Diễm Nhiên có chút bối rối.

“Không uống rượu thì có hồng trà nha.” Thôn trưởng cười híp mắt, “Nhảy múa rất đơn giản, Asan dạy cô...” ánh mắt liếc về phía Sùng Hoa, “Cậu cũng cùng tới đi, đàn ông đừng có tiếc da thịt như thế, bị nhìn thấy cũng không đau đâu...”

Sùng Hoa buồn cười bị người trong tộc vây quanh, lột sạch phần thân trên, túi cau lớn khoác nghiêng sau lưng. Bình thường rèn luyện có cơ bắp, làm nổi bật lên gương mặt tuấn mỹ, như một con báo mạnh mẽ mà kiêu mỹ.

Các thiếu nữ nín thở, nhìn lên hắn không ngừng.

Đối với những ánh mắt đó, Sùng Hoa lại hề không chú ý, nhưng lúc hắn nhìn thấy Diễm Nhiên đã được trang điểm xong, hô hấp không khỏi dừng một giây.

Cô... thật đẹp!!

Một lớp son phấn phớt nhẹ, khiến cho cả khuôn mặt cô như bừng sáng lên, trang phục truyền thống Amis mặc trên người cô, đặc biệt có nét phong tình riêng, nụ cười mang chút ngượng ngùng, càng có nét thướt tha thùy mị, rõ ràng động lòng người.

“Làm gì nhìn em như vậy?” Cô hơi sảng giọng.

“Em thật xinh đẹp.” Sùng Hoa khen từ đáy lòng.

“Hừ.” Cô nhẹ nhàng phì một tiếng, mặt lại hơi ửng đỏ.

Tiếng ca chấn động, bước nhảy ngắn gọn hữu lực, nghe theo điệu nhạc nhảy theo nhịp bước, Sùng Hoa đột nhiên bị cảm động.

Sinh ra làm người, mới bị cuốn hút bởi loại vui vẻ nhiệt liệt như vậy. Còn sống, thật sự là một chuyện tốt.

Tuy rằng không hiểu hàm nghĩa lời ca, nghe vài lần cũng thấy thuộc. Trưởng lão cười đưa mic cho Sùng Hoa, ý bảo hấn lên, hấn xin miễn mic, dùng thanh âm vang dội mạnh mẽ mà cất tiếng ca.

Diễm Nhiên có chút say mê nghe giọng hát êm tai của hấn, nhìn vào mắt hấn, biết là hấn đang hát cho cô nghe.

Hát lời gì... không quan trọng? Lòng của hấn, đã trực tiếp truyền đạt đến cô.

Không khí của hội trường vẫn nhiệt liệt sôi động, Sùng Hoa lặng lẽ đi đến bên Diễm Nhiên, nắm lấy tay cô, không làm kinh động đến ai, rời khỏi hội trường.

Trăng thanh gió mát, hoa quýt tản ra mật vị chua ngọt. Nhẹ nhàng ôm lấy cô, tựa như ôm lấy bảo bối trân quý nhất cuộc đời này, thành kính hôn lên môi cô.

Có ánh trăng làm chứng, hấn cả đời này chỉ yêu một người con gái.

Người con gái này tên là Hồ Diễm Nhiên.

***

Một mỗi và hào hứng trở về nhà, hai người đang sửa sang lại file và ảnh chụp, thì truyền đến từng tiếng đập cửa.

Sùng Hoa và Diễm Nhiên hai người nhìn nhau, hiện tại là mười giờ tối, trong tòa tam hợp viện mộc mạc này, mọi người phần lớn đã ngủ hết. Chủ nhà là một bà lão đã lớn tuổi rất hòa ái, gần như không hay đến gõ cửa phòng họ, luôn nói là đôi tình nhân nhỏ cần có thời gian riêng tư.

Vậy hiện tại là ai nhỉ?

“Có lẽ là Mặc Mặc Hắc và Bạch Soái Soái.” Sùng Hoa cười đứng dậy, “Một lát phải nói ẹ chúng đánh đòn mới được, nửa đêm không ngủ chạy tới đây làm gì?”

Vừa mở cửa, hấn liền sững người.

Nhìn bóng lưng cứng đờ của hấn, Diễm Nhiên nghi hoặc ngẩng đầu.

“Chị hai.” Giọng của hấn nghiêm chặt.

Người con gái xinh đẹp gương mặt trang điểm tỉ mỉ, có nét mặt tương tự Sùng Hoa, nhưng trên người tản mát ra một cảm giác băng sương, khiến người cách xa ngàn dặm.

“Ngay cả điện thoại di động cũng không nghe, hại tôi từ Đài Bắc xa xôi chạy tới tận đây.” Ngay cả giọng nói cũng lạnh như băng, “Ba ba muốn gặp cậu.” Con mắt cũng không liếc mắt nhìn Diễm Nhiên lấy một lần.

Sùng Hoa trầm mặc một lát, “... Ba ba có chuyện gì?”

“Cậu cũng không biết ba ba làm sao?” Cô vặn hỏi lại, khóe môi hàm chứa băng lạnh, cười, “Cậu cũng thật giỏi nhỉ, chạy đến nơi nông thôn thanh tịnh này mà sống qua ngày, đám anh chị em chúng tôi liền phải gánh xui xẻo, bị lão già kia đổ bệnh hành tới hành lui! Bây giờ ông ta đang hấp hối, lại muốn chúng tôi gọi hết đám con hoang của lão ở bên ngoài trở về. Đám con hoang của lão già kia thật đúng là...”

“Chị hai!” Sùng Hoa lớn tiếng quát, lập tức lại mềm giọng xuống, “... Tôi biết chị và mẹ cả đã chịu khổ rất nhiều.”

Mặt nạ lạnh lùng nhất thời nứt toác, tình cảm kịch liệt phải phi thường đè nén mới có thể bình ổn lại, “... Ngày mai trở về Đài Bắc đi. Ai biết kia lão già kia có thể chống đỡ được bao lâu?” Nói đoạn xoay người rời đi.

“Chị hai.” Sùng Hoa gọi cô, “Em sắp kết hôn, Diễm Nhiên là vị hôn thê của em.”

Lúc này cô mới cao thấp quan sát Diễm Nhiên, sắc mặt hòa hoãn xuống, “Cậu là con trai của ba ba, nhưng đừng giống như ông ấy, làm hại cả đời người ta. Hại một người không đủ, còn hại nhiều người như vậy.”

Sau khi cô đi rồi, Sùng Hoa trầm mặc hồi lâu.

“Đó là chị hai của anh.” Đối mặt với ánh mắt quan tâm của Diễm Nhiên, hần chậm rãi nói: “Gia đình anh... có hơi phức tạp.”

“Không quan trọng.” Diễm Nhiên nhẹ nhàng nắm tay hần, phát hiện vậy mà thật lạnh. “Có em ở cùng anh.”

Bàn tay ấm áp của cô làm cho Sùng Hoa cảm thấy khá hơn, “Cha anh... không chỉ có một vợ. Mẹ anh mất sớm, cho nên anh lớn lên cùng mẹ cả, bà đối với anh rất khách khí...” nở nụ cười ngẩn ngui, “Đối với một đứa con của vợ bé, đã xem như là rất may mắn rồi, anh chị của anh cũng không bắt nạt anh.” Chỉ hờ hững xem hần là khách thường trú trong nhà.

“Cha anh có rất nhiều nhân tình và vợ bé, anh có thể nói là nhìn nước mắt của mẹ cả mà lớn lên. Em cũng đừng trách chị hai như thế... chị ấy cũng đã chịu rất nhiều đau khổ... Không phải hề có tiền là có thể giải quyết tất cả đau khổ. Nếu thật sự như vậy, nhà anh hần đã là một gia đình hạnh phúc nhất rồi.” Nụ cười của hần đông đầy cô đơn.

“... Rõ ràng biết vậy là rất ác liệt, nhưng... sau khi anh lớn lên, lại đi trên con đường giống ông. Vốn dĩ anh không muốn kết hôn, bởi vì không muốn để cho vợ con cảm nhận được cảm giác bị bỏ rơi và bị tình nhân ương ngạnh khi dễ, nhưng... anh đã gặp được em. Em có nguyện ý tin tưởng... tin tưởng anh có thể dùng hần vòng tuần hoàn đáng buồn này không?”

Cô không hề nói gì, chỉ từng chút từng chút khẽ vuốt tóc hần.

“... Em đã giao bản thân vào trong tay anh.” Nụ cười của cô là dũng cảm, là kiên định như thế, “Mặc kệ kết quả như thế nào, đều là quyết định của chính em.”

Đem mặt chôn trong lòng cô, hần chưa từng có cảm giác yên lòng như lúc này. Trong lòng có đầy lời muốn nói, mà cái gì cũng không nói nên lời.

“Ngày mai anh về Đài Bắc một chuyến.” thanh âm của hần mơ hồ, “Chờ anh về, chúng ta liền kết hôn, làm một hôn lễ nho nhỏ... tuyên thệ trước Chúa... Anh sẽ dùng cả đời để đối tốt với em, trân trọng em.” Không thể giải thích vì sao lại có xúc động muốn khóc.

Diễm Nhiên ghen ngào, cô rưng rưng mỉm cười, “Em nguyện ý.”

Hai người cô độc ở cùng nhau, có lẽ có thể đem cô độc đuổi xa.

Mùi vị cô độc, đã được chia ra ném trải đến triệt để.

***

“Người rớt cuộc đã viết xong chưa?” Bạch Soái Soái tức tối hỏi, “Có mấy hàng chữ muốn viết tới khi nào?”

“Sao ta phải tự tay viết từng chữ một?” Mặc Mặc Hắc then quá hóa giận, “Chỉ cần sử dụng ma pháp...”

“Grào~~ cái này còn cần ta phải nói à? Phụ cận có bao nhiêu nhà thờ? Ngu ngốc! Dùng ma pháp bấy bọ sẽ dẫn tới thiên sứ can thiệp, người có biết hay không hả?” Bạch Soái Soái một phen đoạt lấy vở bài tập toán của cô bé, vừa viết vừa mắng, “Chưa thấy qua ma nữ nào đàn như người, ngay cả toán lớp 1 tiểu học mà cũng phải suy nghĩ cả nửa ngày trời...”

“Bởi vì đề bài ra quá ngớ ngẩn, ta mới không!”

“Người nhanh nhanh đi viết bài tập ngữ văn cho ta đi, đừng nói nhảm nữa!”

Hai người im lìm cúi đầu làm bài tập, thời gian đã là mười hai giờ khuya.

“Biến thân thành trẻ em quả nhiên là chủ ý ngu ngốc.” Mặc Mặc Hắc không tình nguyện thừa nhận, “Sớm biết vậy liền biến thành bà chủ nhà cho rồi!”

“Chính người nói biến thành bà già trông rất xấu đấy thôi.” Bạch Soái Soái trừng mắt lườm cô bé, “Nhanh viết đi! Đợi đã... người viết cái quỷ gì kia? Viết lại cho ta!”

“Người làm gì mà còn nghiêm khắc hơn thầy giáo thế?” Mặc Mặc Hắc nổi sùng lên, “Mình học cái này để làm gì? Làm học sinh tiểu học chỉ là ngụy trang thôi, cũng không phải là nhiệm vụ chủ yếu của ta! Sau về lại Ma giới, ta cần gì phải nhận biết thức chú âm ký hiệu này?”

“Ồ nhân gian thì cần! Nhanh viết đi a! Nghiêm túc một chút, bằng không sau này lớn lên làm sao sống ở nhân gian?” Bạch Soái Soái đoạt lấy vở bài tập ngữ văn, bôi đi đồng chữ nghĩa như gà bới của cô.

Mặc Mặc Hắc muốn cướp lại, cũng đã bị bôi mất hai hàng, “Grào ~~ ta viết hết nửa ngày... gượng đã!” gương mặt ngăm đen đột nhiên trở nên trắng bệch, “Lớn lên? Nhân gian?” Cô khấn trương nhảy dựng lên, nhìn quanh bốn phía, lại vội vàng chạy đi đóng cửa sổ, “Ngu ngốc, người không muốn trở về Ma giới sao? Việc này nếu để cho cấp trên biết, người sẽ chết chắc!”

Bạch Soái Soái đỏ mặt lên, “Ta, ta, ta nào có...”

“Này, nhiệm vụ của chúng ta là đón vương tử về Ma giới, người còn nhớ rõ chứ? Chỉ cần vương tử làm thêm một chuyện xấu nữa, cho dù chúng ta không muốn trở về cũng phải trở về.”

“Ngài ấy sẽ không đâu, gien thiên sứ của vương tử quá mạnh mẽ, hiện thời lại tìm được ‘chân mệnh thiên nữ’ của mình, cần bản không có khả năng sẽ đi tìm nữ nhân khác đâu.” Bạch Soái Soái lấy lại cuốn vở bài tập ngữ văn của cô, bắt đầu nghiêm túc giúp cô làm bài tập, “Ta viết giúp người, nhưng người phải chăm chỉ một chút, bằng không nuôi người thì không sao, nhưng sẽ bị nhân loại cười vào mặt...”

“Nuôi ta?” Mặt cô có chút ửng hồng, “... Người muốn ở lại nhân gian cùng ta á?”

“A thì... thì... ở cùng nhau lâu như vậy...” Bạch Soái Soái lắp bắp, “Ta thông minh như vậy, thuận tiện nuôi người lại không có gì khó khăn... hay là người muốn quay về Ma giới?”

“Ta không muốn!” phát hiện mình trả lời quá nhanh, Mặc Mặc Hắc mặt càng đỏ hơn, “Ta... ta... ta tự mình làm bài tập...”

Hai tiểu ác ma ở dưới đèn soàn soạt làm bài tập, Bạch Soái Soái ngẩng đầu nhìn lên, vừa vặn Mặc Mặc Hắc cũng đồng dạng nâng mắt lên liếc trộm, ánh mắt bọn chúng vừa chạm phải nhau, lại vội vàng cúi đầu, viết càng chăm chỉ.

“Ta... ta sẽ cố gắng học.” Mặc Mặc Hắc thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

“Ừ.” Bạch Soái Soái ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, thật lâu sau mới nhỏ giọng nói: “Cùng... cùng nhau a, chúng ta ở cùng nhau đi.”

Lại qua một hồi lâu, Mặc Mặc Hắc mới nhỏ như muỗi kêu lên tiếng đáp lời, “... Được.”

Chỉ một tiếng “được” này, trong lòng hai người giống như rót đầy mật, ngọt ngắt ngây.

Hàizz... Đều là nhân gian ảnh hưởng xấu a.

9. Chương 8

Chương 8

Sùng Hoa trở về Đài Bắc, trong nhà đột nhiên trở nên thật trống trải.

Rõ ràng chỉ thiếu đi một người, toàn bộ lại quanh quẩn xuống.

Bên ngoài mưa đang rơi, tí tách rả rích. Mưa tháng 10, không mang theo hàn ý, nhưng trái tim Diễm Nhiên lại như bị xối ướt, từng đợt rét run.

Lắng nghe tiếng mưa rơi, đối diện với cái bóng của mình, cũng chỉ có mỗi cái bóng của chính mình.

Thì ra, mình lại yêu anh như vậy.

Cô ngồi trước cửa sổ, nhìn từng giọt mưa đến tận bình minh. Sinh mệnh của cô cùng Sùng Hoa đã gần bó chặt chẽ không thể rời, nhận thức rõ điều này khiến cô vừa buồn lại vừa vui.

Chờ đợi mặc dù chua xót, nhưng cũng ngọt ngào, cô tin tưởng vững chắc rằng Sùng Hoa sẽ về lại bên cạnh cô, nghĩ như vậy khiến cô cảm thấy vô cùng hy vọng.

***

Dừng bước lại, Sùng Hoa ngưng mắt nhìn bóng lưng cô gái đang trước.

Bóng lưng của cô gái xa lạ kia thật giống Diễm Nhiên. Thiên sơn vạn thủy, Diễm Nhiên ở Hoa Liên xa xôi đang chờ hần về, mà bóng lưng của cô gái lạ kia, làm cho trong lòng hần dâng lên ảm áp.

Bởi vì yêu Diễm Nhiên, hần nhu tình ngàn vạn nghĩ, hần cô gái kia cũng có một người ở nơi nào đó đang yên lặng chờ cô.

Muôn hình muôn vẻ người đi đường, đều là nỗi thấp thỏm nhớ mong trong tim của người nào đó. Hần từng oán hận gia đình hoa mỹ nhưng lạnh lùng của mình, bây giờ nhớ lại, hết thấy mọi thứ chỉ là đã yêu lắm mà thôi.

Nước mắt và oán hận trên mặt mẹ cả, phần nộ và lạnh nhạt của anh chị em, cũng chẳng phải là duyên cớ vì yêu? Tại một khắc này, hần đột nhiên có thể tha thứ hết thấy.

Cho dù là người cha phong lưu, hần cũng nguyện ý tha thứ. Phụ thân chỉ là yêu quá nhiều, yêu đến lan tràn tả tơi.

Hần có thể tha thứ, nhưng cũng không thể giẫm lên vết xe đổ.

Như vậy sẽ làm cho hần mất đi Diễm Nhiên. Loại đau khổ kia, một lần là đủ rồi.

Cô gái xa lạ kia bước lên xe bus, hần lại cảm thấy sau gáy có một cơn đau nhói. Chẳng biết tại sao, hần nhìn lên mũ xe, lại nhìn thấy có một người trùm áo choàng đen, người đó lộ ra một cái đầu lâu, tay cầm lưỡi hái, ngồi trên mũ xe bus nhe răng cười nham hiểm.

Tử thần!

Hô hấp ngưng trệ, đàn bướm đen lại chao lượn trước mắt.

Trong lúc hoảng hốt, hần phảng phất như nhìn thấy chiếc xe chở cát đá mất lái, điên cuồng đụng vào một chiếc xe bus chở đầy người, mọi người trên xe đều chết hết...

Người trên xe, đều là người thân của ai đó, là tình cảm chân thành của ai đó... đều có người chờ họ về nhà!

Hần xông về hướng đường cái, lấy một loại tốc độ ngay cả chính mình cũng không tin được mà chạy đi như bay, ở một giây xe bus cùng xe cát đá va vào nhau, thời gian trở nên rất dài...

“Không!” Hần kêu lên thất thanh, vọt vào giữa hai chiếc xe, không biết một sức mạnh từ đâu ra, xe cát đá bị hần đẩy mạnh một cái, cuối cùng một tiếng nổ mạnh kinh người phát ra, sau đó lật úp bốc cháy.

Hần bị chiếc xe bus chạy lên từ phía sau không kịp phanh lại đụng phải, bay lên một đoạn ngắn rồi rơi xuống đất, đàn bướm đen trước mắt đã biến mất, máu trên trán chảy xuống mắt, nhìn ra một mảnh đỏ sẫm.

Dần dần, hần rốt cuộc không nhìn thấy gì nữa, máu từ từ chảy ra khỏi thân thể, dần dần thấy lạnh.

Thời gian phảng phất như kéo dài ra, tiếng còi xe cảnh sát chói tai trở nên mơ hồ...

Có lẽ mọi người trên xe đều không sao đi?

Diễm Nhiên, em phải chờ anh trở về...

Trận tai nạn xe ly kỳ này làm cho giao thông Đài Bắc tắc nghẽn nửa giờ, nhưng không một ai biết nguyên nhân chân chính.

***

“Nguy rồi.” Bạch Soái Soái tái mặt buông bút xuống, “Vương tử giết người rồi.”

Cũng cảm giác được chuyện đã xảy ra, Mặc Mặc Hắc sắc mặt cũng trắng bệch, “Nhưng... Vương tử giết tài xế xe cát đá, lại cứu được sinh linh đầy trên xe, chẳng lẽ...”

Bạch Soái Soái chỉ cảm thấy tai vạ đến nơi, “Vương tử đã can thiệp vào vận mệnh của nhân loại, kéo cong quỹ đạo vận mệnh sẽ gây nên hậu quả nghiêm trọng! Người không đáng chết đã chết, người đáng chết lại còn sống!”

“Ai là đáng chết?!” Mặc Mặc Hắc rống lên, “Ai mà không có người thấp thỏm nhớ mong, có người chờ đợi?!” Cô bé càng khóc càng lớn tiếng, làm sao cũng không ngừng được.

“Người như vậy không giống ác ma.” Bạch Soái Soái hắt đầu qua một bên.

“Ta... Ta...” Mặc Mặc Hắc chỉ kéo tay hấn khóc, bàn tay nhỏ bé lạnh như băng, “Ta... ta muốn cùng với người ở lại nơi này... Cùng nhau lớn lên, cùng nhau già đi... ta... ta không muốn làm ma nữa...”

“Xuyết... chớ nói lung tung...” Bạch Soái Soái dỗ cô, cố nén nước mắt, “Ở đâu cũng không quan trọng, chúng ta...”

“Chúng ta chia ra hầu hạ chủ nhân khác nhau...” Nước mắt càng chảy càng mãnh liệt, “Ngàn năm gặp được đến một lần sao? Vạn năm gặp được đến một lần sao? Chúng ta...”

Trong lòng Bạch Soái Soái rối bời không thôi, muốn nó buông bàn tay nhỏ bé lạnh như băng này ra, nó ngàn vạn lần không muốn a.

“Đi.” Xác định chủ ý, hấn kéo Mặc Mặc Hắc, “Chúng ta đi.” Nói nhỏ bên tai cô bé, “Chúng ta đi đón vương tử, ngay trước khi còn chưa có người tìm được ngài ấy.”

“Người...” lúc này không chỉ tay, mà cả toàn thân Mặc Mặc Hắc đều lạnh như băng. “Người dự định... người muốn bắt cóc vương tử?”

“Ta không muốn hai chúng ta tách ra.” Bạch Soái Soái tâm ý đã quyết.

Nhìn gương mặt kiên nghị của cậu bé, Mặc Mặc Hắc đột nhiên lên dững khí, “Ta cũng không muốn, tuyệt đối không.”

“Một khi bị bắt được, không phải lưu đầy cũng là chết.” Bạch Soái Soái nhìn cô chăm chú.

“Chỉ cần có thể ở cùng người là được rồi.” Mặc Mặc Hắc kiên định nói.

Cho dù là ác ma, cũng có thể có tình yêu sao? Hai tiểu ác ma hốc mắt ửng hồng, đều có giác ngộ cùng lắm thì chết thôi.

“Đi.” Bạch Soái Soái giương ra đôi cánh màu tuyết trắng trông giống như cánh dơi.

“Ta đi theo người.” Đôi cánh của Mặc Mặc Hắc lại giống như đêm đen.

Hai tiểu ác ma, một đen một trắng không chút do dự, bay vào màn mưa đêm vô cùng vô tận.

***

“Người có biết người phạm tội gì không?” thanh âm mỹ lệ lại lạnh như băng hỏi người nằm trên giường bệnh, “Người không nên can thiệp vào vận mệnh của nhân loại, hơn nữa lại còn giết người. Theo ta trở về thôi, con ta, lúc trước người đã nói, cho dù ở nhân gian cũng sẽ không làm điều ác. Sự thật đã chứng minh rồi, dù sao người cũng là con của ta a. Trở lại Ma giới, kế thừa vương vị của ta, đừng lại cố chấp nữa.”

Trả lời Ma vương lại là một mảnh trầm mặc.

Nhìn đứa con trai có sức mạnh tương đương mình, ánh mắt lạnh như băng của Ma vương không có nộ ý, “... Khố thân thể này của người đã rách nát, cho dù tỉnh lại, cũng không nhìn không thấy bất cứ thứ gì nữa. Ta chỉ cho người ba mươi năm thị lực, muốn hơn nữa cũng không được, người nhất định sẽ sờ soạng trong bóng đêm mà sống, như vậy cũng không thể khiến người ngoan ngoãn theo ta trở về sao?”

Vẫn là ngoan cố trầm mặc.

Ma vương không có cách nào bắt hấn đi. Đương nhiên, hấn có thể nhân lúc Sùng Hoa đang suy yếu mà cưỡng ép đưa hấn đi, nhưng ông đã đồng ý với mẹ của Sùng Hoa, nhất định phải tôn trọng ý nguyện của hấn.

Hấn còn chưa có tội ác chồng chất. Tài xế xe cát đá kia cư nhiên còn có một hơi thở, hiện tại còn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, còn sống như một người đàn độn.

Điều trị y tế của nhân loại đã làm trái lại với quá nhiều thiên lý, Ma vương cảm thấy có một tia không kiên nhẫn.

Có lẽ, hấn nên xuống tay làm cho việc “ngoài ý muốn” nhanh chóng phát sinh.

“Mặc Mặc Hắc, Bạch Soái Soái.” Ma vương ngay cả đầu cũng không ngoảnh lại, làm cho hai tiểu ác ma lặng lẽ ẩn vào phòng bệnh sợ tới mức mặt cắt không còn hột máu. “Để mắt đến vương tử, ta đi giải quyết một chút ‘phiền toái’.”

Hấn vừa đi, Mặc Mặc Hắc cùng Bạch Soái Soái liếc nhìn nhau một cái, hạ quyết tâm. “Vương tử, nhanh lên chút, trước khi đại vương trở lại, chúng ta phải rời khỏi nơi này.”

Sùng Hoa không nhúc nhích, vẫn như không có sinh mệnh lẳng lặng nằm đó.

“Vương tử điện hạ.” Giọt nước mắt trắng bạc lăn trên gò má đen của Mặc Mặc Hắc, “Xin ngài hãy tin tưởng chúng thần... Là ta, ta là Mặc Mặc Hắc đây! Diễm Nhiên vẫn còn đang chờ ngài về...”

Diễm Nhiên.

Cái tên này đã khởi động lại ý thức tự mình phong bế bảo hộ, Sùng Hoa ở trong lòng khẽ gọi. Diễm Nhiên...

“Đúng vậy, Diễm Nhiên còn đang chờ ngài về nhà.” Bạch Soái Soái cũng rơi nước mắt, “Chúng tôi tới đưa ngài về.”

***

Trong màn mưa đêm dày đặc, mở cửa nhìn thấy Sùng Hoa cả người ướt đẫm, trên người mặc quần áo bệnh nhân, Diễm Nhiên kinh hoàng cực kỳ.

“Diễm Nhiên...” Sùng Hoa nhẹ nhõm thở dài một hơi, thân thể tàn tạ rốt cuộc không chịu đựng nổi, tê liệt ngã vào lòng Diễm Nhiên.

“Sùng Hoa!” Vội vàng tiếp được hấn, thể trọng nặng nề khiến cô lão đảo, cô sợ hãi nhìn quanh bốn phía, nhìn thấy Mặc Mặc Hắc cùng Bạch Soái Soái phía sau hấn cũng ướt sũng.

“Đừng hỏi gì cả!” Bọn họ đã kiệt sức, không còn sức để thực hiện một lần ‘di chuyển tức thì’ nữa. “Mau dẫn ngài ấy đến nhà thờ gần nhất... chúng tôi... chúng tôi không bảo trụ được ngài ấy nữa...” Ngay cả ẩn thân cũng không làm được, hai tiểu ác ma đều đã hiện nguyên hình sừng dê và đuôi thú của mình, “Đi cầu xin Thượng đế... Nếu ngài thực sự nghe được... Có lẽ còn có thể bảo trụ được vương tử...”

“Phải đưa hấn đến bệnh viện.” Diễm Nhiên sờ sờ thấy cả người hấn đều quần đầy băng, vẻ mặt kinh hoàng, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Đến nhà thờ trước.” Bạch Soái Soái mỗi một câu xin nói, “Thấy hai người chúng tôi đã liều mạng như vậy... tốt xấu gì cũng nghe chúng tôi nói một chút chứ. Lên xe trước được không? Xin cô đó... không vì chúng tôi, cũng vì vương tử, cầu xin cô...”

Một đêm này, tựa như cơn ác mộng. Hai người bạn nhỏ cô rất quen thuộc, mang theo bề ngoài ác ma tiến đến, liều mình cứu được người trong lòng cô. Mà người trong lòng cô, lúc này lại đang hôn mê bất tỉnh.

Trong màn mưa gió không ngừng, cô lái xe chạy đến nhà thờ nhỏ cô thường hay đến, cha xứ vẻ mặt từ ái đi ra mở cửa, nhìn thấy hai tiểu ác ma đi theo phía sau cô, không khỏi cứng đờ cả người.

Dưới cơn thịnh nộ của Ma vương, nhà thờ nhỏ này là nơi ẩn nấp cuối cùng của chúng đi... Mặc Mặc Hắc cùng Bạch Soái Soái nhìn nhau một cái, tâm tình đột nhiên bình thản lại.

Vương tử đã bình an rồi. Kỳ thực, khi Ma vương phát hiện ra bọn chúng, chúng liền biết mình đã đi đến bước đường cùng. Nhưng cho dù phải đi trên con đường cùng này, cũng muốn hai người cùng nắm tay nhau đồng hành.

“Diễm Nhiên, cô và vương tử có lẽ sẽ được an toàn.” Mặc Mặc Hắc ngữ khí mỗi mệ, “Chúng tôi... sẽ không đi vào. Chúng tôi đã cố hết sức tranh thủ thời gian cho hai người... Hy vọng Thần của các người sẽ che chở cho hai người.” Cô cười, nước mắt trên mặt hòa lẫn cùng nước mưa, thoạt nhìn chặt vật không thôi.

Bạch Soái Soái cũng đồng dạng rơi nước mắt.

Nước mắt của bọn chúng đều là rơi vì nhau, tuy rằng không sợ chết, nhưng là vì đối phương chết mà đau lòng không thôi.

Cái chết đã đến gần như ‘lửa sém lông mày’.

“Đợi một chút.” Cha sứ lên tiếng gọi chúng lại, “Cha từ ái sẽ không cho phép ta đuổi người lữ nhân đã bị thấm ướt mưa ra khỏi nhà thờ. Vào trong sưởi ấm một chút, uống chút canh nóng đi. Cơn mưa này, rồi cũng sẽ ngừng thôi.”

“Cha sứ,” Bạch Soái Soái ấp úng nói, “Người không thấy... không thấy chúng ta...” Khốn quẫn sờ sờ sừng dê trên đỉnh đầu mình, “Chúng ta không phải con dân của Thượng đế.”

“Lòng từ ái của Thượng đế là bao la không giới hạn.” Cha sứ mời tất cả mọi người vào, “Ta nghĩ, các con có một câu chuyện dài muốn kể.”

Thu xếp ổn thỏa cho Sùng Hoa vẫn còn hôn mê xong, lại nghỉ ngơi được một lúc, Bạch Soái Soái cùng Mặc Mặc Hắc cuối cùng cũng khôi phục được chút thể lực, nhưng vẫn không thể che giấu nguyên hình.

“Ta... ta và Mặc Mặc Hắc... đều là ác ma.” Bạch Soái Soái khó khăn mở miệng nói, “Vương tử tuy rằng là thân thể con người, nhưng cũng chính là con trai độc nhất của Ma vương bệ hạ. Nhưng... mẹ ruột của ngài ấy không phải ác ma, trong quá khứ, vương tử luôn luôn bảo vệ nhân loại, chọc giận Ma vương... Ma vương nổi trận lôi đình, trục xuất vương tử chuyển thế đến nhân gian, muốn ngài ấy tận mắt nhìn thấy sự xấu xa trong nhân thế. Bởi vì vương tử nói, cho dù ngài ấy chuyển sinh làm người, cũng sẽ tuyệt đối không làm điều ác...”

Câu chuyện siêu nhiên không thể tưởng tượng này, bởi vì hai tiểu ác ma rõ ràng trước mắt mà càng tăng thêm tính chân thật.

Bọn họ rầm rì kể lại những chuyện trải qua của Sùng Hoa trong những năm tháng giám thị hẩn.

“... Vương tử là thật lòng yêu cô.” trong mắt Mặc Mặc Hắc chợt trào nước mắt, “Cũng giống như ta... ta cũng... ta cũng yêu Bạch vậy...” Cô nắm chặt tay Bạch Soái Soái, khóc nức lên.

“Ta biết.” Diễm Nhiên dịu dàng nói, vươn tay phủ lên bàn tay của Sùng Hoa. “Anh ấy có là ai cũng không quan trọng, chỉ cần ta yêu anh ấy, anh cũng yêu ta là đủ rồi.”

“Amen.” Cha sứ bình tĩnh nói, tựa như hết thảy trước mắt đều là chuyện đương nhiên. “Cuộc gặp gỡ thần kỳ khó được như vậy, để chúng ta cùng nhau cầu nguyện đi.”

“Cầu nguyện có ích lợi gì? Thượng đế căn bản sẽ không nghe thấy đâu!” cánh cổng lớn nặng nề của nhà thờ bị cuồng phong thổi mở toang, Ma vương xuất hiện ngay trước cửa, đứng ngược sáng, chỉ nhìn thấy thân ảnh to lớn. Hẩn vừa xuất hiện, cây thập tự giá liền bốc cháy, đám ma vật nhiều không đếm xuể bò lên dọc theo cột lửa, tiếng thét chói tai, giáo đường thần thánh trong nháy mắt trở nên đáng sợ như địa ngục. Bóng tối dày đặc cuộn cuộn kéo đến, chỉ có ngọn đèn bên cạnh cha sứ là vẫn không bị ảnh hưởng, xua tan bóng tối.

“Đây không phải là nơi mà người nên đến.” Cha sứ vẫn bình tĩnh như trước.

“Trên thế giới này không có nơi nào mà ta không nên đến.” Ma vương vung tay lên, gạt bay Bạch Soái Soái cùng Mặc Mặc Hắc muốn tiến lên ngăn cản hẩn.

Hẩn vươn tay tóm lấy Diễm Nhiên, muốn đem cô gái đã vậy khốn thể xác và tinh thần con trai hẩn xé thành hai nửa, nhưng lại như bị sét đánh mà buông lỏng ra.

Hừ! Cho dù ý thức hôn mê, đứa con của hắc vẫn vẫn một lòng bảo hộ cô gái này.

Sức mạnh cường đại như vậy, tư chất thuần túy như vậy, lại cố tình bị một chữ “Yêu” vây khốn cả thân lẫn tâm, như một con thú phun lửa bị thuần phục.

“Người đây là bức ta hủy diệt tất cả!” Ma vương thần sắc âm ngoan cùng tiếng nói mỉa mai, vô cùng khiến cho người ta rợn cả tóc gáy.

“Chàng đã đồng ý với ta, tuyệt đối sẽ không ép buộc nó.” Cha sứ mở miệng, nhưng lại không phải là giọng nam già nua, mà ngọt ngào tựa như thiên âm.

Ma vương cứng đờ bất động ngay tại chỗ, ma vật bên cạnh vẫn thét lên chói tai thị uy, làm cho hắc cảm thấy vô cùng phiền não mà tức giận. “Câm miệng hết cho ta!” ngọn hỏa diễm của hắc ám quét qua, trong nháy mắt tất cả ma vật bị thiêu rụi, giáo đường lập tức liền yên tĩnh như huyết mộ.

Dung mạo cha sứ dần dần mơ hồ, lại từ từ hiện rõ lên, dung nhan tuyệt mỹ mang hào quang thần thánh.

Diễm Nhiên thờ người nhìn, kinh ngạc đến mức không khép miệng được.

Là thiên sứ!! Trên lưng giương lên đôi cánh quang rực rỡ, là thiên sứ không sai vào đâu được.

“Bộ đồ đen kia thật xấu!” Ma vương trừng mắt nhìn vào bộ y bào cha sứ trên người thiên sứ.

Thiên sứ nhún mày, mỉm cười, “Chàng đã đồng ý với ta.”

“Hóa thân thành cha sứ thủ hộ bên cạnh nó, ta quả thật là không nghĩ tới a,” Ma vương ngữ khí châm chọc, nhưng cũng có chút gì đó là mỗi một. “Ta đúng là đã đồng ý với nàng. Bất quá, nàng không biết ma tộc nói lời không giữ lời sao?”

“Ta tin tưởng chàng.” Nàng mỉm cười mỹ lệ mang theo ôn nhu thương xót.

“Tin tưởng ta thì nên theo ta trở về, chứ không phải vì cái sứ mệnh quái quỷ bảo vệ nhân loại gì kia, mà vứt bỏ lại cả con trai chúng ta!” Ma vương cuồng nộ bắt lấy nàng, “Theo ta trở về, ta liền tạm tha cho nó, mặc kệ nó thích đi đâu thì đi! Sở dĩ ta muốn nó ở bên cạnh, là bởi vì... bởi vì...” bởi vì trên người con có bóng dáng của nàng! Giữ nó bên cạnh, ta mới cảm thấy có chỗ liên kết với nàng. Lời nói trong lòng này, Ma vương thế nào cũng không thốt được thành lời.

Trên mặt thiên sứ có thần sắc không nở cùng thê lương cực độ, “... Được.”

“Quên đi!” Ma vương cuồng tiếu, “Ta còn muốn người vợ bỏ trốn giả mù sa mưa như nàng để làm gì? Thích đi đâu thì đi đi, ta không quan tâm nữa, cứ xem như là... là ta cho tới bây giờ chưa từng quen biết các người!”

“Chàng... sao chàng không đem từ bi đối với chúng ta, chia một ít cho chúng nhân?” Thiên sứ rưng rưng chực khóc, “Ta biết, ta đều biết hết...”

“Ta là Ma vương, chẳng quản chúng ác ma. Từ bi? Ha ha! Ta sẽ không từ bi đối với bất luận kẻ nào, nàng hãy nhớ cho kỹ điều ấy. Ta cũng chỉ là tham luyến dung nhan không héo tàn của nàng thôi, chẳng lẽ nàng cho rằng ta yêu nàng? Buồn cười! Ha ha ha ha...” Cùng với âm thanh cuồng tiếu, Ma vương bay vào màn đêm thâm sâu, đồng thời cũng mang theo cả cơn cuồng phong.

Kỳ lạ rằng, tiếng cười kia lại nghe như bi thương.

Thiên sứ ngẩng đầu, lẩm bẩm hướng lên Thượng đế cầu nguyện, nước mắt không ngừng rơi.

“Con ta...” Cô yêu thương mà nhẹ nhàng ôm lấy Sùng Hoa bị thương nặng, “Con trai đáng thương của ta, cô độc ở trên thế gian này, không có nơi nào là nơi con thuộc về... Không thuộc về trời mà cũng không thuộc về đất, đây là do tội nghiệt của ta...”

“Hắc không phải chỉ có một mình.” Tất cả chuyện này, đều chỉ là một giấc mộng đi? Diễm Nhiên cố lấy dũng khí nói: “Hắc đương nhiên không chỉ có một mình, hắc còn có tôi.”

Từ trong tay thiên sứ, cô đón lấy Sùng Hoa, mặc kệ hắc có thân phận gì, cô đều yêu hắc thật sâu, thật đậm sâu.

***

Trời hửng sáng, Diễm Nhiên kinh ngạc phát hiện mình đang nằm tựa vào giường bệnh, mà Sùng Hoa lại đang nằm trên giường bệnh, hơi thở bình ổn, tựa như chưa hề xảy ra chuyện gì.

Sờ sờ nước mắt trên má mình, không biết vì sao lại cảm thấy đau lòng.

Giống như vừa trải qua một giấc mộng dài thật dài, cố nhớ lại, nhưng lại không nhớ được cái gì, bất quá, chỉ cần Sùng Hoa vẫn còn bên cạnh cô, vậy là đã đủ.

Mí mắt Sùng Hoa giật giật, lặng lẽ mở ra, “Diễm Nhiên?”

Hôn mê lâu như vậy, hẳn cuối cùng đã tỉnh. Diễm Nhiên kích động đến lông mày rơi nước mắt, “Em đây.”

“Hi.” hần yếu ớt cười, “Anh đã về!”

Trong vòng tay ôm ấp, hết thấy tất cả đều không còn quan trọng nữa, bao gồm cả ký ức bị thanh tẩy kia.

“Bọn họ đâu?” Sùng Hoa hỏi.

“Bọn họ? Ai?”

Họ cùng nhớ tới hai đứa bé nghịch ngợm một đen một trắng, nhưng trí nhớ lại giống như một vùng sa mạc bị phong hoá, ăn mòn từng chút từng chút mơ hồ dần đi, cuối cùng không còn để lại hình ảnh gì nữa.

Thiên sứ từ bi nhưng cũng tàn khốc, những gì có liên quan đến cuộc gặp gỡ giữa thiên sứ cùng ác ma kia, bọn họ đều hoàn toàn quên sạch, mà ngay cả hai tiểu ác ma tốt bụng kia, cũng bị lãng quên, chỉ còn lưu lại một chút hình bóng mơ hồ, ngay cả cái tên lên đến đầu lưỡi cũng không gọi ra được.

Ngoài cửa sổ, nhìn hai người trong phòng bệnh vượt qua đại kiếp nạn ôm nhau khóc, Mặc Mặc Hắc cùng Bạch Soái Soái nhìn nhau cười, nụ cười có chút bi thương, cũng có chút vui mừng thanh thản.

Cuối cùng cũng có người được hạnh phúc.

“Chỉ cần ở bên nhau, sẽ không còn gì đáng sợ nữa.” Nhẹ giọng nói, hai tiểu ác ma nắm tay nhau bay về phía đường chân trời.

Bọn chúng muốn dùng cảm đối mặt với vận mệnh mịt mờ, điều đáng được an ủi là, cho dù đến một khắc cuối cùng, bọn chúng vẫn ở bên nhau, một giây không chia lìa.

10. Chương 9

Chương 9

Chuyện đầu tiên sau khi Sùng Hoa xuất viện, là làm một hôn lễ đơn giản, cưới Diễm Nhiên.

Trận tai nạn xe này, sau quá trình kiểm tra tổng thể, phát hiện văng mạt của Sùng Hoa có hiện tượng bị bong ra, may mà cứu chữa kịp thời, giữ lại được một nửa thị lực.

Tuy lúc nhìn Diễm Nhiên có hơi mờ mờ, đọc sách cũng có chút khó khăn, nhưng có thể cùng cô sống dựa vào nhau, đã là trời cao ban ân rồi. Trải qua bao nhiêu đau khổ và sinh tử, mỗi một khắc ngọt ngào vui vẻ đều giống như cùng Thượng đế trả trước vậy, hẳn không dám đòi hỏi gì thêm.

Cuộc sống sau khi kết hôn, không có mưa gió gì, mỗi ngày đều trôi qua yên bình suôn sẻ.

Diễm Nhiên thỏa mãn, vui vẻ như vậy, cũng làm cho hắn vui lây.

Sau khi tốt nghiệp lớp tiến sĩ, hắn không về lại Đài Bắc, nhận lời mời ở lại giảng dạy tại Đông Đại, dự định lưu lại vùng đất Hoa Liên bình dị mộc mạc này mà sống đến già.

Bà lão cho thuê nhà bởi vì tuổi tác đã cao, lên bắc thượng sống cùng con cháu, liền đem tòa nhà tam hợp viện rộng lớn này thuận tiện bán lại cho họ. Chỉ là... thi thoảng khi nhìn sân phơi lúa, phẳng phất như nhìn thấy hai thân ảnh nho nhỏ đánh nhau đến bụi bay đầy đất.

Nhưng... đó là ai?

Mơ hồ lại khắc sâu trong ký ức, rốt cuộc là người nào? Cõi lòng đầy cảm tạ và thắc mắc... Hẳn thật sự không biết là ảo hay thật?

***

“Sùng Hoa.” Sau khi nghỉ dạy, Diễm Nhiên ở nhà chuyên tâm đọc sách viết lách, cuộc sống bình dị khiến cô trông yên bình thanh thản.

Nhưng hôm nay, mới vừa trở về từ nhà thờ, trông cô lại có vẻ tâm thần không yên.

“Ừ?” Đặt xuống bút, Sùng Hoa chăm chú nhìn cô.

Hắn... vẫn đẹp mắt như vậy, cũng đã ba mươi tuổi đầu rồi mà vẫn còn dung mạo của thuở thiếu niên, lại không mất đi vẻ thành thực trầm ổn.

Vị thầy giáo phong thái phong lưu văn nhã như vậy, nên là đối tượng ái mộ của đông đảo nữ sinh, nhưng Sùng Hoa vẫn luôn giữ đúng lời hứa, không hề làm cho cô đau lòng thất vọng thêm.

“Cha sứ... cha sứ đề nghị với em, chúng ta... chúng ta nhận nuôi hai đứa bé đi.” Không thể sinh con vẫn luôn là tiếc nuối sâu nhất của cô. Cô biết Sùng Hoa thích trẻ em, nhưng hắn không bao giờ nói ra.

Lần trước đi đến cửa hàng bách hóa, cô từ trong toilet đi ra, nhìn thấy Sùng Hoa đang nhìn đứa bé sơ sinh trong quầy chuyên doanh đến gần người, trong lòng không khỏi cảm thấy một cơn đau nhức.

“Nhận con nuôi?” Diễm Nhiên cũng đã đến tuổi muốn có con sao? “Cha sứ nói sao? Là con nhà ai?”

“Là hai đứa nhỏ ngoại quốc.” Giọng cô nhỏ dần, “Bởi vì là đứa trẻ ngoại quốc, lại đã 8 – 9 tuổi rồi, cho nên không có ai muốn nhận nuôi...”

Hai người im lặng không nói gì một hồi...

“Em muốn không?”

“Anh muốn không?”

Hai miệng đồng thanh hỏi, lại cùng nhau nở nụ cười.

Tâm tư hai người xoay chuyển giống nhau — nếu có con có thể làm cho nhau vui vẻ, vậy thì nhận nuôi đi. Nhà của họ, cũng đã quanh quệ lâu quá rồi, cần hai đứa bé đánh nhau trong sân phơi lúa, náo nhiệt một chút...

“Khi nào thì chúng ta đi đón chúng?” Ôm Diễm Nhiên, hắn cười hỏi.

***

Khi ở cô nhi viện nhìn thấy hai đứa bé kia, Diễm Nhiên và Sùng Hoa đều cảm thấy không rõ đã gặp ở đâu, sau đó thấy sống mũi cay cay. Giống như gặp lại người bạn cũ đã rất lâu không gặp vậy, là quen thuộc đến thế, thân thiết đến thế.

Cô bé nhỏ có làn da ngăm đen, bé trai lại mang làn da trắng như tuyết, hai cái đầu nhỏ chụm vào nhau, vừa chăm chú làm bài tập, vừa tranh cãi qua lại.

“Chữ của người sao khó coi thế!” đứa bé trai tức giận đoạt lấy vở bài tập của cô bé, “Ta cứ phải bôi giúp người, bôi đến mòn cả da tay rồi! Người lại không thể nghiêm túc viết cho ra hồn sao? Bảo sao lão sư nói chữ nghĩa của người trông cứ như đang đánh nhau với quỷ vậy.”

“Hàiizz! Người làm gì cứ bắt ta vất vả viết hết nửa ngày... Grào ~~ người cứ vậy mà bôi sạch á!” cô bé nhỏ tức giận, “Chữ ta khó coi vậy đó, thì sao? Ai mượn người nhìn chi!”

“Ta ngồi cạnh ngươi, thương tổn đến thị lực của ta!” cậu bé ngay ngay ngẩn ngẩn viết chữ xuống mỗi đầu dòng làm mẫu, “Bắt chước theo chữ của ta mà viết! Thật là hết thuốc chữa mà, sao ta có thể ngồi đến muốn cưới ngươi làm cô dâu...”

“Ta mới không thèm gả cho ngươi!” cô bé nhỏ đau lòng đoạt lại vở bài tập, vất vả viết hết nửa giờ đều bị bôi sạch. “Thiếu Bạch là đồ trứng thối, ai muốn gả cho ngươi! Ta... ta... ta muốn bo-bo-xì ngươi!”

“Ngươi dám không gả?” Tiểu nam hài kéo dài mặt, “Mặc Dương, chính ngươi đã đồng ý muốn làm cô dâu của ta, vĩnh viễn ở cùng nhau, sao có thể động một tý lại nói muốn nghỉ chơi với ta?!”

“Không muốn chính là không muốn!”

“Phải muốn — ngươi nhanh nhanh làm bài tập đi, đừng nói nhiều nữa, làm trễ giờ xem Pikachu của ta...”

“Con mèo đàn kia có gì hay mà xem?” cô bé nhỏ xì mũi khó chịu.

“Pikachu là chuột phóng điện! Đã nói với ngươi hơn 800 lần rồi...”

Nữ tu sĩ dẫn Diễm Nhiên và Sùng Hoa đến thăm hai đứa bé, đổ mặt vịn trán. Bà đã dặn đi dặn lại, bảo hai con khi này ngồi yên đừng nói gì rồi, như vậy mới có cơ hội đem bọn chúng ‘đẩy mạnh tiêu thụ’ ra ngoài — tuy rằng nhóm nữ tu trong viện đều rất yêu thương hai đứa nhóc nghịch ngợm này như con ruột mình vậy.

“Khụ,” Nữ tu sĩ hắng giọng, “Thiếu Bạch, Mặc Dương, đến đây gặp hai cô chú này đi.”

Diễm Nhiên cùng Sùng Hoa đi đến trước, vẻ mặt kinh ngạc nhìn bọn chúng chăm chú. Bọn chúng cũng ngừng tranh cãi, biểu cảm kinh ngạc, không tin, hoang mang, kích động hỗn hợp...

Ký ức bị phong ấn khó khăn chuyển động, có điều, đoạn kinh lịch đáng kinh hãi kia bị mạnh mẽ phong ấn hai tầng bởi cả Ma vương cùng Thiên sứ, chung quy sao cũng không nhớ ra được, nhưng cảm xúc trào dâng kia... thế nào cũng không thể quên.

Bốn người tay nắm tay, nói không nên lời vì sao, nhìn nhau rơi lệ không ngừng.

“Bạch Soái Soái, Mặc Mặc Hắc.” Diễm Nhiên nghẹn ngào, cũng không hiểu được tại sao mình lại gọi bọn chúng như vậy, chỉ trực giác buột ra miệng. “Về nhà thôi, các con nên về nhà rồi...”

Mặc Dương nhào vào trong lòng Diễm Nhiên, Thiếu Bạch thì tựa vào Sùng Hoa, khóc rất thương tâm, trí nhớ hai đứa bé bị tẩy đi thật sự triệt để, nhưng vừa thấy Diễm Nhiên và Sùng Hoa, lại giống như tìm được người thân vậy.

“Chúng ta về nhà, trở về nhà của chúng ta...” Sùng Hoa quàng qua vai Diễm Nhiên, “Nhà... của chúng ta.”

Nhìn một màn khó hiểu mà đáng cảm động này, nữ tu sĩ chỉ có thể tự giải thích là vì “duyên phận”, cũng quy công trạng ục đích của Thượng đế từ bi.

Hai đứa bé này là người sống sót sau một tai nạn máy bay. Máy bay gặp nạn rơi xuống biển, bọn chúng hôn mê bám lên rương hành lý trôi bập bênh trên biển, được thuyền đánh cá đi ngang qua vớt lên bờ.

Qua kiểm tra, đứa bé trai đến từ Mỹ, bé gái đến từ Úc, người nhà đều mất trong vụ tai nạn máy bay, nhất thời trở thành hai cô nhi không nơi nương tựa.

Vụ tai nạn đáng sợ này làm cho bọn chúng bị dọa kinh hách, mất trí nhớ.

Thời sự đưa tin rầm rộ dẫn đến phong trào sôi nổi, quyền tiền ở mọi nơi bay tới như tuyết, người đến thăm hỏi nối liền không dứt, chính phủ cũng khẳng khái cấp quốc tịch cho chúng.

Nhưng phong trào sôi nổi một khi hạ sốt, hai đứa bé bị lãng quên tại tòa cô nhi viện Thiên Chúa giáo nhỏ này, chỉ có các nữ tu yêu thương cẩn thận che chở.

Mặc dù phân li khiến người ta khổ sở, nhưng bọn chúng đã tìm được một ngôi nhà chân chính, cũng khiến cho nữ tu sĩ yên lòng.

Thượng đế luôn luôn có mục đích riêng của Ngài. Đôi trẻ nhỏ tri kỷ đáng yêu này, nên có một gia đình ấm áp.

***

Vì thế, bên ngoài sân phơi lúa rộng rãi của tòa tam hợp viện, lại có hai thân ảnh nho nhỏ vật lộn đến bụi đất bay đầy. Bọn chúng luôn cãi nhau, rồi ầm ỹ, đánh xong lại cùng nhau nhảy dây, chơi đồ hàng, ý kiến bất hòa lại tiếp tục đánh.

Cãi cãi đánh đánh như vậy, làm cho ngôi nhà này càng thêm hoàn chỉnh.

Nhưng bọn chúng không chịu kêu ba mẹ, chỉ gọi là chú và dì.

“Tại sao?” Diễm Nhiên có chút tiếc nuối, “Ba mẹ không tốt với các con sao?”

Thiếu Bạch ngại ngùng nửa ngày không nói. Mặc Dương chỉ lo cúi đầu, chân nhỏ đá rồi đá.

Hơn nửa ngày, Thiếu Bạch mới lí nhí nói: “Không thể kêu ba mẹ, như vậy con và Mặc Dương sẽ trở thành anh em.”

“Làm anh em thì có gì không tốt?” Sùng Hoa mờ mịt.

“Grào ~ anh em thì làm sao kết hôn? Như vậy Mặc Dương sẽ không thể làm cô dâu của con a!” Thiếu Bạch đỏ mặt.

Mặc Dương ở bên cạnh, mặt ngăm đen đã đỏ đến kinh người. “Đừng có nói ra a! Người thật đáng ghét...”

“Có quan hệ gì?” Thiếu Bạch hùng hồn, “Chú dì cũng không phải là người lạ.”

Diễm Nhiên không khỏi có chút buồn cười, “Các con còn nhỏ, sớm như vậy đã định trước chuyện tương lai? Đây có thể là chuyện không nhất định.”

“Tâm ý của chúng con vĩnh viễn không thay đổi.” Hai đứa bé trăm miệng một lời, kiên quyết nắm tay nhau.

Câu nói này dường như cùng gọi lên con sóng ở trong lòng bốn người. Rất nhiều chuyện có thể quên đi, nhưng... có một số chuyện cho dù cái chết buông xuống trước mắt, thì vẫn tâm tâm niệm niệm không đổi.

“Tâm ý, vĩnh viễn không thay đổi.” Ôm vai Diễm Nhiên, Sùng Hoa nhẹ nhàng nói.

Năm tháng qua đi, cho dù ký ức không bị phong ấn hay có được phục hồi hay không? Nhưng có những thứ mà dù trải qua kiếp nạn, sinh tử luân hồi cũng không thể nào lãng quên được.

Nói ví dụ như – tình yêu.

***

Tịch dương buông xuống, hai bóng người sóng vai cùng nhau.

“Đến giờ ăn cơm rồi.” Diễm Nhiên dựa đầu trên cánh tay vững chắc.

“Ngồi thêm một chút đi.” Sùng Hoa dịu dàng ôm lấy cô, “Anh vẫn chưa đói, cùng anh ngắm trời chiều đi.”

Hào quang lan đầy trời, lẳng lặng chờ đợi màn đêm như tấm lụa nhung buông xuống. Năm tháng rồi sẽ qua đi, mà bọn họ rồi sẽ tóc bạc da mồi, và bọn nhỏ cũng sẽ lớn lên.

Yên bình, hai người im lặng ngắm nhìn hoàng hôn. Ngày mai, vầng thái dương vẫn sẽ lên, mà bọn họ sẽ vẫn nắm tay nhau, qua từng ngày lại từng ngày, có lẽ có thể đến được bờ bên kia của “vĩnh viễn”.

Bọn họ tin tưởng vững chắc như vậy.

11. Chương 10

Ngoại truyện 1 – Oan gia

Lúc còn ở Ma giới, hẳn từng nghe nói đến tiểu ma nữ lơ ngơ kia.

Thật không hiểu tại sao phu nhân bá tước lại giữ cô ta ở bên cạnh – đám ma nữ khác đều nghị luận như vậy, nói đến lương quang pháp thuật và “Sở trường” lạc đường của cô ta, ai nấy đều lắc đầu ngao ngán.

Bất quá, lúc hắc còn rất nhỏ cũng đã gặp cô ta một lần — làn da ngăm đen nổi bật, nụ cười lại rạng rỡ như ánh mặt trời, một chút tâm cơ cũng không có, rõ ràng đối lập với đám ma nữ âm trầm bình thường.

“Người tên là Bạch Soái Soái a?” Cô lạch bạch chạy tới, rất không thực nữ mà há miệng cười to, “Cái tên thực mắc cười nha.”

“Tên của người dễ nghe lắm chắc?” Bạch Soái Soái tức giận hỏi, “Người tên gì?”

“Ta tên Mặc Mặc Hắc.”

Lúc này đối lại là hắc cười chảy nước mắt, lại bất thành linh bị trúng một cú móc trái mạnh mà hữu lực của cô.

“Cười cái gì?! Bất lịch sự!”

Hai người xúm lại đánh nhau, mãi đến khi được bá tước cùng bá tước phu nhân kéo ra, mới hậm hực dừng tay.

Bá tước cùng bá tước phu nhân, vì vấn đề thừa kế vương vị mà bất hoà đã mấy vạn năm, trừ phi có sự kiện trọng đại, mới có thể chạm trán ở hoàng cung. Cho nên, từ sau lần đó, hắc và Mặc Mặc Hắc chưa từng gặp lại.

Mãi đến khi Ma vương giận dữ giáng vương tử xuống trần gian, không biết tại sao, bá tước lại đề cử hắc, bá tước phu nhân thì đề cử Mặc Mặc Hắc, bọn họ cùng nhau đến nhân gian giám sát, chờ đợi thời cơ chín muồi rồi đón vương tử trở về.

“Chủ nhân...” trước mặt chủ tử, hắc sợ hãi cúi đầu, “Trọng trách nặng nề như vậy thật sự không phải người năng lực thấp kém như thần có thể đảm nhiệm...”

“Bạch Soái Soái, không sao, ta tin tưởng người nhất định có thể hoàn thành nhiệm vụ.” Giọng nói âm nhu của bá tước có mị hoặc đặc hữu của ác ma, “Cố gắng hết sức là được rồi. Nữ nhân kia cũng sẽ phái một tiểu ma nữ hợp tác cùng người, hảo hảo làm cho tốt đi.”

Chờ sau khi Bạch Soái Soái ra ngoài rồi, trên mặt bá tước dần hiện lên nụ cười âm trầm. Cũng bởi vì người năng lực thấp kém, nên mới phái người đi, trong lòng hắc cười lạnh.

Bá tước khát vọng vương vị, đã khát vọng mấy vạn năm, nếu không phải con đàn bà đề tiện kia sinh được vương tử, hắc đã là người kế vị vương vị. Hiện giờ, đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ duy nhất chính là vợ của chính mình. Chính vì điều này, mà hai người đã căng thẳng mấy vạn năm.

Bất quá trước mắt quan trọng nhất là, làm thế nào để ngăn cản vương tử trở về.

Hắc biết sâu sắc Ma vương tàn bạo vô tình đáng sợ đến thế nào, cho nên không dám sử dụng thủ đoạn ám sát quá kịch liệt. Nhưng phái một tên bộ hạ vô năng đi đón vương tử, đến lúc đó lỡ như xảy ra sai lầm gì, bị trừng phạt sẽ là Bạch Soái Soái, mà không phải bá tước đại nhân cao thượng hắc.

Đôi môi đỏ tươi, tuôn trào ra nụ cười âm mỹ.

***

Hợp tác cùng Mặc Mặc Hắc không bao lâu, trong lòng Bạch Soái Soái liền than xúi quẩy. Hắc là một tiểu ác ma rất chăm chỉ, nỗ lực gặm hết tất cả sách ở học viện ma pháp, nhưng tài năng có hạn, vừa lâm trận liền tay bần chân loạn, những câu thần chú thuộc lâu lâu kia lại thi triển mãi không ra.

Mặc Mặc Hắc lại trái ngược hắc. Tiểu ma nữ cả ngày chỉ biết chơi đùa không học được cái gì này, chỉ nhớ rõ vài câu thần chú đơn giản, lâm nguy lại đột nhiên bật ra hữu dụng loạn xạ ngẫu.

Thậm chí có một lần, cô ta triệu hồi khuyển địa ngục (chó địa ngục) triệu được một nửa bèn dừng lại, còn hỏi: “Hầyzz, người có nhớ câu thần chú làm cho nó nghe lời không?”

May mắn là hần tay chân lạnh lẽ, ngàn cân treo sợi tóc giành lại cô ta từ trong miệng con khuyển địa ngục, bằng không hần không biết lấy một nửa còn lại của ma nữ này ăn nói thế nào với bá tước phu nhân.

“Trục xuất Ma bệnh cần dùng đến khuyển địa ngục sao?” Hần tức giận rống to, mắt sức chín trâu hai hổ mới làm cho con khuyển địa ngục tâm không cam, tình không nguyện kia nghe lời trở về, trên người họ đã thương tích đầy mình. “Người tính lời con chó chết tiệt kia ra cứu vương tử phát sốt? Lỡ như nó một ngụm ăn luôn vương tử thì biết làm sao?”

“Người ta... người ta không đành lòng nhìn vương tử chịu khổ thôi...” Cô rưng rưng nước mắt, “Đứa bé sơ sinh đáng yêu, phần nộn kia, lại phát sốt nóng đến đỏ bừng cả khuôn mặt nhỏ rồi... Ma bệnh đáng giận kia lại không nghe lời, dám quẩn lấy vương tử không chịu đi, người ta, người ta...”

“Người quả là ma nữ ngốc đến có thừa!” lấy nước mắt nữ nhân ra dùng với Bạch Soái Soái cũng vô dụng, “Không phải ma nữ am hiểu chữa bệnh sao?”

“Thuốc... thuốc ta điều chế...” Cô lúng túng, “Ngay cả thú phun lửa cũng không dám uống...”

Thật sự là bị cô đánh bại, “Nguyên lai độc chết Hắc kỳ lân chính là người!”

“Aizz, ta là muốn cứu nó a! Làm sao mà biết phương pháp điều chế bị lỗi... Nó, nó lại không kiên cường như vậy, thoáng cái liền chết...”

Có thể độc chết Hắc kỳ lân được xưng là danh kỵ Ma giới, dũng mãnh thiện chiến, coi như là một loại bản lĩnh rồi.

“Cầu xin người về sau đừng nấu cơm.” Bạch Soái Soái một hồi lau lau mặt, “Ta tình nguyện mỗi ngày ăn Mc Donalds.”

Hợp tác cùng cô ta, không chết được chỉ sợ cũng còn nửa cái mạng.

Để bọn họ bảo vệ vương tử là một ý kiến hay sao? Hần đột nhiên thấy hoài nghi.

***

Nhân loại là loại sinh vật khiến người kinh ngạc cỡ nào, cuộc sống của họ, là vội vội vàng vàng như thế. Mới không bao lâu, vương tử từ một đứa bé nhỏ xíu đã trưởng thành là một thiếu niên tuấn mỹ, đáng vẻ so với hai người bọn hần trông còn thành thực hơn, ngay cả tâm trí cũng vậy.

Theo lý mà nói, bọn họ nên bảo vệ vương tử. Nhưng có đôi khi Bạch Soái Soái hoài nghi, bọn họ rốt cuộc là tới thủ hộ vương tử, hay là đến hại ngài ấy.

Pháp thuật loạn thất bát tao của Mặc Mặc Hắc, cùng ma pháp khi tập thì cường đại, khi lâm trận thì toàn quên sạch của mình, thường xuyên khiến cho vương tử lâm vào nguy hiểm.

Đại ác ma chương quản nhân gian thường tức giận nhéo tai họ rống to, “Nghe cho rõ, các người dám làm phép ở bên cạnh vương tử, ta sẽ đá các người về Ma giới lưu đầy!” Ngộ nhỡ trong nhiệm kỳ của mình, vương tử bị vờn đến “teo”, tiêu đời không chỉ mỗi hai con dê con mắc dịch này, mà ngay cả chính mình cũng phải bị giáng xuống đi giữ cửa địa ngục mất.

“Nhưng mà vương tử gặp nguy hiểm a! Chiếc xe bus kia xông đến đây...” Mặc Mặc Hắc gân cổ tranh cãi, “Đại nhân, ngài nhẹ tay chút, lỗi tại tôi đau quá...”

“Xe bus không vào trạm thì làm sao chở người hử?! Các người đến nhân gian đã bao lâu, ngay cả điểm thông thường ấy cũng không biết! Cứ nhiên làm lật đổ một chiếc xe bus! May mắn vương tử mạng lớn, đúng lúc quên mang sách giáo khoa chạy về lấy, bằng không nếu làm vương tử ‘teo’, các người ai phải chịu trách nhiệm hử?!” Đại ác ma đem hết khí lực rống to.

Chuyện nhân gian phải quản đã quá nhiều rồi, là ai phải hai tên đặc sứ khôì hài này đến làm vướng chân hần chứ? Rốt cục là hần đã làm điều gì sai a? Ô ô ô...

“Cấm lại sử dụng pháp thuật!” lại rống một tiếng, đoạn đá đít bọn chúng ra khỏi cửa.

Nhưng mà, ngày hôm sau đọc báo, hần mém té xỉu, hai đứa ngu ngốc kia được lên hần trang bìa! Hình ảnh Bạch Soái Soái cùng Mặc Mặc Hắc bay lên, mà còn bay đến hần lâu năm, bị thấy rõ mồn một!

Ma giới cùng Thiên giới từng có hiệp nghị, hành động song phương không được để Nhân giới phát hiện, hiện tại xảy ra chuyện phá luật nghiêm trọng này, làm hại hắc đầu tiên là bị người của Thiên giới ở nhân gian – Đại thiên sứ ‘quan tâm’ nghiêm trọng, ngay cả Ma vương cũng bị kinh động đến.

“Ta đã nói... cấm sử dụng pháp thuật có đúng không hả?” bắt hai tên tiểu quỷ chết bầm kia tới, đại ác ma tức giận đến cả người bốc hỏa.

“Chúng ta... chúng ta...” Bạch Soái Soái nuốt nuốt nước miếng, “Chúng ta chỉ có giám thị...”

“Vậy sao không ẩn thân?!” dưới lửa giận của hắn, thân hình hai tiểu ác ma dần thu nhỏ lại.

“Bị gì... bị gì...” Mặc Mặc Hắc áp úng một lúc, “Bị gì đại nhân bảo chúng ta không được sử dụng pháp thuật.”

Hắn thề, nếu không phải bởi vì hai tên tiểu quỷ chết dẫm này là gia nhân của bá tước, hắn nhất định đã hai chưởng bổ chết hai tên tiểu ác ma này rồi!

Hắn nghiêng từng từ qua kẽ răng, “Chờ các người hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ dâng lên công văn thỉnh đại vương lưu đầy các người đến Huyết Trì! Hai người các người cứ thoải mái mà phạm lỗi đi, Ma giới còn có rất nhiều địa điểm dùng để lưu đầy rất tốt!”

Ném bọn chúng ra khỏi cửa, đại ác ma vui mặt vào lòng bàn tay.

“Vương tử điện hạ, ngài nhanh nhanh trở về Ma giới đi.” Đường đường một đại ác ma, khóc nức nở, “Ngài mà không về, thần phải cuốn gói về quê a... Ô ô ô ô...”

***

Lại bị mắng.

Năm tháng ở nhân gian, luôn đầy rẫy thất bại. Bạch Soái Soái vĩnh viễn không có thói quen dùng hai chân đi bộ, hoặc đón “Cái hộp sắt lớn” dùng bánh xe lăn đến nơi kế tiếp.

Đến nơi đâu cũng phải cẩn cẩn thận thận che giấu tung tích, mặt trời ban ngày cũng phơi cho hắn ngất đi.

Hắn hoài niệm ánh trăng mờ âm đạm cả ngày của Ma giới a.

Mùa hè ở nơi này, so với lò luyện ở địa ngục còn khiến người ta khó nhằn nại hơn.

“Nè,” Mặc Mặc Hắc đưa một que kem cho hắn, “Ăn ngon lắm nha.”

Bất kể bị quở trách thế nào, Mặc Mặc Hắc vĩnh viễn vẫn là vui vui vẻ vẻ mà sống.

Ngày hè nóng bức, dưới bóng cây tiếng ve kêu râm ran, ăn ly kem mát lạnh thấu tim, quả thật làm cho hắn thấy tốt hơn nhiều.

“Người bị mắng mà không tức giận sao?” Bạch Soái Soái tức tối hỏi.

“Quen rồi.” Cô cười híp mắt, “Ta ở Ma giới mỗi ngày cũng bị bá tước phu nhân mắng. Chỉ là bọn hắn đều học không ngoan, nếu mắng mà có hiệu quả, ta đã là ma nữ nhất đẳng từ lâu rồi.”

Bị cô chọc cho bật cười, Bạch Soái Soái bỗng cảm thấy, nhân gian dường như cũng không khó chịu như vậy.

Ít nhất ở Ma giới, sẽ không có người làm bạn cùng hắn khi ở cơn thoái trào này (ý chỉ hoạn nạn), mà tiểu ma nữ khờ khạo lại thiếu mất dây thần kinh biết ghét này, lại rất có nghĩa khí cùng chung hoạn nạn với hắn.

Kem trong miệng tuy thấm lạnh, nhưng trong lòng lại nổi lên một cổ ấm áp.

***

Bạch Soái Soái thật sự không nghĩ ra, mình lúc nào thì bắt đầu thích cô.

Trong ẩn tượng, bọn họ luôn cãi nhau, đánh nhau, cùng gây ra lỗi, cùng bị mắng. Nhưng, bọn họ cũng cùng ăn, cùng ngủ; sợ lạnh, Mặc Mặc Hắc luôn ôm lấy cổ hắn ngủ say.

Hắn đã quen có Mặc Mặc Hắc tồn tại bên cạnh.

Nhìn cô, Bạch Soái Soái thường không nhịn được thở dài. Minh rốt cuộc thích cô ta ở điểm nào nhất? Vì sao càng ngày càng không yên lòng?

Cùng nhau bảo vệ vương tử, bắt quá ngắn ngủi hai mươi mấy năm, hắn lại càng ngày càng cảm thấy nhân gian cũng không có gì là không tốt.

Thối quen sao? Hắn bắt đầu thích ở dưới trời xanh mây trắng, nhìn nụ cười rạng rỡ của Mặc Mặc Hắc. Đêm khuya tĩnh mịch, hắn nhận ra chính mình cũng không khát vọng nhiệm vụ hoàn thành. Chỉ cần vương tử ở nhân gian một ngày, bọn họ có thể nán lại ở nhân gian một ngày.

Nếu vương tử trở về Ma giới, hắn và Mặc Mặc Hắc sẽ bị tách ra. Bọn họ sẽ chia ra tận tâm phục vụ cho bá tước và bá tước phu nhân, mà hai vị ác ma quý tộc tâm cao khí ngạo kia tựa hồ không có một ngày chung sống hoà bình được, đến lúc đó, hắn và Mặc Mặc Hắc sẽ xa cách nhau mấy ngàn vạn dặm, không biết bao lâu mới có thể được gặp nhau một lần.

Chỉ nghĩ đến thôi, đã khiến cho người khó có thể chịu được.

Bọn họ không thể giải thích được loại tâm tình không muốn tách ra này, có lẽ đây gọi là “Yêu” sao?

Cho nên, sau khi vương tử ngoài ý muốn đã thương tài xế xe cát đá, hắn liền hạ quyết tâm, không thể không cứu vương tử. Bảo vệ vương tử nhiều năm, hắn đã quên mất tâm địa đen tối của ác ma, dần dần xem vương tử như người thân của mình.

Ai nguyện ý nhìn thấy người thân của mình trở thành Ma vương thống lĩnh vạn ác chứ?

Lại nói, một khi thức tỉnh vương tử, kế thừa vương vị, hắn và Mặc Mặc Hắc không thể không chia lìa. Điều đó tuyệt đối không được.

Hắn còn yêu ma nữ khờ khạo này hơn so với mình tưởng tượng, cam nguyện cùng cô trở thành nhân loại yếu ớt, cùng nhau chậm rãi lớn lên, cùng nhau già đi — cùng ở bên cô, ngay cả cái chết cũng không đáng sợ.

Nhưng, vậy còn Mặc Mặc Hắc nghĩ như thế nào? Hắn đột nhiên sợ hãi, có lẽ cô chỉ là ý lại, có lẽ cô căn bản còn không biết loại tâm tình này...

“Ta đi theo ngươi!” giọng cô run run: “Chúng ta ở cùng nhau, ngươi đừng hòng bỏ rơi ta! Cho dù là lưu đày... hay là chết, chúng ta đều phải ở cùng nhau.”

Bàn tay nhỏ bé của cô vì sợ hãi mà lạnh băng, lại đẩy lên trong lòng hắn tình cảm nóng cháy, nắm lấy thật chặt, không muốn chia lìa.

Bất cóc vương tử Ma giới đến nhà thờ là tội rất lớn đi? Cho dù là hai ác ma mà nói, quả thực là tội không thể tha!

Ma vương có thể bởi vì yêu thiên sứ mà tha cho vương tử, nhưng cũng không chắc có thể tha cho bọn họ...

Cúi đầu trước bậc thềm chờ đợi Ma vương ra phán quyết cuối cùng, bọn họ biết, ngày tận thế đã đến gần. Nhắm chặt hai mắt, lại không biết nên khẩn cầu vị thần nào.

Mất đi độc tâm của ác ma, cũng không được thiên giới vinh quang chiếu cố, bọn họ đại khái chỉ có thể bị hủy diệt, ngay cả hồn phách cũng không còn.

Ánh trăng u ám đặc hữu của Ma giới chiếu rọi lên tất cả âm đạm, nhìn hai tiểu ác ma quỳ gối dưới bậc thềm, Ma vương trầm mặc không nói.

“Tội của các ngươi, ngay cả lấy cái chết cũng không đủ để ân xá!” thanh âm lạnh lùng vang vọng trong đại sảnh trống trải.

Mặc Mặc Hắc cùng Bạch Soái Soái cúi đầu càng thấp.

Ma vương không buồn nói thêm gì nữa, sự yên tĩnh khiến người ta khó thở này bao trùm lên ngàn vạn chúng ác ma cũng đang cúi đầu ở đó. Chúng ác ma, người nào người nấy đều bay mất hồn vía, hoảng sợ ngập đầu thần phục trước mặt Ma vương cường đại.

Ma vương vừa đứng lên, tất cả chúng ác ma đều đem đầu cúi mọp sát xuống đất, không ai dám nhúc nhích.

“Theo ta.” Không buồn nhìn lấy một cái tới chúng ác ma, Ma vương đi vào tấm cung của mình.

Bạch Soái Soái cùng Mặc Mặc Hắc run rẩy nắm chặt tay đối phương, ở sau lưng Ma vương quỳ lết theo.

Ác ma quý tộc hầu hạ muốn đi theo vào, Ma vương chỉ lạnh lùng trừng mắt một cái, ác ma quý tộc liền sợ tới mức lui lại vài bước, quỳ mọp ở trên đất ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Ma vương ngẩng đầu nhìn ánh trăng thê lương ngoài cửa sổ.

“Các người đã chuẩn bị tâm lý chưa? Giây phút kháng lại lời ta kia, nên biết mình sẽ nhận trừng phạt,” Thanh âm tựa như băng sương lạnh liệt đến thế.

“Dạ.” Hai người trăm miệng một lời, tuy nhiên giọng cũng phát run.

Trong đầu Ma vương đang tính toán loại khổ hình như thế nào? Bọn họ sẽ bị chặt tay chân? Hay là... không dám nghĩ tới, chỉ hy vọng Ma vương có thể phát chút từ bi, cho bọn chúng chết thống khoái một chút.

Bên khốe môi Ma vương lan tràn một nụ cười tà mĩ. “Vậy thì bắt đầu từ nhân loại đáng thương đi, các người sẽ lãng quên nhau...”

Còn chưa rõ mô tê gì, ánh tà quang cường đại chợt lóe lên, Bạch Soái Soái cùng Mặc Mặc Hắc đã thấy mình đang ở trong dòng nước biển lạnh băng.

Trong lúc chìm lúc nổi, tất cả ma lực đều biến mất, càng khiến người thêm kinh hoảng là, ngay cả trí nhớ đều từng chút từng chút biến mất, trí nhớ của mấy vạn năm qua... toàn bộ không thấy...

“...” Mở miệng muốn gọi tên đối phương, phát hiện nói đến đầu lưỡi, lại thế nào cũng không nhớ được.

Hai người bất lực nhìn nhau, nước mắt lẫn vào nước biển, ngang dọc ở trên mặt.

“Đừng quên ta! Ta cũng sẽ không quên người!” Mặc Mặc Hắc tuyệt vọng bắt lấy Bạch Soái Soái, hai người cùng nhau chìm xuống đáy biển.

Đại dương xanh ngọc mỹ lệ dường nào, như đặt mình vào khối thủy tinh tử lam sắc mỹ lệ, hai người họ không ngừng chìm xuống đáy, ký ức mới được cắm vào đối kháng với ký ức cũ, cuối cùng bọn họ lãng quên lẫn nhau...

***

Nó, không nhớ rõ tên của mình.

Mọi người đều nói nó là người sống sót sau tai nạn trên không, nhưng thấy cái gọi là ảnh chụp của người nhà, nó lại không nhận biết được ai.

Bác sĩ nói, nó nhận phải chấn động quá lớn làm ất trí nhớ, tuy thân thể không bị tổn thương gì, nhưng tinh thần đã bị chấn thương nặng.

Nó căn bản không nhớ rõ bị thương nặng chỗ nào, nửa đêm khóc tỉnh lại từ cơn mộng cũng không phải vì tai nạn trên không, mà là có một chuyện rất quan trọng, một chuyện nó tuyệt đối không thể quên...

Không nhớ ra nổi!

Thường xuyên khóc nức nở, lại không biết vì sao, luôn cảm thấy chuyện không nên thành ra thế này, phải nên là có một người...

Người kia là ai.

Nó không tài nào nhớ được, chỉ có thể khóc.

Cứ như vậy mà khóc rồi khóc, liên tiếp một mạch khóc đến cô nhi viện.

“Đứa bé đáng thương...” Nữ tu sĩ dịu dàng với nó, chọn một cái tên tiếng Trung cho nó, gọi là Mặc Dương. “Còn có một bạn nam cũng giống như con, cũng sống sót trong vụ tai nạn đáng sợ kia, các con phải làm bạn tốt nha, bạn ấy tên là Thiếu Bạch.”

Hai đứa bé vừa thấy mặt nhau, đột nhiên đầu óc trống rỗng, chỉ cầm lấy tay nhau, kích động phát run.

Giọng nói xa lạ, diện mạo xa lạ... tất cả tất cả đều rất xa lạ, nhưng mà... trong bộ não bị phong ấn mạnh mẽ có một cái gì đó khó khăn chuyển động, bức ra nước mắt của chúng.

“Người... người...” Không ngừng rơi nước mắt, cuối cùng ôm nhau mà khóc, cũng không hiểu được là vì sao.

Từ ngày đó trở đi, bọn chúng không hề tách ra. Cho dù được nhận nuôi, cũng là cùng được nhận nuôi một chỗ.

***

“Ê, em gái nhỏ của mày, cho tao mượn một chút đi.” thiếu niên bắt lương cùng lớp khoác lên vai Thiếu Bạch, nhìn chòng chọc bóng lưng thon thả mảnh khảnh của Mặc Dương chảy nước miếng.

Thời gian qua nhanh, Thiếu Bạch và Mặc Dương nhỏ bé cũng đã trở thành thiếu niên. Qua ánh mắt của người khác, hẳn mới giật mình nhận thấy Mặc Dương đã là một thiếu nữ yêu kiều.

Lạnh lùng liếc tên thiếu niên bắt lương kia một cái, lấy tay hất ra, “Mặc Dương không phải em gái tao.” Trước khi người khác kịp đến ngăn cản, thiếu niên bắt lương đã bị một quyền đánh ngã lăn.

“Đó là vị hôn thê của tao. Vị hôn thê mà mày muốn mượn một chút? Muốn chết, tao sẽ giúp mày!”

Đang đánh kịch liệt, một thùng nước lạnh hắt tới, làm cho cả người Thiếu Bạch ướt nhẹp.

Trong cơn giận dữ Mặc Dương trừng mắt nhìn hất chặt vật, “Người đánh đủ chưa? Đã mấy tuổi rồi còn thích đánh nhau?! Lỡ như thầy tổng giám thị...”

“Tôi ở đây.” thanh âm bất đắc dĩ của thầy tổng giám thị vang lên phía sau bọn họ, “Mặc Dương, để anh trò chuyện cho tôi, nhanh trở về lớp đi.”

“Em không phải anh nó! Em là vị hôn phu của nó a!” Thiếu Bạch kháng nghị.

Thầy tổng giám thị ngán ngẩm vuốt mặt, “Hai em cùng chung hộ tịch...”

“Em và nó không có quan hệ huyết thống, nó, không, phải, là, em, gái, của, em! Là lão bà của em! Này, thầy tổng giám thị, đừng có kéo em, thầy nghe em nói được không? Nó là lão bà...” Một mạch bị thầy tổng giám thị kéo đi.

Có dạy bảo bao nhiêu lần cũng vậy, đầu của thằng nhóc này đúng thật là bị đồ xi măng. Đã nói với nó hiện tại tuổi còn nhỏ, hơn nữa bọn chúng tuy không có quan hệ huyết thống, nhưng trong hộ tịch vẫn là anh em, không nghe chính là không chịu nghe.

Thầy tổng giám thị thở dài, thả thằng bé ra, mẫn nguyện bưng chén trà kim huyên thơm ngào ngạt lên uống.

Nhân gian cũng không có gì là không tốt nha, dù sao hẳn đã ở nhân gian mấy vạn năm, có điều... từ Đại ác ma chuyển quản nhân gian, giáng xuống làm thầy tổng giám thị giám hộ cả nhà vương tử.

Ở phương diện khác mà nói, vương tử không ‘teo’, hai tên tiểu quỷ chết bầm kia cũng không hại chết ngài ấy, có lẽ hẳn nên cảm tạ Ma vương che chở, có thể bình an dưỡng lão đã thực may mắn lắm rồi...

“Thầy giám thị, ăn bánh ngọt đi ạ!” Vài nữ sinh đi vào văn phòng, đang bưng lấy mẻ bánh kem vừa mới hoàn thành ở lớp nữ công gia chánh. “Mới ra lò đấy ạ! Thầy ăn thử xem.” Mấy khuôn mặt tươi cười đáng yêu như hoa, háo hức chờ hẳn khen ngợi.

Sống ở nhân gian quá lâu, tâm địa ác ma của hẳn cũng bị ô nhiễm...

“Không tệ, mặn vừa khéo với trà.” Hẳn bắt động thanh sắc uống một ngụm kim huyên.

Mấy tiểu nữ sinh hai mặt nhìn nhau, thử ăn một miếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đều nhăn lại một cục, “Ai nhâm muối thành đường rồi...”

Hàizz, bộ dáng mỉm cười trông ngốc nghếch này của mình, ngàn vạn lần đừng bị nhìn thấy, nếu không sẽ bị đám đồng nghiệp ở Ma giới cười cho thúi mặt!

Hắn lại nhấp một ngụm trà, thở dài một hơi thật sâu, nói không nên lời là tiếc nuối hay hài lòng.

Tiếng ve vẫn kêu râm ran, ngày hè rực rỡ.

Thanh âm Thiếu Bạch cùng Mặc Dương cãi nhau, loáng thoáng, nghe không rõ.

12. Chương 11

Ngoại truyện 2 – Ngưỡng vọng

(* MTY: Ngưỡng vọng: ngẩng đầu nhìn lên ngắm mặt trăng, lại như đang chờ đợi, ngóng trông đến người”, vì mình không biết đối lại thế nào để biểu đạt được đầy đủ nên để nguyên văn. Dù sao từ này cũng là từ Hán Việt nên cũng dễ hiểu)

Đem cô về, bắt quá chỉ là hứng trí nhất thời.

Hắn vẫn luôn muốn nuôi một con chim đặc biệt, dùng lông kim ti nhuộm huyết ô nhốt dưỡng thiên sứ, có vẻ là một phương pháp không tệ.

Trên khuôn mặt mỹ lệ đến gần như mông lung của cô lưu lại huyết ô, xâm phạm sự thánh khiết vô tri của cô, chỉ nghĩ đến thôi cũng khiến hắn hưng phấn.

Báng bỏ thần thánh? Đây là cái cách nói ngớ ngẩn gì?

Ác ma tồn tại là để báng bỏ thần thánh. Vị Thần cao cao tại thượng kia, cùng ác ma chưởng quản chúng ác hán đây, cũng giống như ánh sáng và bóng tối, đều là một phần của vũ trụ cân bằng, ai cũng không thể độc tồn được (tồn tại đơn độc).

Sau khởi tạo chính là hủy diệt, sau sự sống chính là cái chết, đối lập với ôn nhu thiện lương chính là âm hiểm giả dối, hết thấy đều tuần hoàn không ngừng.

Chỉ có loài người vô tri mới chỉ biết ca ngợi sự ôn thiện (ấm áp thiện lương) của Thần, nhưng ôn thiện không có giới hạn, sẽ chỉ làm cho thế gian này đầy rẫy loài người và chúng sinh linh, không đủ đồ ăn, chỗ ở.

Từ khi loài người chỉ sùng bái lời dạy của Thần, đã phá hủy sự cân bằng kia. Ác ma bọn họ tồn tại, là để điều hòa hết thảy.

Hắn, Ma vương thống lĩnh chúng ác ma đối với Thần và loài người đã phá hủy sự cân bằng kia, vô cùng khinh miệt và phẫn nộ.

Loại phẫn nộ này, bởi vì hiệp ước giả tạo ‘Không xâm phạm lẫn nhau’ hai bên ký kết ở vạn năm trước, mà không tìm được chỗ phát tiết. Sau đó, một thiên sứ bị gãy cánh, không biết tại sao lại rơi vào trong đầm lầy trên con đường ra vào chốn nhân gian của Ma giới, bị hắn đứng lúc ra ngoài đi săn bắt gặp.

Thiên sứ tự mình rơi vào lãnh địa của hắn, đây cũng không can thiệp đến hiệp ước. Hắn ôm lấy thiên sứ, khóe môi có ý cười tàn nhẫn lại tà mĩ.

Đứa con cưng bị gãy cánh của Thần, kể từ khi cô rơi vào đầm lầy này, là đã thuộc về ta.

Hắn cũng không hề biết rằng, một quyết định vô tâm này, sẽ xoay chuyển vận mệnh của rất nhiều ác ma, thiên sứ, và cả nhân loại.

***

Ném thiên sứ vào trong chiếc lồng ban đầu vốn dùng để nuôi Hắc Long, bụi gai màu vàng nhuộm huyết ô thô sắc, rốt cục làm cho cô đau mà tỉnh lại. Cô mở đôi mắt hoang mang, thế nhưng lại là màn sương mờ trong đêm.

Một thiên sứ mắt đen – điều này ở Thiên giới, quả thật là biểu tượng cho điềm xấu.

Nhưng đôi mắt kia lại đẹp đến vậy... giống như một số ít cảnh sắc nhân gian mà hắc yêu thích – ráng chiều rút đi hết, bầu trời đầu đêm mang theo ánh phản quang màu bạc sạch sẽ, ngay cả sao còn chưa hiện ra rõ.

Màu đen tinh thuần như vậy, không quan hệ thiện ác.

Cô chớp chớp mắt, thử giương cánh lên, lại khẽ kêu một tiếng, đôi con ngươi của màn đêm vì vậy mà phủ kín một tầng lệ quang.

Trái tim nguội lạnh của hắc, cư nhiên vì chút lệ quang kia mà có chút dao động nào đó khó diễn tả bằng lời.

Thế nhưng, hắc không hề làm gì, chỉ yên lặng nhìn cô.

Thiên sứ thử muốn nói với hắc cái gì đó, nhưng hắc một câu cũng nghe không hiểu, chỉ cảm thấy thanh âm của cô ngọt ngào tựa như lời ca.

“Ta không hiểu ngươi nói gì.” Ma vương lạnh lùng ngăn cô lại, “Cũng không quan tâm ngươi nói gì. Từ khi ngươi rơi vào đầm lầy của ta, ngươi đã thuộc về ta. Không sai,” Không biết vì sao, hắc bồi thêm một câu, “Ngươi chỉ thuộc về ta.”

Hắc sai đám ác ma quý tộc hầu hạ chế tạo một chiếc lồng vàng, chuyển đến tẩm cung của hắc, để cho thiên sứ từ trong lồng đen dơ dáy, chuyển đến lồng vàng xa hoa lộng lẫy này càng thích hợp với cô hơn.

Bất luận kẻ nào, chỉ cần nói hắc đối với thiên sứ sủng ái không tầm thường, đều sẽ khiến cho Ma vương đại nộ, thậm chí còn ở trước mặt chúng ác ma, hủy diệt ma phi mà hắc từng sủng ái nhất trước đây.

Từ ngày đó trở đi, tất cả ác ma đều biết thiên sứ là một điều cấm kỵ trong hoàng cung của Ma vương, không ai dám nhắc tới hai chữ “Thiên sứ” nữa.

Nhưng, những lời đồn đãi liên quan tới “Thiên sứ của Ma vương” này, lặng lẽ lan rộng ở Ma giới.

Ma vương chẳng hề quan tâm đến những lời đồn kia, chỉ cần không đề cập ở trước mặt hắc là được. Hắc tuyệt đối không thừa nhận, thậm chí còn cười nhạt, cho rằng đây là một loại sỉ nhục.

Đường đường là Ma vương đứng đầu cai quản Ma giới, sao có thể đi sủng ái một thiên sứ giả nhân giả nghĩa? Hắc chỉ là đang nuôi dưỡng một loài chim quý hiếm, mà con chim kia, vô cùng giỏi ca hát.

Hắc chỉ là thích nghe cô hát mà thôi.

***

“Hát.” Thay nước sạch và hoa quả xong, Ma vương ra lệnh.

Những ngày ở chung, thiên sứ đã nghe hiểu mệnh lệnh chữ “hát” này.

Cô bị nhốt trong lồng đã một đoạn thời gian, từ chiếc lồng huyết ô sắc mài thương người lúc ban đầu, đổi thành chiếc lồng vàng hoa mỹ, không có cửa này, thậm chí còn trải thêm da lông mềm mại nhất; ly đựng nước bằng bạc, đĩa đựng hoa quả cũng bằng thủy tinh.

Cánh bị thương được chữa trị đã khỏi hắc, theo lý mà nói cô hắc đã có thể bay đi, nhưng ngay cả khí lực giương cánh cô cũng không có.

Tuy rằng ngôn ngữ không thông, nhưng cô cũng không ngu ngốc như Ma vương tưởng tượng. Thân là Trí thiên sứ (thiên sứ trí tuệ), cô sống đã lâu trong một thư viện bậc nhất ở thiên quốc, gần như đã lần lượt đọc hết tất cả các loại sách cổ, bản thân cô chính một bộ bách khoa toàn thư cổ xưa mà thông tuệ.

(* Trí thiên sứ: hay còn gọi là Cherumbim, Minh thần: Những thiên thần này làm nhiệm vụ trông giữ những thiên cơ và kiến thức của Thượng đế)

Cô thông thạo văn tự địa phương của mấy vạn chủng tộc trong Ma giới, nhưng không có cách nào hiểu được mỗi câu nói của Ma vương, chỉ có thể dựa theo khí tức và cư xử hào hoa của hắc mà phỏng đoán rằng, hắc hẳn là quý tộc ở Ma giới.

Trên thực tế, cô có thể không cần để ý tới bất kỳ mệnh lệnh nào của ác ma. Giam cầm cô phi pháp, là đã làm trái với quy ước hòa bình giữa Thiên giới và Ma giới – mặc dù Ma vương quen thói ngông cuồng đã phá

vỡ ước định vô số lần – nhưng mà, Ma vương chắc chắn sẽ không dung túng người hầu quý tộc của hắn tùy ý giam cầm thiên sứ đi?

Cô cũng không hề biết rằng, người giam cầm cô chính là Ma vương. Sở dĩ nguyện ý hát cho hắn, thật sự là xuất phát từ lòng thương cảm của cô, không thể bỏ mặc không cứu vớt cho linh hồn kiều ngạo mà cô độc này.

Ác ma này cao ngạo mà âm trầm như thế, trong vẻ đẹp mỹ lệ lại mang theo tà khí cường đại, nhưng... ánh mắt hắn lại ẩn hàm một nỗi cô tịch quật cường.

Phát hiện thiên sứ đang trầm ngâm bình tĩnh nhìn hắn, không giống như ngày thường phục tùng mà hát lên, Ma vương làm một chuyện mà ngay cả chính mình cũng không dám tin – Hắn vươn tay sờ sờ trán thiên sứ, lo là liệu cô có bị ốm đau gì không.

Thiên sứ kinh ngạc, lập tức dịu dàng nắm lấy tay hắn. Bàn tay hắn thon dài, móng vuốt tựa như được rèn từ thủy tinh vậy. Đây cũng là một bàn tay ấm áp, có sức sống. Lòng từ ái của Thần vì sao không thể trải rộng đến những ma tộc vĩnh viễn không được nhìn thấy ánh mặt trời này? Cô thân là sứ giả của Thần, chẳng lẽ không nên cứu vớt linh hồn lạc lối này sao?

Bị nắm bởi bàn tay nhỏ bé mềm mại tựa như cánh hoa mới nở, Ma vương cảm thấy như bị phồng, vội vàng muốn rút tay lại. Thiên sứ lại kiên định giữ chặt tay hắn, nhẹ nhàng cất lên lời thánh ca.

Thanh âm của cô tựa như tập hợp tất cả những điều tốt đẹp nhất, lẳng lặng tẩy trôi đi hết phiền muộn trong lòng hắn.

Nghe không hiểu cũng không quan trọng... sống qua hàng trăm triệu năm, quay đầu lại, cuồng dã của hắn được vỗ về, chân chính cảm nhận được tư vị an bình.

Ngoại lệ được từ bỏ, hắn không hề phản kháng, để thiên sứ nhẹ nhàng ôm lấy mình, ở dưới cánh chim khê giương lên của cô, yên lặng nghe cô hát.

Cảm giác ỷ lại này khiến cho người ta sợ hãi... hắn đột nhiên đẩy thiên sứ ra, vẻ mặt lạnh nhạt.

“Người đây là muốn ta xâm phạm ngươi sao?” giọng nói mỉa mai của hắn mang theo tàn khốc.

Thiên sứ chỉ bình tĩnh hiền từ nhìn hắn.

Về mặt thể kia vô cùng khiến người bực bội, “Đủ rồi, không được nhìn ta như vậy nữa! Thần tạo ra đám thiên sứ thiện lương đến giả dối các ngươi thật sự là khiến người ghê tởm!” Hắn như cơn gió lốc rời khỏi tầm cung.

Thiên sứ mờ mịt nhìn theo bóng lưng phản nộ của hắn, không hiểu sao cảm thấy đau thương. Cô luôn luôn công bằng từ ái đối xử với tất cả chúng sinh linh, tất cả phản nộ hoặc khinh miệt đều không thể dao động được trái tim bình lặng của cô.

Thế nhưng... nhìn ác ma quý tộc kia rời đi, lại làm cho cô cảm thấy trái tim hơi hơi đau đớn.

Cô thực sự không có cách thoát khỏi nơi này sao? Không hẳn, thân là một người đứng đầu trong Tứ đại thiên sứ, cô có ít nhất một ngàn cách để bình an rời đi.

Hơn nữa, pháp lực của cô đã hồi phục được hơn một nửa, theo lý thuyết, hắn đã có thể cầu viện Thượng đế...

Cô hoang mang bối rối, không hiểu rõ trái tim phẳng lặng như hồ băng của mình, vì sao lại nổi lên từng đợt sóng.

Ngẩng đầu nhìn vầng trăng âm đạm, cô cầu nguyện, nhưng không phải là ỉn.

***

Nước mắt thiên sứ trong lòng bàn tay hắn, lạnh như băng, nhưng hắn lại cảm thấy nóng rực.

Ánh trăng ảm đạm rơi lên chiếc lồng vàng, trong không khí hiện lên sương mù nhàn nhạt, tăng thêm một phần rét lạnh. Thiên sứ vốn quen sống dưới ánh mặt trời ấm áp, đại khái không chống đỡ được sương khí không thấy ánh mặt trời của Ma giới đi?

Dùng cánh bao lấy thân thể mình, nước mắt trên gò má cô như sợi dây ngọc trai bị đứt, lăn xuống không ngừng.

Nén xuống xúc động muốn ôm cô lên giường, Ma vương lấy ra một chiếc chăn lông bao lấy cô, yên lặng nhìn cô một đêm.

“Đừng khóc, đừng khóc...” Hắc thì thào, “Ta ra lệnh cho người ngừng khóc.”

Vạn vật đều không khỏi sợ hãi, ai ai cũng nghe theo mệnh lệnh của hắn, chỉ có nước mắt thiên sứ là không nghe lời.

“Đừng khóc nữa.” Ôn nhu, hắc nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô.

Chậm rãi mở ra đôi con ngươi đêm đen bao lấy nước mắt, thiên sứ giữ chặt tay hắn, lại không biết muốn nói gì.

Hắn ôm lấy thiên sứ được bọc trong chăn, ngồi trong lồng vàng hoa mỹ, biết rằng chính mình đã tự vây nhốt chính mình.

Mờ mịt ngẩng đầu nhìn ánh trăng lạnh lẽo, lần đầu tiên, Ma vương ném được tư vị bối rối không biết làm sao.

***

Biết cô không hiểu ngôn ngữ của mình, Ma vương bắt đầu tâm sự trải lòng hết với cô. Cai quản Ma giới hàng trăm triệu năm, hắn đã sớm chán nản mệt mỏi, kỳ vọng và kính sợ của tất cả ác ma trong Ma giới, là một trách nhiệm nặng nề.

Nếu có người thừa kế... hắn rất muốn bỏ xuống tất cả, ném thử mùi vị tự do. Hắn cái gì cũng đều có, cái gì cũng không thiếu, chỉ trừ bỏ tự do. Chỉ có ở trước mặt thiên sứ, hắn mới có thể hít thở được một chút không khí tự do.

“Dù sao người cũng không hiểu, nói cho người cũng không sao.” Trìu mến vuốt ve mái tóc hoàng kim của cô, thiên sứ dụ ngôn nằm ở trong lòng hắn.

“Nếu... nếu...” Thiên sứ mập mờ nói ra ngôn ngữ ác ma, “Nếu nói, ta nghe hiểu thì sao?”

Ma vương hung hăng đẩy cô ra, nắm chặt bờ vai cô, “Người gạt ta? Người luôn luôn gạt ta?!”

Dưới sự phẫn nộ tà ác khiến người run sợ, thiên sứ lại can đảm bạo dạn nhìn vào mắt hắn, “Ta... ta vốn không hiểu, nhưng người nói với ta nhiều như vậy... Ngôn ngữ có logic có thể theo được.”

“Không ai có thể dựa vào logic của ngôn ngữ mà vô sự tự thông*...” Hắc bỗng im bặt, kinh ngạc nhìn thiên sứ, “Người là... Trí thiên sứ?”

(*vô sự tự thông: không cần học cũng biết)

“Ta chính là Trí thiên sứ.”

Một trong Tứ đại thiên sứ có sức mạnh có thể sánh ngang cùng Thần! Cư nhiên lại để cho hắn giam cầm trong tầm cung Ma giới?!

“Người đã có thể rời đi từ lâu! Nói, người ở lại đây có mục đích gì?” Ma vương vừa tức vừa giận kéo lấy mái tóc vàng của cô.

Cô đứng cảm không để cho nước mắt rơi xuống, “Bởi vì ta muốn học làm sao có thể gọi tên chàng. Lucifer, ta muốn có thể gọi tên chàng một cách chính xác, dùng chính ngôn ngữ của chàng.”

(* Lucifer: tên của Satan trước khi bị đẩy xuống trần gian, trong thần thoại của người Do Thái và Ki-tô giáo)

Buông lỏng tay, suy sụp, hắn không thể giải thích vì sao chỉ là gọi một cái tên, lại có thể khiến cho trái tim hắn bị đả kích lớn như vậy?

Bao nhiêu nữ nhân đã từng gọi tên hắn, hắn cũng từng lừa gạt cưỡng đoạt không ít linh hồn và thân thể, mà chỉ có thiên sứ này khiến cho hắn không nỡ xâm phạm, chỉ nhẹ nhàng gọi tên của hắn, là có thể làm cho trái tim của hắn run rẩy kịch liệt.

Đây là một cảm giác xa lạ làm người ta sợ hãi.

“Trí thiên sứ, tên người là gì?” giọng của hắn khàn khàn mà yếu ớt.

“Ta sợ mình đã không còn xứng với cái tên này rồi.” Thanh âm như hát của cô, xướng lên cái tên của mình, “Dùng ngôn ngữ ác ma mà nói, tên của ta có ý nghĩa là ‘Duệ Trí’.” Vùi gương mặt xinh đẹp trong lòng bàn tay, cô khóc nức lên.

Đây là chuyện không có khả năng, cũng không nên xảy ra.

Nhưng ngày hôm sau, người trên ngôi vị Ma hậu vẫn luôn bỏ trống kia, rốt cục cũng theo Ma vương vào triều sắc phong.

Tất cả chúng ác ma đều hít một ngụm khí lạnh, chỉ vì Ma vương làm ra một chuyện có khả năng sẽ dẫn đến khai chiến giữa Thiên giới và Ma giới – Hắn chính thức cưới một trong Tứ đại thiên sứ làm vợ – Trí thiên sứ.

Không có bất kỳ một ác ma nào dám lên tiếng khuyên nhủ, chỉ duy nhất một ác ma quý tộc dám chậm trễ hành lễ với Ma hậu, ngày hôm sau liền mai danh ẩn tích, ngay cả thi thể cũng không tìm thấy. (ai lai kịt (_))

Nghe đâu hình như trong tầng tháp bí ẩn ở pháp trường, mỗi ngày đều nghe thấy linh hồn của ác ma quý tộc kia gào hét thảm thiết.

***

Từ sau khi có thiên sứ Ma hậu, Ma vương hiếm thấy trở nên từ bi hiền hơn, tình trạng diệt tộc tàn khốc cùng tàn sát, cũng giảm bớt hơn trước kia rất nhiều. Chỉ vì Ma hậu không nhẫn tâm.

Thế nhưng, chốn Ma giới lấy sợ hãi, tàn khốc làm gốc rễ thống trị này, lại bởi vì vậy mà dần dần mà sinh ra phản loạn.

Đắm chìm trong yêu đương vui sướng, Ma vương đối với hết thảy đều không hề để ý, trong lòng hắn tràn ngập hình bóng Duệ Trí, năm lần bảy lượt khoan thứ cho đám quý tộc mạo phạm.

Nhưng, ứng cử viên cho người thừa kế vương vị lại lo lắng nặng nề.

Hậu cung của Ma vương được tính bằng đơn vị hàng nghìn, nhưng trước nay chưa có ai sinh hạ được vương tử. Cho nên, chúng quý tộc có tư cách kế thừa vương vị, đối với vương vị đều như hổ rình mồi, lại e sợ Ma vương lãnh khốc vô tình và pháp lực cường đại mà không dám vọng động.

Lại nói, bọn họ cũng cần dựa vào bàn tay của Ma vương để thống trị đám ác ma không an phận. Ở trong mắt họ, thiên sứ là loại sinh vật giả nhân giả nghĩa mà yếu ớt, làm ô nhiễm đến Ma vương mà bọn họ kính sợ đến tình trạng này, thậm chí có khả năng làm cho Ma giới sụp đổ...

Không thể tha thứ được!

Càng không thể tha thứ là, ả đàn bà đệ tiện của Thiên giới kia, cư nhiên sinh hạ được con của Ma vương, mà còn lại là con trai! Dứt khoát cướp mất hy vọng kế thừa vương vị của họ!

Đám ác ma các quý tộc bất hòa lần đầu tiên đoàn kết lại, nhiều lần bí mật bàn mưu, rốt cục thương nghị được một biện pháp tốt nhất...

***

Mặc dù khát vọng ánh mặt trời, nhưng chưa bao giờ từng nói ra miệng. Duệ Trí ôm con ngồi ở cửa sổ, thỏa mãn nhìn con trai mình. Đứa bé này, chính là ánh mặt trời của cô ở chốn Ma giới u ám.

Cô định cư ở Ma giới, trở thành vợ của Ma vương.

Mặc dù Ma vương bảo vệ cô mọi mặt chu toàn, nhưng cô vẫn sâu sắc cảm giác được dịch ý của những ác ma khác.

Cô cũng không thể làm được gì, chỉ có thể lẳng lặng, lẳng lặng cầu nguyện. Không thể gọi tên Thiên phụ thân ái, cô chỉ có thể thành tâm hướng lên ánh trăng cầu nguyện. Nguồn sáng duy nhất chiếu rọi Ma giới, xin hãy nghe lời cầu nguyện của cô...

Đứng từ xa nhìn cô, trong lòng Ma vương tràn ngập cảm giác nhu tình xa lạ.

Có thể sao? Hẳn thống trị Ma giới đã rất lâu rồi, có thể gỡ bỏ trọng trách xuống rồi sao? Tùy tiện đem vương vị cấp cho tên nào đã tâm bừa bừa cũng được, hẳn dự tính dẫn Duệ Trí cùng con trai của họ, đi đến nơi giao giới giữa Thần – Ma ẩn cư.

Lòng của hắn không còn lạnh khốc nữa, không thể trở lại là Ma vương vô tình được nữa.

Muốn nghỉ ngơi, cũng nên nghỉ ngơi rồi, nhưng hắn có trách nhiệm với Ma giới này, vẫn nên sắp xếp ổn thỏa một chút.

Đến gần người trong lòng, hai người nhìn nhau cười.

Nơi Ma giới lạnh lẽo u ám này không thích hợp với thiên sứ của ta. Hẳn yêu thương vuốt ve gò má tái nhợt của Duệ Trí. Rất nhanh, sẽ rất nhanh thôi, ta sẽ mang nàng đến nơi có ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, cùng sống những tháng ngày không bị quấy rầy, nàng ngẩng đầu sẽ không nhìn thấy ánh trăng ảm đạm nữa, mà sẽ là vàng thái dương rực rỡ.

Sẽ rất nhanh thôi...

Thế nhưng, khi Sí thiên sứ như ánh mặt trời nóng cháy hàng lâm, trong lòng Ma vương lại không có một chút vui sướng, ngược lại là từng trận rét run.

(* Sí thiên sứ: còn được gọi là Seraphim, Luyến thần. Đây là những thiên thần thân cận nhất của Thượng đế. Họ châu quanh chiếc ngai vàng của Ngài. Họ phát ra những quang sáng rực lửa đại diện cho tình yêu thương của Ngài. Các Seraphim được nhắc đến như là “những con rắn lửa” và thậm chí ngay cả những chư thần khác cũng không thể nhìn thẳng vào họ)

“Vì tình hữu nghị giữa Thiên giới và Ma giới,” Sí thiên sứ giọng nói lạnh như băng, “Ta đến thăm viếng Ma hậu, thuận tiện vì một chuyện xin nhờ giúp đỡ. Trí thiên sứ của Thiên giới chúng ta đến nhân gian khảo sát, vô cố mất tích, thỉnh Ma vương để ý giúp.”

“Ma hậu vừa sinh xong còn yếu, không tiện gặp khách.” Ma vương niết lời qua kẽ răng, “Dân cư mất tích của Thiên giới không phải chuyện của ta quản, chẳng lẽ là Sí thiên sứ là tới gây phiền toái?”

“Không dám.” trong mắt Sí thiên sứ gần như muốn bốc lên ngọn lửa, “Nhưng Trí thiên sứ mất tích, chuyện này không phải là nhỏ. Nghe nói Trí thiên sứ bị Ma vương bệ hạ bắt được, lập làm Ma hậu, Thiên phụ từ ái tin tưởng Ma vương bệ hạ cao quý sẽ không làm ra loại chuyện phá hỏng hòa bình này, đặc biệt phái ta đến chúc mừng, đồng thời nhờ bệ hạ tìm kiếm giúp.”

Ma vương giận dữ, trên người tỏa ra tà khí âm trầm, làm chúng ma quỷ phục bên dưới run rẩy. Hơi thở nóng như liệt hỏa của Sí thiên sứ cũng làm cho chúng ác ma không dám nhìn lên.

Hai người giằng co, giương cung bạt kiếm.

Ở một nơi khác, khác hẳn với đại sảnh căng thẳng, ở trong tấm cung ôm con, Duệ Trí tiếp một vị khách bất ngờ.

Trùm mũ áo choàng đen che đi mái tóc trắng bạc, vừa cởi ra, trong phòng tựa như rải đầy ánh trăng dịu dịu.

Ác ma dẫn người đi vào vội kích động bỏ chạy, bỏ lại Tín thiên sứ mặt đầy u sầu và Duệ Trí hai mắt nhìn nhau.

“Tín.” Duệ Trí nhẹ nhàng gọi, xúc động bất ngờ gặp lại bạn thân, làm cho cô rơi lệ, “Người sao mà...”

“Lời đồn cư nhiên là thật...” Tín thiên sứ đi lên trước, nhìn đứa bé tóc đen mắt đen trong lòng Duệ Trí.
“Người đã chịu khổ rồi.”

Duệ Trí trầm mặc một lát, nước mắt lại không ngừng được, “Ta là cam tâm tình nguyện.”

Tín thiên sứ không có nửa điểm kinh ngạc, gật gật đầu, “Ma vương muốn nhốt người, không phải là chuyện dễ dàng.” Trên mặt cô tràn ngập ưu sầu và cảm thương, “Trí à... người làm sao lại để cho tình yêu che mờ lý trí? Thiên phụ nói, đứa bé này cũng là con dân Thiên giới, mang theo nó về Thiên giới đi, Thiên phụ sẽ tha thứ hết thảy.”

“Ta... ta thật có lỗi với lòng từ ái của Thiên phụ.” Duệ Trí khóc không thành tiếng, “Ta đã là vợ của Ma vương, kính xin Thiên phụ làm như không có đứa con gái này...”

“Trí!” Tín thiên sứ đánh gãy lời cô, “Cho dù Thiên phụ bằng lòng, người cũng phải thử hỏi Sí có đồng ý hay không, những trưởng thiên sứ khác có đồng ý hay không a! Chuyện này một khi bị phơi bày, sẽ gây ra chiến tranh giữa tam giới Thiên, Nhân, Ma, hòa bình yếu ớt sẽ nhanh chóng sụp đổ! Người nghĩ kỹ lại một chút, thiên sứ gả cho Ma vương, đây là sỉ nhục Thiên giới lớn cỡ nào!”

“Ta chưa bao giờ cảm thấy lấy Lucifer là sỉ nhục!” Duệ Trí lắc đầu, “Không, ta không đi, ta muốn ở lại đây bên cạnh chàng...”

“Sí đã tìm đến đây, đang giằng co với Ma vương.” Tín thiên sứ nhìn quanh, thấp giọng nói: “Người cho rằng chúng ta làm sao có thể biết tin người đang ở Ma giới? Đám ác ma tà ác đã rục rịch nội đấu, cố ý truyền tin tức ra dẫn chúng ta đến. Chị em tốt của của ta, nếu người không đi, sao có thể nhẫn tâm để sinh linh tam giới vì hành động của người mà bị chôn cùng? Chị em tốt, trở về Thiên giới đi... Thiên phụ có thể tẩy đi dòng máu Ma vương trong cơ thể đứa bé này, để nó cũng trở thành thiên sứ...”

“Con của ta vì sao phải tẩy đi máu của ta?!” giật mình cảm giác thấy hơi thở của thiên sứ khác, Ma vương vội vàng chạy về tẩm cung, “Duệ Trí và đứa bé ai cũng không được đi! Ta không sợ hủy thiên diệt địa, kêu Thượng đế ngu ngốc vô năng kia tới gặp ta!”

“Lucifer!” Duệ Trí lớn tiếng ngăn hấn lại, “Chàng không được ô nhục Thiên phụ!”

“Ta không sợ chiến tranh!” Hấn một phen bắt lấy tay Duệ Trí, “Nàng không được đi! Nàng dám đi, ta sẽ hủy diệt Nhân giới mà nàng yêu thương bảo vệ, cùng Thiên giới đánh tới thiên hủy địa diệt mới thôi!”

“... Chàng không quan tâm đến chúng sinh linh Ma giới sao?”

“Ta chỉ quan tâm đến nàng.”

Chiến tranh... chỉ vì một mình cô, sẽ khiến cho Thiên – Ma chiến tranh, liên lụy đến loài người vô tội. Nhân giới mà cô tận tâm tận lực yêu thương chăm sóc... nay lại bởi vì chính cô, mà dẫn đến chiến tranh...

Trận chiến này... sẽ mất đi rất nhiều người trong lòng, nói không chừng bao gồm cả con của cô, và Ma vương mà cô một lòng yêu thương...

Cô không chịu nổi a!

“Nếu ta thật sự muốn đi, chàng không giữ được.” Trấn định lại, Duệ Trí bình tĩnh nhìn Ma vương.

Không dám nhìn người vợ từng thề nguyện ‘sống chết có nhau’, Ma vương lạnh lùng nói: “Sao nàng không thử xem xem?”

Duệ Trí cầm lấy cây dao rọc thư trên bàn, bèn kề sát nơi cổ họng.

“Nàng làm cái gì?!” Ma vương búng tay một cái, lập tức phong hoá cây dao tan biến, “Nàng muốn làm cái gì?!”

“Phương pháp tự tử ta biết còn nhiều hơn so với tưởng tượng của chàng.” ánh mắt xinh đẹp của cô vô cùng tang thương, “Làm vậy... có thể ngăn cản chiến tranh, nếu chàng nhất định phải giữ ta lại...”

“Ta không bằng cả sinh linh tam giới sao?” Ma vương ánh mắt âm trầm, “So với nàng, sinh linh của tam giới đối với ta mà nói không là gì cả.”

Im lặng hồi lâu, Duệ Trí xót xa mở miệng, “... Ta chung quy không thuộc về nơi này.”

“Không cho phép nàng đi!” Ma vương thanh âm lãnh khốc lên, “Tiễn khách! Ta và Duệ Trí còn có chuyện phải nói, mời các người về cho.”

Sí thiên sứ kích động muốn tiến lên, lại bị Duệ Trí ngăn lại, “Trở về nói cho Thiên phụ, Duệ Trí sẽ trở về tạ lỗi với Người.”

Tất cả mọi người rời đi, chỉ còn lại hai người họ.

***

Chuyện gì xảy ra sau đó, không ai biết.

Duệ Trí vẫn rời đi, để lại con trai cho Ma vương. Ma vương mất đi Duệ Trí, càng trở nên tàn bạo vô tình hơn, ngăn ngui vài ngày đã bình ổn phản loạn ở các nơi. Màn khói dày đặc sau khi công thành, một năm sau vẫn còn thấy được.

Ma vương nín thính tuyệt không hề nhắc tới Duệ Trí, sau khi vương tử lớn lên, vẫn luôn không biết mẹ đẻ của mình là ai.

Vương tử tóc đen mắt đen này, có tấm lòng lương thiện của mẹ hắn, lúc nào cũng đối nghịch với Ma vương.

Giáng hắn xuống trần gian không bao lâu, Ma vương liền hối hận. Đứa bé kia... là món quà duy nhất mà Duệ Trí để lại cho ta a.

Năm tháng vội vã, Ma vương trường sinh bất lão vẫn xinh đẹp như trước, nhưng trái tim đã dần già nua. (yếu lòng)

Gặp lại trong chốn nhân gian xô bồ, hắn biết, Duệ Trí sẽ giữ đúng lời ước định giữa họ, không trở về thiên giới, chờ đợi ở nhân giới yên lặng thủ hộ.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng, không biết Duệ Trí có hay không cũng đang ngắm nhìn ánh trăng?

Mặt trăng ảm đạm không trả lời. Nhưng, mơ hồ nghe thấy tiếng ca của Duệ Trí, theo từ đầu bên kia ánh trăng truyền đến, tràn ngập bi thương.

Bất tử là một loại khổ hình tàn nhẫn, vô biên vô hạn.

“Nàng hãy đến tìm ta đi, nàng luôn biết đường mà.” Hắn thì thào, “Hết thủy trong vũ trụ vạn vật đều không thể hơn nàng, ta nguyện buông tha cho bất tử...”

Ánh trăng dập dờn, không ai trả lời.

***

Cô ngày ngày đêm đêm cầu nguyện, chưa bao giờ cho chính bản thân mình. Ẩn giấu sau lớp ngụy trang của một lão già nua, cô cầu nguyện cho Ma vương hạnh phúc, cầu nguyện cho hắn được bình an.

Vùi mặt trong lòng bàn tay, cô cảm thấy rất mệt mỏi.

Bất tử là một loại khổ hình tàn nhẫn, vô biên vô hạn.

“Ta rất muốn trở lại bên chàng...” Cô thì thào, “Vì hòa bình tam giới, hãy tha thứ cho ta, xin hãy tha thứ cho ta...”

Ánh trăng chiếu rọi trên mặt nước, vì giọt lệ màu bạc mà gợn sóng dập dờn, nhưng vẫn im lặng không nói gì như xưa...

Không ai trả lời, không một tiếng hồi đáp.

Hoàn

13. Chương 12 [end]

Lời cuối truyện.

Cảm tưởng của tác giả Nhiễm Hương Quân.

Viết xong “Tôi yêu Lucifer”, tôi giống như đã trải qua một hồi luyện ái của mình vậy.

Có lẽ quá trình không rắc rối như vậy, nhưng đau lòng của Diễm Nhiên cũng đã từng là nỗi đau trong tim tôi. Yêu phải một mỹ thiếu niên đào hoa, có lẽ là sai lầm của chính tôi đi.

Sau chờ đợi là thất vọng, sau thứ tha sau là tuyệt vọng, sau đó là từng chút từng chút ăn mòn đi nước mắt của tôi. Đợi đến lúc tôi không còn thắm khóc nữa, cũng là lúc chuẩn bị rút lui.

Cũng may mà, người ấy cuối cùng cũng lựa chọn đoạn tình cảm đầy vết thương chồng chất này, buông tha cho phồn hoa và đọa mỹ của quá khứ kia.

Trong hồi phong ba luyện ái này, chúng tôi cũng đã trưởng thành hơn. Mặc dù đã trải giá rất lớn, nhưng cuối cùng cũng đã tấp vào bờ.

Viết nên kinh nghiệm của chính mình, cho dù trải qua chức nghiệp và một lần nữa biến hóa cải tạo lại, vẫn không nhịn được mà nhất tị nhất lệ (một chữ một giọt nước mắt), rề rà kéo dài thật lâu, thậm chí có lúc muốn bỏ cuộc không viết nữa.

Nhưng nhìn lại miệng vết thương đã qua, mới có cơ hội lành hẳn.

Sau khi viết xong quyển này, tôi mới chính thức buông bỏ được cũng đồng thời tha thứ, suy cho cùng chúng ta đều là người bình thường, yêu phải Lucifer, là lựa chọn của chính tôi.

Tôi rất vui vì đã hoàn thành quyển này.

Vì để giảm bớt u sầu dày đặc, tôi thêm vào hai nhân vật giả tưởng – Mặc Mặc Hắc và Bạch Soái Soái. Ngay từ đầu chỉ định bụng dùng để gây cười, nhưng hai tiểu tử kia lại càng ngày càng có sức sống riêng, kể nên một đoạn tình cảm của hai đứa trẻ vô tư. Cũng bởi vậy, tôi đã giúp bọn chúng nên một chương ngoại truyện, để cho câu chuyện càng hoàn chỉnh một chút.

Về phần ngoại truyện của thiên sứ cùng Ma vương, nói chung cũng là hứng thú của riêng tác giả đi. Tôi đối với Ma vương luôn luôn có một loại quyến luyến vô hình, ngày nhỏ xem “Ma vương mê cung” anh tuấn cực, còn mua đĩa phim, xem đi xem lại nhiều lần. Ma vương tà mỹ, cuồng phóng kiêu cạo, vẫn luôn khiến tôi có một cảm giác luyến mộ. (chị giống em)

Nếu như có cơ hội, tôi thật rất muốn viết một chút hệ liệt về đề tài này. (loại đề tài này tôi thể mà có đầy một xe container ‘linh cảm’ a...)

Rất ít viết về tiểu thuyết bi tình như này, tôi nghĩ, sẽ có một khoảng thời gian tôi không muốn viết lại câu chuyện bi thương như vậy nữa.

Nước mắt ái tình đã đủ lắm rồi, tôi hy vọng có thêm chút tiếng cười.

Thần tình yêu có lẽ bị mù, nhưng có rất nhiều chuyện nếu chỉ dùng mắt sẽ không nhìn thấy, xin hãy dùng tâm để lĩnh hội.

Chờ đến bản tiếp theo, chúng ta gặp lại nhé!

Nhiễm Hương Quân, ngày 29/04/2003 tại Vô Diệp Cư.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-yeu-lucifer>